Svobodné noviny

1. ČÍSLO • LEDEN – BŘEZEN 2007 • ROČNÍK XII. 7 Kč VYŠLO 10. 3. 2007 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Převrácený svět médií

Názory obyvatel civilizovaných zemí jsou vytvářeny především prostřednictvím sdělovacích médií, které k tomu poskytují informace. Mají tak obrovskou sílu a moc, neboť si mohou pravdu podle svého přání přibarvit. A protože jsou z valné části v soukromých rukách, tak to také činí. Dobrat se nezkreslené skutečnosti podle jejich zpráv je dnes prakticky nemožné. Našel jsem o tom na internetu (OSUD.cz) velmi fundovanou přednášku Jana Kozáka. Je stará přes dva roky a jako by byla napsána dnes, v době lavinovitě narůstajících afér, na nichž mají naše média svůj nemalý podíl. Ne že by aféry vytvářela, ale rozpitvávají je zpravidla dvojakým, často i neetickým pohledem, takže k ozdravění společnosti nepřispívají.

Aktuální aféra Jiřího Čunka je toho dokladem. Ne že bych byl skálopevně přesvědčen o jeho nevině, na to jsou zveřejněné skutečnosti příliš rozporuplné, stejně jako u Stanislava Grosse. Raketový nástup a vykonstruovaný pád obou však ukazují na společného jmenovatele. Lépe řečeno: společného manipulátora, ovlivňujícího ze zákulisí naši společnost k obrazu svému. Lidstvo je, jak známo, kromě jiného dělení, rozděleno na bohaté a chudé. Ti, kdož chtějí vládnout světu, se spoléhají na bohaté a říkají si pravice, ti, co spoléhají na chudé, pak levice. V reálu spolu bojují, jsou ale řízeni z jednoho centra. Jejich hlava (CFR) se prostřednictvím obou snaží ovládnout svět systémem „rozděl a panuj!“.

Možná jste si všimli, že převážná většina voleb, a nejen u nás, ústí do patu, v němž pak rozhodují „jazýčky na vahách“. To jsou malé strany nebo i jen snadno ovlivnitelní jedinci, kteří převáží výsledek na žádanou stranu. Ať už je to prezident, nebo přeběhlík, výsledek prakticky nezávisí na vůli většiny voličů, ale na účelově jednajících jedincích. Vidím za tím záměr, jak vytvořit ochotné vlády, ovládané ze zákulisí.

Vezměte si jen ty nejčerstvější události u nás. Po několikaměsíčním lavírování na hraně možností je neúspěšný premiér znovu pověřen sestavením vlády a je mu umožněno dokonce dosáhnout důvěry. To ovšem až poté, když bylo jisté, že tato vláda podpoří výstavbu americké základny. O její zřízení byla také v zápětí požádána. Kam vedou provázky, si jistě domyslí každý sám. Už i proto, že vláda byla umožněna až tehdy, když v ní je řada lidí z původní hradní havlovsko-proamerické kliky a lidí snadno ovlivnitelných, protože si už „smočili“. A příliš ambiciózní Paroubek je na cestě za Grossem do propadliště dějin. Jiří Čunek asi aféru ustojí, ale zůstane hrozbou, do které stačí cvrknout a neposlechnuvší vláda se sesype a bude nahrazena jinou, vstřícnější.

Přitom ta radarová základna není zřejmě nic jiného než pootevřená dvířka, aby si Američané mohli „jen ohřát prstíček“. V televizních novinách už problikla zpráva o demonstraci proti rozšíření americké základny, myslím, že někde v Portugalsku. Pro rakety, vystřelované za obzorem, je mnohem účinnější radar AWACS, který dohlédne dál. Ale i kdybychom akceptovali potřebu přesnosti, pak zbývá otázka zničení jaderné rakety nad našimi hlavami, jejíž výbuch nebo i jen zbytky by nebyly pro nás bez následků. Nevím, jsou-li naši politici tak prostomyslní, že věří tomu, co nám nalhávají. Vždyť jde i o jejich životy. Ale zřejmě také o prebendy, a proto evropské manýry jsou pro nás svaté. Ať se nám jakkoli nelíbí.

V každém případě však i přes znalost úskalí referenda považuji za nestydaté prohlásit, že nemáme co mluvit do naší bezpečnosti, a proto je referendum nevhodné. To nám mohou také za chvíli rozhodnout, že máme nechat dokořán dveře našich bytů? Zase se rozhoduje o nás, bez nás? To na nás všechny vystrčí prostředníček a my budeme kalouskovat? Pan Kalousek je ochoten udělat lecjaký kotrmelec, my však tam, kam premiér ukazuje, nechceme. Nechceme, aby za nás rozhodovali jiní, kteří se do funkcí dostali díky politických kšeftům. Jinak bude nezbytné rozhodovat referendem nejen o našem osudu, ale schvalovat i obsazení ministerských křesel. To dnešní se totiž ne každému líbí.

Bohužel naše média, nikoli asi bez účelu, tříští naši vůli a pozornost bulvárem a reklamami. Podporují pochybné jedince, skupiny či menšiny, ale už ne národ jako celek a jeho tradice. Ničí tak jeho vůli po sebeurčení a životě v souladu s přírodou. To je velká škoda nás všech.

16. 2. 2007 *Ing. Vladimír Veselý*

Dočkáme se slibovaných reforem?

Reformy už běží. Nevěříte? Zatím ovšem jen ty „sametové“, které odstranily socialismus a nahradily jej kapitalismem. „Neviditelná ruka trhu“ se ale ukázala být jen nablýskanou rukavicí, v níž je pěkně hamižná ruka obyčejného spekulanta, shrabujícího všechen dosažitelný zisk pod sebe. A to ještě důkladněji, než to mohli dělat často titíž lidé za socialismu a přivést jej tak na mizinu. U vesla jsou zatím vždy lidé, jak je charakterizoval pan Jiránek ve svém kresleném komentáři: „Stačí umět počítat do deseti a znát mentalitu lidí.“ Dodat k tomu lze snad ještě: „Nebát se je podvádět, lhát a krást.“ Takoví manipulátoři s davem už nejednou přivedli celé národy do bídy, ale i na jatka války. A snaží se o to dál.

Otázka společenských vztahů je velmi složitá a citlivá. Příroda ji řeší potravinovým řetězcem, který se nám, kteří se cítíme být na jeho vrcholu, zdá být poněkud drastickým. I při inteligenci, kterou nám příroda propůjčila, jsme si ale nic lepšího nevymysleli, a tak na tom vrcholu se požíráme sami mezi sebou. S tím, že ti nejdravější vítězí, jak je propagováno v kapitalismu. Nehledí se příliš na způsob, ale na výsledek. Vzájemná solidarita, odpovídající inteligenci člověka tak dostává pěkně na frak. Také proto, že už od fíkového listu je v mentalitě lidí zakódováno hodnocení člověka právě podle toho fraku a plnosti jeho kapes.

I v současné době je obdiv k dravosti a fraku určujícím faktorem života. Bláhově se domníváme, že postavíme-li si takto úspěšné lidi do čela, budou uplatňovat svou úspěšnost i pro nás pro všechny. Odevzdaně se jimi necháme ovládat a sami mezi sebou likvidujeme rebelii proti jejich některým praktikám a bludům, které používají ke zneužívání získané moci.

Například blud, že společnost stárne a důchodce nebude mít kdo živit. Při snahách těch současně aktivních pracantů, snažících se vydělávat především na soudních sporech nebo na výprodeji majetku zděděného po těch, které už nechtějí živit, může taková situace nastat. Zejména, když je nutné živit také armádu zbytečně nezaměstnaných, kterou kapitalismus produkuje. Bezdomovce z povolání a jiné nepřizpůsobivé osoby nepočítaje.

Způsob, jakým se snaží dnešní vlády řešit tento problém, je však k dnešní době neadekvátní. Prodlužování doby odchodu do důchodu je v situaci, kdy padesátníci už jsou neperspektivní a těžko shánějí zaměstnání, kontraproduktivní, protože jen zvyšuje nezaměstnanost, a tedy podíl těch „nadarmo živených“, jak se často o důchodcích uvažuje. Přitom technická vyspělost společnosti je dnes tak vysoká, že nutný podíl aktivně pracujících je mnohem menší než v době, kdy si dnešní důchodci na svůj důchod „spořili“ v odváděných daních. Ano, populace stárne, ale i technika jde dopředu, takže žádná velká disproporce nenastává. Že se ti současní vládci snaží to naspořené „vytunelovat“ na jiné účely a do své kapsy, se ovšem už nezdůrazňuje.

Podobná situace je u stejně skloňované potřeby reformy zdravotní péče. Ten paskvil současné zdravotní péče (nemyslím její úrovně, ale co do způsobu jejího poskytování) je trestuhodný. Měli jsme „bezplatnou“ zdravotní péči pro všechny, kterou nám mnozí záviděli a na niž stačil výběr z daní. Její úroveň byla, pravda, asi o něco nižší a neobešla se také bez doplatků, jakými bylo například „všimné“. Dnešní rozsáhlá privatizace zdravotní péče ale udělala ze zdraví lidí byznys pro řadu doktorů a zejména pro farmaceutické firmy a lékárníky. Zdravotní pojištění by mělo snad být pro hrazení nákladů na léčbu pojištěnce, a ne jako claim pro zlatokopy.

Dnešní důchodce, který si léta platil pojištění, jej musí platit znovu, když si v důchodu chce přivydělat, a potřetí nemalou částkou, když jde pro léky do lékárny. A to se uvažují další platby za návštěvu lékaře, recept a nemocniční péči. Nač tedy ony „poplatky z hlavy“, když si téměř všechno musíme hradit zvlášť? Bývalý ministr Rath měl řadu nepřijatelných praktik, ale v řadě věcí i pravdu. Na rozdíl od ministra nynějšího, jemuž posluhování farmaceutickým firmám čouhá jako sláma z bot. V každém případě by bylo třeba organizování našeho zdravotnictví razantně vyléčit.

Další současně probíhající reformou je poněkud skrytá „třetí vlna privatizace“, tentokrát bytové. Po těch kupónových zdědila jejich účel zdánlivého prospěchu účastníků s následným jejich vytunelováním. Spočívá v tom, že byty družstevníků ze sedmdesátých let jim jsou nabídnuty do vlastnictví s tím, že vytvoří Společenství vlastníků jako právnické osoby. Ty se mají starat o společné prostory domů v panelácích a jejich správu i údržbu (asi jako fondy o akcie občanů). Potud je vše v pořádku.

Vytvářejí se k tomu účelová uskupení, sdružující družstva, společenství vlastníků, stavební, údržbářské a renovační podniky. Co do operativnosti jistě chvályhodná uskupení. Jenže: všechno se dá zneužít, jako ten naoko pro lidi výhodný socialismus. Byty nebyly privatizovány proto, aby byly jen věnovány jejich vlastníkům. Ten dar byl danajský. Do Společenství vlastníků se propašovali i zkušení manipulátoři s většími celky lidí, zejména těch starších. Což obyvatelé paneláků ze sedmdesátých let většinou jsou. Ty pak oni snadno přesvědčí o zanedbané údržbě a havarijním stavu jejich domů, zejména mají-li k tomu ochotně vydávané znalecké posudky (je to přece kšeft). „A zlatý důl“ na peníze je otevřen.

Co na tom, že jde většinou o notně přehnané a často i zbytečné akce? Nelze asi příliš odsuzovat výměnu oken za plastová a zateplení domu. Obojí, ač je právě ti důchodci zcela za svého života nevyužijí a nejsou akutně nutné, mají ale přesto svůj okamžitý přínos a úspory. Navíc: stejně jako u výtahů se pro nutnost jejich výměny lze opřít na různá nařízení Bruselu, jsoucích také ze stejně zištného soudku. Spornější jsou už kompletní a zbytečně nákladné výměny vnitřních

(Pokračování na str. 8)

Před 155 lety, 24. 1. 1852, zemřel významný obrozenecký spisovatel a stoupenec slovanské vzájemnosti Jan KOLLÁR.

(Reprofoto: archiv SN)

UVNITŘ LISTU:
PŘÍLOHA
ND, VF, RMS

V příštím čísle:
Radarová základna: ano, či ne?
Volební vítězství soc. dem. roku 1907

Podpořte vydávání SVOBODNÝCH NOVIN!

SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.

V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!

Své dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošík – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

Redakce

Zbožné uctívání není na místě

Dnes jsem si v ranním pořadu Českého rozhlasu vyslechl biskupa Václava Malého. Připojil se k adoraci Charty 77. Třicáté výročí jejího vzniku mu bylo příležitostí. Malý pěl chválu na Havla, Schönfelda (Tigrid), trockisty (následovníci Bronštejna) a další chůvy tohoto židovského zplozence. Spíchli mu líbivé šatičky z lidských práv. Jeho opečováváním dělali hlavně sobě celosvětovou reklamu. Jinak by Havla a jeho komplice veřejnost neznala. V Československu měli skrytou neobolševickou podporu. Bez ní by jejich kukaččí mládě bylo zadušeno nebo by brzo chcíplo samo. Mediálně živené jim pomohlo k moci v době, kdy probíhal vůdci židovského kapitálu (hlavní globalisté) režírovaný rozvrat tzv. socialistického bloku, z něhož jim hrozil návrat upřímně národních a křesťanských hodnot. S vnějším útokem byl plánován rozklad v jednotlivých státech. Havlovi a spol. bylo umožněno v roce 1989 a následně spáchat v zákulisí připravený „sametový“ podvod. Zasvěcenci zabrali rozhodující místa v řízení státu a v zahraniční politice. Jim blízcí oživili orientálního ducha trhu a vrhli se na spekulace s českým majetkem (a bylo pozorováno mnoho obchodů z prázdné ruky – Jeroboam etc.). A kdo k nim nepatřil a neuchvátili mu mozek svojí propagandou, toho koupili nebo zastrašili. Nepoddajné uvrhli do větších problémů a bídy než nepotřebné. Významná odbojníky odklidila nešťastná náhoda (Dubček atd.).

Při biskupské adoraci Charty 77 jsem si vzpomněl na amerického spisovatele Jana S. (nemám souhlas k uveřejnění jména). Na počátku 90. let min. století začal navštěvovat starou vlast svých rodičů. Jako malé lítě ho odvezli do USA, když v roce 1948 uprchli před bolševickým terorem, jehož strůjci byli Salzmann (Slánský), Reicin a další. Jenda absolvoval americké školy. Uměl anglicky, španělsky a otec ho naučil česky. Vykládal mu, jak jsou Češi stateční a jak dokázali uhájit svou zem proti mnohem silnějším nepřátelům. Proto se Jenda přede mnou podivoval, co se to s Čechy stalo, že se nechají okrádat a strpí rozvrat a výprodej svého státu od sameťáckých podvodníků. Vysvětloval jsem mu, že je český národ podlomen německou okupací a navazující bolševickou nadvládou. Programově byly likvidovány české vlastenecké rodiny a inteligence. Přesto se zlobil, že nezarazíme cizácké ohlupování národa a ničení národního hospodářství. Uvedl, že v jiných zemích se i ti nejobyčejnější lidé zvedají k odporu a tvrdě demonstrují třeba proti nepatrnému zvýšení cen potravin. Tady zůstáváte v klidu a zatím vám berou základní životní jistoty. Máte nízké mzdy, všechno vám zdražují, roste nezaměstnanost a další společenské hrůzy, přestože vám Havel sliboval opak. I ti v rauši sameťácké propagandy mu měli přestat věřit a vzepřít se neblahému vývoji, jakmile se začalo ukazovat, že jsou jeho sliby falešné. Přitom jste nemuseli znát zákulisí Charty 77.

Zeptal jsem se Jendy, co on ví o Havlovi a Chartě 77. Vyprávěl mi, že v symbolickém roce 1977 byl ve Španělsku. Stýkal se s Čechy, kteří tam působili v katolické církvi. Mluvili také o situaci v Československu Tehdy mu sdělili, že mají důvěrné zprávy o chystaném státním převratu. V Praze se utvořila skupina, která bude připravována pro převzetí moci. Šířením prohlášení Charty 77 bude získávat příznivce, ale jen její jádro bude zasvěceno do mocenských cílů této skupiny. Když mi toto Jenda řekl, vybavil jsem si, jak režim halasně odsuzoval chartisty. Zdánlivě paradoxně jim tím dělal reklamu. Co sleduje Charta 77, znali fráterníci ve Španělsku, věděli to neobolševici a asi i národně smýšlející čeští komunisté na ÚV KSČ. Proto bylo tolik křiku a i formování Anticharty,

(Pokračování na str. 8)

STRUČNĚ A JASNĚ:
Dokud mohou vycházet SVOBODNÉ NOVINY, dotud existuje v naší zemi svoboda a vývoj směrem k demokracii.

REDAKCE

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Sedmý díl knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* vyšel koncem roku 2006. Objednávky můžete posílat na adresu SN. Kniha má 326 stran a stojí 150 Kč (+ poštovné). Všech sedm dílů HM se prodává za sníženou cenu 700 Kč.

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek... ... str. 2

J. Čvančara... ... str. 3

A. Marek... ... str. 5

Otevřený dopis... ... str. 7

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA,

autora přemnoha hořkých pravd

MOJE ÓDY NA RADOST

(1. část)

Mám DVĚ ódy na radost. První je hodně stručná, druhá je dosti obsáhlá.

Moje óda na radost číslo jedna:

Náš život NEMUSÍ být napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií! MŮŽE být prozářen radostmi až jásavými, MŮŽEME vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

Moje óda na radost číslo dvě:

1. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NEMUSÍŠ zůstat otrokem špinavce a hlupáka v sobě, že MŮŽEŠ volit mezi pravdou a lží, mezi ušlechtilostí a špínou, mezi dobrem a zlem!

2. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že vedle podsvětí odporných podlidí EXISTUJE také duševní svět pronikavých myslitelů a poctivých buřičů a že MŮŽEME vyrůst až ke způsobilosti přebývat v něm!

3. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že zakrnělost nebo mohutnost naší vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse NEBYLA, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale naší VOLBOU!

4. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že sprostá vychytralost, sprosté přikrčenectví a sprostá prodejnost NEBYLY, NEJSOU A NEBUDOU nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých!

5. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že vybojování hodně častého přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele je KLÍČOVOU podmínkou pro radikální redukci zvrácností politických i nepolitických!

6. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NEEXISTUJE ušlechtilejší způsob použití ušetřených peněz, než je jejich použití na podporu úsilí o zdolávání politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti našich současníků i následovníků!

7. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že duševní lenošení NEBYLO, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých, že MŮŽEME dávat přednost úsilí o strmý duševní růst!

8. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že konzumentské obžerství NEBYLO, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých, že MŮŽEME dávat přednost mohutnému úsilí vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

9. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že hltání kdejakého braku NEBYLO, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých, že MŮŽEME dávat přednost osvojování si tisíců pronikavých duševních výbojů o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti!

10. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že bažení po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě NEBYLO, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých, že MŮŽEME dávat přednost obživě poctivé a životu ušlechtilému!

11. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že smiřování se s degradací na tvora duševně nezpůsobilého spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy NEBYLO, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých, že MŮŽEME trvat na poctivých referendech o všech podstatných věcech!

12. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST vyhánět mnohonásobné a zatvrzelé zločince ze všech významných funkcí i zabavovat jim nakradený a naparazitovaný majetek!

13. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti samoobslužného křivení a ohlupování! Tou zvrácností přece kdekdo POSILOVAL A POSILUJE špinavce a hlupáka v sobě!

14. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti hltání kdejakého braku! Tou zvrácností přece kdekdo POSILOVAL A POSILUJE špinavce a hlupáka v sobě!

15. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti duševního lenošení! Tou špatností přece kdekdo POSILOVAL A POSILUJE špinavce a hlupáka v sobě!

16. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST důrazně trvat na hodně častém přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele!

17. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že co největší podporování úsilí o radikální redukci politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti našich současníků i následovníků patří k MINIMU vyspělosti intelektuální i mravní!

18. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že ušlechtile výbojný hněv vůči zločincům nejrůznějších odstínů PATŘIL, PATŘÍ A BUDE PATŘIT k úsilí o radikální redukci zvrácností politických i nepolitických!

19. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti prodlévání v radostech všelijak nanicovatých! Tou špatností přece POSILUJEŠ špinavce a hlupáka v sobě!

20. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že pro oduševnělou ženu je STOKRÁT lepší, když zůstane sama, než žít v manželství se špinavcem a hlupákem!

21. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti hojných rozmluv s odpornými podlidmi! Tou špatností přece kdekdo POSILOVAL A POSILUJE špinavce a hlupáka v sobě!

22. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že naše povinnost znovu a znovu tvrdě útočit na zločince nejrůznějších odstínů je DOŽIVOTNÍ!

23. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST důrazně trvat na zakázání zločinecké organizace, která si říkala a říká komunistická strana!

24. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST znovu a znovu proklínat zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

25. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o neškodnosti mělké zábavy! Tou špatností přece kdekdo POSILOVAL A POSILUJE špinavce a hlupáka v sobě!

26. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že pro oduševnělého muže je STOKRÁT lepší, když zůstane sám, než žít v manželství se špindírou a nablblicí!

27. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti mělké žvanivosti! Tou neřestí přece kdekdo POSILOVAL A POSILUJE špinavce a hlupáka v sobě!

28. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST trvat na přísných trestech pro výrobce a šiřitele politické i nepolitické pornografie!

29. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST trvat na neplatnosti voleb s účastí ani ne padesátiprocentní!

30. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST trvat na tom, aby zůstala prázdná křesla v zákonodárném sboru, která připadají na podíl oprávněných nevoličů!

31. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti páchání velikých špatností! Takovým počínáním přece individua takto provinilá POSILOVALA A POSILUJÍ špinavce a hlupáka v sobě!

32. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že naše vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse má mohutnět DOŽIVOTNĚ!

33. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti sportovního, tanečního nebo nějakého jiného třeštění! Tou špatností přece kdekdo POSILOVAL A POSILUJE špinavce a hlupáka v sobě!

34. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máme nejen právo, ale i POVINNOST trvat na přísných trestech pro politické i nepolitické prostitutky a prostituty, politické i nepolitické kuplíře a kuplířky!

35. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že tupá spokojenost při pokračování mnoha zločinů politických i nepolitických je zvrácností z nejčastějších i nejpustošivějších!

36. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že mluvit a psát jen o záležitostech třetího a čtvrtého řádu, když pokračovala a pokračuje spousta zločinů politických i nepolitických, bylo, je a bude ZVRÁCENOSTÍ!

37. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NEMŮŽE vyrůst v siláka v ohledu intelektuálním i mravním ten, kdo si důkladně neosvojil TISÍCE pronikavých duševních výbojů o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti!

38. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že blahodárnost a účinnost hořkých pravd o kdečem i o kdekom NEMOHLA A NEMŮŽE být uspokojivá, když pronikaví myslitelé a poctiví buřiči neměli a nemají do masmédií přístup hodně častý!

39. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že tím NEJLEPŠÍM, čím můžeš posloužit tomu méně špatnému v individuích všelijak nanicovatých, je ušlechtile výbojný hněv vůči nim!

40. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti smiřování se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy! Ten zločin byl, je a bude trestán jak pokračováním mnoha zvrácností politických i nepolitických, tak příslušností k odporným podlidem!

41. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NESTAČÍ být zdatným odborníkem a zdatným pracantem, ale že máme navíc POVINNOST znovu a znovu tvrdě útočit na zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

42. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti závisti vůči mocným, bohatým a oslavovaným zločincům! Ta hanebnost byla, je a bude trestána jak pokračováním mnoha zvrácností, tak příslušností k odporným podlidem!

43. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že ušlechtile výbojný hněv má také hodnotu mravně SEBEZÁCHOVNOU!

44. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že v míře STOKRÁT větší než o délku svého života se máme starat o jeho vysokou úroveň intelektuální i mravní!

45. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že nijak nepodmíněná laskavost a shovívavost ZNEMRAVŇUJÍ jak toho, kdo se jich dopouští, tak toho, kdo je jimi „obdarováván"!

46. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máš POVINNOST rozejít se ve zlém s každým, kdo i ve věku už dosti pokročilém dává přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v siláka v ohledu intelektuálním i mravním!

47. JE to důvod k radosti až jásavé, když otročení špinavci a hlupákovi v sobě patří už jen k tvé ostudné minulosti!

48. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že máš POVINNOST rozejít se ve zlém s každým, kdo si napořád počíná tak, že absurdní bude jeho život, ne jeho smrt!

49. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NEMÁME PRÁVO odpornými podlidmi jen opovrhovat, že máme POVINNOST znovu a znovu usilovat o jejich intelektuální i mravní prozření!

50. JE to důvod k radosti až jásavé, když jsi ani po mnoha těžkých prohrách NEREZIGNOVAL na úsilí o radikální redukci zvrácností politických i nepolitických!

51. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NEMŮŽE být dobře, dokud se kdekdo smiřuje s degradací na tvora duševně nezpůsobilého spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

52. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že otroci špinavce a hlupáka v sobě nebyli a nejsou šílení!

53. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NIKDO nemusel a nemusí zůstat otrokem špinavce a hlupáka v sobě, že můžeme a máme vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

54. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že špinaví a hloupí podlidé budou přijímat hořké pravdy o kdečem i o kdekom vděčně!

55. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že neusilování o co největší odčinění našich těžkých provinění politických i nepolitických NEBYLO, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých!

56. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že vnucování zastupitelské lžidemokracie nebylo, není a nebude šílenstvím!

57. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že k podílníkům na zvrácenostech politických i nepolitických patřili ve větší nebo menší míře VŠICHNI naši předchůdci i současníci! (JE to přece součást vybředání z iluzí o kdekom!)

58. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že ŽÁDNÁ zvrácenost nebyla a není vyloučena tam, kde skoro všichni otročili, otročí a budou otročit špinavci a hlupákovi v sobě!

59. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti absence vůle k ušlechtilým radostem! Taková individua přece byla, jsou a budou trestána příslušností ke špinavým a hloupým podlidem!

60. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že z otročení špinavci a hlupákovi v sobě vybředali, vybředají a dlouho asi ještě vybředat budou jen jedinci PŘEVZÁCNÍ! (JE to přece součást vybředání z iluzí o kdekom!)

61. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že ti, kdož se smiřovali, smiřují a budou smiřovat s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, nebyli, nejsou a nebudou šílení!

62. JE to důvod k radosti až jásavé, když MÁŠ intelektuální a mravní sílu znovu a znovu tvrdě útočit na zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané!

63. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že individua, která si pro své počínání politické i nepolitické neosvojila a neosvojí předraze zaplacenou zásadu „Už nikdy na jako ovce!", nebyla, nejsou a nebudou svým způsobem šílená!

64. JE to důvod k radosti až jásavé, když i ve věku už dosti pokročilém POKRAČUJE tvůj ušlechtile výbojný hněv vůči kdejakému blbství i vůči kdejaké špíně!

65. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špíně! Ta hanebnost přece BYLA, JE A BUDE trestána jak příslušností k odporným podlidem, tak pokračováním mnoha zvrácností nejrůznějšího druhu!

66. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že pohromou z největších i z nejčastějších bylo a je DODNES otročení špinavci a hlupákovi v sobě!

67. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že ti, kdož neusilovali a neusilují o hodně častý přístup do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele, nebyli a nejsou svým způsobem šílení!

68. JE to důvod k radosti až jásavé, když JSI způsobilý při pokračování mnoha zvrácností politických i nepolitických podílet se na vytváření důvodů k radostem až jásavým!

69. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že ti, kdož i ve věcech podstatných (v ohledu politickém i nepolitickém) dělali a dělají, co by dělat rozhodně neměli, a kteří v takových věcech nedělali a nedělají, co by dělat rozhodně měli, jsou rozumní a mravní, že to NEJSOU šílenci!

70. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špíně NEBYLO, NENÍ A NEBUDE nezvratným předurčením, ale VOLBOU individuí takto provinilých!

71. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi o beztrestnosti absence štítivosti vůči kdejakému blbství a kdejaké špíně! Ta špatnost přece BYLA, JE A BUDE trestána příslušností k odporným podlidem a také pokračováním mnoha zvrácností politických i nepolitických!

72. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že NEMŮŽE být dobře, dokud bude kdekdo otročit špinavci a hlupákovi v sobě!

73. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že ti, kdož neproklínali a neproklínají zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané, MOHLI A MOHOU být lidmi rozumnými a mravnými, že to nebyli a nejsou zločinci a šílenci!

74. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že kdo se smiřoval a smiřuje s degradací na tvora duševně nezpůsobilého spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, ten NEMĚL A NEMÁ v hlavě mozek, ale lejno z vola!

75. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že ti, kdož bažili a baží po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě, MOHLI A MOHOU být lidmi rozumnými a mravnými, že to nebyli a nejsou zločinci i šílenci!

76. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k OPOVRHOVÁNÍ velikány jen domnělými i jejich špinavými a hloupými uctívači!

77. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že SKORO VŠICHNI naši předchůdci i současníci otročili a otročí špinavci a hlupákovi v sobě! VYBŘEDL jsi tím z iluze o jejich rozumnosti a mravnosti!

78. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že ti, kteří dávali a dávají přednost nasládlým lžím před hořkými pravdami, mohli a mohou nebýt šílenci!

79. JE to důvod k radosti až jásavé, když už NESDÍLÍŠ iluzi, že ti, kdož dávali a dávají přednost sprosté vychytralosti, sprostému přikrčenectví a sprosté prodejnosti před počínáním poctivým, odvážným a statečným, NEMUSELI A NEMUSÍ být zločinci a šílenci!

80. JE to důvod k radosti až jásavé, když se mi DAŘÍ naplňovat očekávání, která do mě vkládal myslitel a buřič z nejvýznamnějších – Václav Černý! (A to jak jeho očekávání o mém tvrdém útočení na zločince politické i nepolitické, vládnoucí i potupně ovládané, tak jeho očekávání o mé způsobilosti dobírat se přemnoha zdařilých duševních výbojů o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti.)

81. JE to důvod k radosti až jásavé, když ses domyslel a dotrpěl také k poznání, že byl, je a bude vládnoucím zločincům PRÁVEM k smíchu ten, kdo důrazně netrval, netrvá a nebude trvat ani na minimu spravedlnosti vůči nim, to jest na jejich vyhnání ze všech významných funkcí i na zabavení jimi nakradeného a naparazitovaného majetku!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 77

Třinácté „desatero" k poctivému a důkladnému přemýšlení:

1. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli pustošivost dávání přednosti nasládlým lžím před hořkými pravdami! JSOU ale tak křiví, že v té zvrácenosti pokračují!
2. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli naléhavost co největšího podporování úsilí o zdolávání politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti kdekoho! JSOU ale tak křiví, že ho nepodporují vůbec, nebo jen v míře ostudně malé!
3. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli pustošivost dávání přednosti kdejakému braku před osvojováním si tisíců pronikavých duševních výbojů o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti! JSOU ale tak křiví, že v té zvrácenosti pokračují!
4. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli, že také lžidemokratičtí hodnostáři byli, jsou a budou zločinci mnohonásobnými i zatvrzelými! JSOU ale tak křiví, že se jim vydávali, vydávají a dlouho asi ještě budou vydávat na milost a nemilost znovu a znovu!
5. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli pustošivost dávání přednosti konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním! JSOU ale tak křiví, že v té zvrácenosti pokračují!
6. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli potupnost a pustošivost zastupitelské lžidemokracie! Jsou ale tak křiví, že se smiřují s jejím pokračováním!
7. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli pustošivost dávání přednosti duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst! JSOU ale tak křiví, že v té zvrácenosti pokračují!
8. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli pustošivost sprosté vychytralosti, sprostého přikrčenectví a sprosté prodejnosti! JSOU ale tak křiví, že v té trojí zvrácenosti pokračují!
9. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli pustošivost otročení špinavci a hlupákovi v sobě! JSOU ale tak křiví, že v té zvrácenosti pokračují!
10. Přemnozí naši současníci NEJSOU tak slepí, aby neviděli, že moje alarmující konstatování o nich jsou pravdivá! JSOU ale tak křiví, že u nich nevážila a neváží skoro nic!

* * *

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 78

- Ve smiřování se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy bylo, je a bude STOKRÁT víc trojnásobné křivosti (to jest sprosté vychytralosti, sprostého přikrčenectví a sprosté prodejnosti) než slepoty a otrlosti!
- Ve smiřování se s tím, že pronikaví myslitelé a poctiví buřiči hodně častý přístup do masmédií neměli, nemají a dlouho asi ještě mít nebudou, bylo, je a bude STOKRÁT víc trojnásobné křivosti než slepoty a otrlosti!
- V ostudně malém podporování úsilí o zdolávání politické i nepolitické neduživosti, špíny a hlouposti našich předchůdců, současníků i následovníků bylo a je STOKRÁT víc křivosti než slepoty a otrlosti!

Prozatímní republikový mluvčí stoupenců přímé demokracie
Antonín Bělohoubek

HOŘKÉ MEDICÍNY (48. část)

♦ Hodně hořkých pravd o dosavadním „homo sapiens – člověku moudrém" jsou STATISÍCE! NIKDY nebudou objeveny a vysloveny všechny!

♦ BYL A JE až šílený ten, pro koho ani výčet mnoha skutečností, které ho USVĚDČUJÍ z podílnictví na mnoha zvrácenostech, nevážil a neváží skoro nic!

♦ KDEJAKÁ kreatura se VELICE nasupí, když poctivě konstatuješ, že také ona patřila, patří a bude patřit nejspíše už doživotně k otrokům špinavce a hlupáka v sobě!

♦ V. Havel a V. Klaus NEJSOU tak slepí, aby neviděli, že za silné pomrzačení života milionů svých současníků si ZASLOUŽÍ být utraceni jako dobytek nakažený nemocí šílených krav! JSOU ale tak křiví, že to poctivě nepřiznají!

♦ „Poklidné soužití" politických kuplířů a kuplířek s politickými prostituty a prostitutkami, to je zvrácenost, která se VYMYKÁ možnosti pranýřování patřičně tvrdého!

♦ Na tvora duševně nezpůsobilého spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy se kdekdo degradoval, degraduje a bude degradovat především sám, AŽ PAK ta zvrácenost byla, je a bude také „dílem" zločinců vládnoucích!

♦ Volba z nejvýznamnějších: buď KLESNOUT mezi mnohonásobné zločince a šílence, nebo VYRŮST v siláka v ohledu intelektuálním i mravním.

♦ Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím vyrůst v siláka v ohledu intelektuálním i mravním, pak bys věděl, že tvrdé pranýřování zločinců nejrůznějších odstínů je TAKÉ jednou podobou poctivého úsilí vybudit v nich mohutnou vůli k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse!

♦ Viděno očima pronikavých myslitelů a poctivých buřičů: „Co na tom", že si obdarování pronikavými duševními výboji o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti nezasloužil skoro nikdo?! Podstatné je, že MÁŠ sílu pokračovat v něm!

♦ Pranýřováním zločinců politických i nepolitických, vládnoucích i potupně ovládaných děláš HODNĚ naléhavou službu svým současníkům i následovníkům!

♦ Nejen zločinci vládnoucí, také zločinci potupně ovládaní chcípali, chcípají a budou chcípat OPOŽDĚNĚ!

♦ Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, pak bys věděl, že KAŽDÁ radost za peníze, které mohly a měly být dány na podporu úsilí o zdolávání politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti našich současníků i následovníků, byla, je a bude jen více nebo méně SPROSTÁ!

♦ NENÍ to domýšlivost, když říkám, že se SÁM hodně okrádá v ohledu intelektuálním i mravním, politickém i nepolitickém ten, kdo se ke knihám mých *Hořkých medicín* nevrací pozorně a vděčně znovu a znovu!

♦ Zakrnělost vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse byla, je a dlouho asi ještě bude „pevností" SKORO NEDOBYTNOU!

♦ Viděno očima pronikavých myslitelů a poctivých buřičů: „Co na tom", že také skoro všichni naši současníci POKRAČUJÍ v libování si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špíně?! Podstatné je, že nejen můžeme, ale i MÁME mohutně usilovat o to, abychom jim tu zvrácenost ZHNUSILI!

♦ Kdybys nedával přednost duševnímu lenošení před úsilím o strmý duševní růst, pak bys věděl, že kolaborantů se zločinci lžidemokratickými NEBYLO A NENÍ méně než kolaborantů se zločinci komunistickými!

♦ Zlodějství DALEKO nejčastější i nejhorší: Okrádat svou povinnost podporovat v míře co největší úsilí o zdolávání politické i nepolitické slepoty, otrlosti a křivosti našich současníků i následovníků!

♦ „Návod" k vybředání z politického i nepolitického blbství a z politické i nepolitické špíny je prostinký: přestaň otročit špinavci a hlupákovi v sobě.

„Poslední rytíře ducha jsem nalézal mezi veterány," říká zakladatel country skupiny Taxmeni

Než by si zadal s komunistickým režimem, raději skupinu rozpustil

ROZHOVOR S JAROSLAVEM ČVANČAROU

◆ Co stálo na počátku Vaší cesty ke country hudbě a ke skupině Taxmeni?

K country jsem se dostal poměrně pozdě, až když mi bylo 16-17 let. I když vše, co tomu předcházelo, s ní tvoří spojité nádoby. Začátky lze hledat v rodinném prostředí, protože moje rodina patřila k průkopníkům české kinematografie. Dotkla se nás nacistická okupace i události po Únoru 1948 a vše, co s tím souviselo. Byly zde perzekuce, včetně postřílení příbuzných za heydrichiády, pronásledování tatínka po Únoru a věznění mého staršího bratra Františka v 50. letech.

Jelikož jsem narozen roku 1948, tak jsem v tomto prostředí vyrůstal v pohledu naší rodiny a zejména mého otce. Ten pocházel z chudé rodiny, jeho tatínek, tedy můj dědeček, padl na italské frontě za I. světové války. Tatínek zdědil po mém dědovi literární talent. A zajímal se i o věci politické. Pocházel z proletářského Žižkova a vše mělo svůj vývoj. Otec a strýc otevřeli živnost – půjčovnu filmů a založili soukromý filmový archiv. Měli obchodního a organizačního ducha, takže na konci třicátých let, těsně před válkou, vedli několik pražských i mimopražských biografů, vlastnili velkou půjčovnu s mnoha významnými filmy a sbírkou unikátních snímků z raných časů němé kinematografie. Například ručně kolorované francouzské féerie z let 1905-1910.

Spolupracovali či osobně se znali s řadou osobností z oboru. S Viktorem Ponrepem, Františkem Poncem, Myrtilem Frídou, Lubomírem Linhartem, i s osobnostmi z Lucernafilmu.

Často dodávali programy do Lánského zámku pro soukromé projekce prezidenta T. G. Masaryka, grotesky pro inspiraci Voskovce a Wericha do Osvobozeného divadla a různé snímky pro veřejná představení v kinech Vlasty Buriana a Járy Kohouta.

Otec se strýcem měli v archivu úžasné věci, které se jinde ve světě nezachovaly. Byli filmu absolutně oddáni, navíc byli šetřiví a pracovití, tím se to zachovalo. Toho si zřejmě všimli nacističtí experti, protože hned dva týdny po okupaci, v březnu 1939, šli zcela najisto. Němečtí odborníci na film za přítomnosti Gestapa u nás úřadovali několik dní. Tatínek s maminkou tehdy v noci odlepili pečetě s říšskou orlicí a tajně vynesli 40 filmových krabic s nejvzácnějšími dokumentárními záběry s čs. legiemi, armádou, TGM, Dr. Benešem atd. Naštěstí Němci na to nepřišli, avšak filmovou provozovnu otci a strýci zakázali. Protože jsme byli uznáni za arijce, nebyla u mých rodičů uplatněna žádná likvidace jako v případě židovských filmových podnikatelů, se kterými Adolf Eichmann ještě v roce 1939 stačil učinit rychlý proces. Zmizeli někde, a to již dávno před tzv. holocaustem.

Otec se strýcem část svého archivu ukrývali přes celou válku na různých místech. Vzácné dokumenty dokonce přežily i americký nálet na Kralupy nad Vltavou v březnu 1945. Po válce zachráněné dokumentární filmy darovali přímo prezidentu Dr. Edvardu Benešovi a dalším institucím, Vojenskému historickému ústavu a Ústavu TGM.

Již v květnu 1945 bylo zřejmé, že kinematografie bez výjimky bude zestátněna. Prezident Beneš v srpnu 1945 podepsal ústavní dekret o opatření v oblasti filmu, který zbavoval všechny fyzické i právnické osoby práva na jakoukoliv soukromou činnost ve filmovém oboru. Vyrábět, dovážet, distribuovat a promítat filmy mohl nyní pouze stát.

Po znárodnění kin mých rodičů přišla další pohroma – Únor 1948. No, a do této změněné politické situace jsem se v listopadu narodil a postupně začal vnímat události kolem sebe. Ve sklepě jsme měli speciální, víceméně utajovanou místnost s projekční kabinou a promítacím přístrojem. Veřejnost žila procesem se Slánským, jásala v průvodech na 1. máji, odsuzovala imperialisty, válku USA v Koreji, zatímco my jsme si pro sebe a své nejbližší přátele doma pouštěli staré grotesky, muzikály, kovbojky, detektivky a další. Pro tu dobu přímo absurdní, neskutečné. Poznamenávám, že jako kluci k nám chodili dnešní moderátor Jiří Krampol a dnes světoznámý kameraman Miroslav Ondříček.

◆ Jak jste se seznámil s legendárním Jaroslavem Foglarem?

Měl jsem sestru a dva bratry. Nejstarší Miroslav, zvaný Míla, po válce skautoval. Vlastnil mj. všechny knihy od Foglara, časopisy: Mladý hlasatel, Vpřed, Junák. Najednou jsem v ruce držel v té době zakázané Rychlé šípy a skautské artefakty. Fascinoval mě Rikitan z Foglarovy knihy Hoši od Bobří řeky. Říkal jsem si, jestli takový člověk žil, buď skončil v komunistickém vězení, nebo je někde na Západě. Anebo že Rikitan je možná přímo spisovatel Jaroslav Foglar?

My sourozenci jsme k sobě vždy hodně tíhli, a v době, kdy můj bratr František byl vězněn v táboře Vojna u Příbrami, jsem ve skautingu spatřoval cosi poctivě čistého, a přitom protirežimního. Oblékal jsem se doma do bráchova skautského kroje se všemi nášivkami a odznaky, četl o historii skautingu a chodil k hrobu A. B. Svojsíka na Vyšehrad.

Pak jsem se dověděl překvapivou zprávu, že Foglar-Jestřáb žije, a to dokonce v Praze! Tatínek mi pak opatřil jeho adresu na Vinohradech. Chtěl jsem stůj co stůj toho muže spatřit na vlastní oči. Představoval jsem si asi dvoumetrového atleta Rikitana. Tehdy jsem chodil půl roku, asi třikrát týdně, na jeho adresu do ulice Wilhelma Piecka, ale nikdo nikdy nebyl doma. Až jednou!

Bylo pozdní léto roku 1960. Otevřel přímo Jaroslav Foglar a jeho maminka. Jemu bylo tuším 53 a mně 12 roků. Knižní Rikitan to tedy nebyl. Vůbec, z té mé představy výšky dvou metrů jsem musel hodně rychle slevit a sjet pohledem dolů, protože Jestřáb nebyl o mnoho vyšší než já. Pozvali mě dovnitř a delší dobu jsme si povídali. Na závěr pravil, že mne zve na návštěvu oddílu a dá mi písemně vědět. Tak jsem se v prosinci roku 1960 stal členem Foglarova oddílu. Přiznám se, že i z oddílu jsem byl v první chvíli trochu zklamaný…

Myslel jsem si, že přijdu do zakázaného, tedy spikleneckého skautského oddílu, a najednou zde byl turistický oddíl, kde slovo skaut se nesmělo ani vyslovit. A když jsem jednou přece tak učinil, byl jsem vzápětí Jestřábem důrazně poučen, že bych nejen jeho samotného, ale i celý oddíl mohl přivést do značných potíží. Na druhou stranu se mi líbilo, že Jestřáb se na mne nijak nezlobil a navíc, že zde vládla přátelská, kamarádská atmosféra. Malí komunikovali s velkými, zažil jsem spoustu legrace. Dnes by se řeklo: žili jsme dynamicky, smysluplně.

V prostředí oddílu jsem setrval mnoho let. Později, už jako vedoucí družiny, a to velmi fundamentální, přísný na sebe i na ty, které jsem vedl. S Jestřábem jsem se kvůli tomu dostával i do rozporů. Tehdy jsem si všiml nedostatečné Foglarovy sebereflexe, neboť svůj střet s některými dospívajícími kluky, kteří se začínali poohlížet po holkách, tanečních a jiných zájmech, bral téměř vždy jako zradu. Já jsem v té době také začal jezdit na trampy s partou odchovanců oddílu.

◆ S kterými dalšími osobnostmi jste se v té době stýkal?

V první polovině 60. let jsem např. docházel do ateliérů malířů Zdeňka Buriana a Bohumila Konečného. Znal jsem se s předválečnými nakladateli knižních mayovek Toužimským a Moravcem. Stýkal jsem se studentem FAMU Petrem Sadeckým, jenž vešel ve světě ve známost aférou tzv. Octobrianou. To vše byl zvláštní svět – jakási planetární soustava, uzavřený kruh. Takže bylo už jen logické, že mě osud přihrál na neveřejné filmové projekce na Elektrotechnické fakultě ČVUT. Promítaly se tam tajně tehdy zakázané filmy. Scházela se tam parta študáků z FAMU, filmoví fandové, výtvarníci, trampové a lidé podobných zájmů. Tam jsem se seznámil s výtvarníkem a kytaristou Josefem Šimkem, členem právě založené skupiny Greenhorns. Dobře jsme si rozuměli. Bydlel blízko mne a já k němu chodil poslouchat muziku a začal docházet na koncerty skupiny Greenhorns. To už jsem nejezdil s Foglarem na tábory, ale na divočejší a svobodnější akce. Abych se u táboráků nějak uplatnil, začal jsem se učit více na kytaru. Díky Marko Čermákovi a Petru Třebickému jsem zcela propadl pětistrunnému banju.

◆ Jak vznikli Taxmeni jako hudební skupina?

Založil jsem také hudební skupinu, ale bratra Františka jsem musel přemlouvat, protože on na rozdíl ode mne o muzice věděl hodně. Hrál na kontrabas a byl textařský talent. Ale country hudba mu seděla tak nějak jen napůl, protože on vyrostl na jazzové, swingově hudbě. No ale zkoušeli jsme, a dokonce jsme se v roce 1968 přihlásili na Portu. Protože jsme neskončili jako poslední, brali jsme to jako povzbuzení.

***Jaroslav ČVANČARA** *20. 11. 1948 Praha-Žižkov*

Vystudoval Střední pedagogickou školu v Praze, obor vychovatelství; je zaměstnán na Střední škole technické jako personalista. V roce 1968 založil hudební skupinu THE PLAINSMEN, poté Stonewall-Jackson, ze které v roce 1970 vznikla country skupina TAXMENI: natočili album Z PASTVIN VELKOMĚSTA (1978 Panton), celkem 11 samostatných a více než 30 společných hudebních nosičů. Nejúspěšnější alba: ZLATÁ ÉRA (1995), trilogie CALAMITY JANE (1992-97) - producent, hráč na pětistrunné banjo, autor několika desítek písní. V oblasti kinematografie je tvůrcem krátkého westernu MORGANOVA BANDA (1975) a dokumentárních filmů, např. HOSPODÁŘ (1981), JESTŘÁB (1987). Publikoval kolem 50 tématických článků. Je autorem knižních publikací, např. AKCE ATENTÁT (1991), trilogie NĚKOMU ŽIVOT, NĚKOMU SMRT (1997-2007), TAXMENI ANEB HLEDÁNÍ COUNTRY GRÁLU (2000). Ve vydavatelství Gallery mu v roce 2004 vyšla kniha HEYDRICH. Je organizátorem, spoluorganizátorem a autorem řady výstav (Zdeněk Burian, Jaroslav Foglar-Jan Fischer). Za zásluhy o rehabilitaci válečných veteránů se mu dostalo řady ocenění a vyznamenání, např.: Pamětní medaile Čs. obce legionářské, medaile Pravdou ke svobodě (Zpravodajská brigáda), medaile Pravdou ke svobodě (Český svaz bojovníků za svobodu), řád Skautská vděčnost (Junák), Pamětní medaile (Asociace nositelů legionářských tradic).

Ale do toho přišel 21. srpen 1968! Sestra Jana i bratr František s rodinami emigrovali do Kanady a já skončil v Prachaticích coby voják základní služby. Pro mne bylo dobré, že tam ještě doznívala atmosféra jara roku 1968. I důstojníci byli dobří, ale pak to samozřejmě odskákali a z armády byli vyhozeni. Hned po příchodu na vojnu jsem založil kapelu. Ta mi pomohla nejen ty dva roky celkem přežít, ale někteří muzikanti se po návratu do civilu stali spoluzakládajícími členy pozdějších Taxmenů.

◆ Předpokládám, že jste asi v normalizační éře poněkud narazili…

Když se psal rok 1974, fakt byli jsme ve formě. Vyhráli jsme kdeco, i celostátní Portu. Ale najednou přišly jako blesk z čistého nebe – tzv. povinné přehrávky a nařízení, že kdo užívá anglický název, musí jej změnit na český. Naším zřizovatelem bylo Pražské kulturní středisko, řízené nějakým odborem Ministerstva vnitra. To vše bylo složité. To nebyla jenom jedna nepříjemnost, ale celá řada opatření.

Zpočátku jsem si myslel, že to nějak ušvejkujeme, umanévrujeme, aby se dalo existovat, vlk se nažral a koza zůstala celá. I Greenhorni se přejmenovali na Zelenáče, Rangers na Plavce a Bluegrasshoppers na Fešáky, a mohli vystupovat a točit desky pod novým jménem.

Dostal jsem několik dopisů z Pražského kulturního střediska, zavolali si mě osobně a tam mi pohrozili, že nás přestanou zřizovat. Jel jsem se tehdy „vyplakat" k příteli - režiséru Josefu Vondráčkovi. Zrovna byl u něho bratr zpěváka Karla Štědrého, Ivan Štědrý. Řekl: „Co z toho děláte takovou vědu? Přejmenujte se, třeba na Krajánky! Víte, co to znamená? To je staročeské slovo, pro mladíky dávných časů, kteří chodili od mlejna k mlejnu, zpívali písničky, zvěstovali nové zprávy." Tak se z Taxmenů stali Krajánci! A dá se říci, že jsme si i zvykli.

Jenže tím to neskončilo. Najednou jsme se dozvídali nová nařízení, hráli na akcích, kde jsme neměli co dělat. Chtěli na nás, abychom jako většina jiných kapel v té době hráli tzv. angažované písně, abychom se vyjadřovali k politickým událostem ve světě. Do toho přišla Charta 77 a tzv. Anticharta. Dostali jsme pozvání někam do Hudebního divadla. Pochopil jsem, že je zle, že s komunistickou mocí nic neušvejkujeme ani neumanévrujeme. Nikam se nešlo. I když kapela mi byla téměř vším, měl jsem ji strašně rád, tohle už dál nešlo. Nechtěl jsem překročit nepřekročitelné, a tak jsem kapelu raději rozpustil. Já muziky zanechal úplně a kluky si rozebraly různé kapely. Za mnohé neštěstí nás, muzikantů, mohli tehdy přehorliví úředníci PKS, kteří si na nás tohle vše vymýšleli, selektovali nás u tzv. přehrávek. Potom ze dne na den se v listopadu 1989 stali „hrdiny" tzv. sametové revoluce. Mimochodem: někteří z nich dnes suverénně kralují v České televizi a podobně.

Ale, abych neodbočoval: až po nástupu Gorbačova jsem zase začal dávat dohromady různé formace. Kolem roku 1989 kapela postupně dostávala opět image, styl trvající dodnes.

◆ Kde se zrodilo pověstné military country?

Zhruba od začátku 80. let jsem se více začal zajímat o paravýsadky z Velké Británie za druhé světové války. Jednou, asi v roce 1987, jsem si povídal s trampským písničkářem Wabi Ryvolou. Kdekdo o něm věděl, že napsal spoustu krásných písniček, ale málokdo tušil, že po válce, když narukoval do armády, byl parašutistou. Vyzval jsem ho, aby napsal písničku o skupině ANTHROPOID a trampském battledressu. Prostě takovou úvahu, co ta bunda asi všechno prožila. On tím byl nadšený a říkal, že se o to pokusí. Považoval to za neotřelý, trochu odvážný námět. Občas jsme se potom vídávali. Chtěl to napsat dobře, ale nějak se do toho příliš zamotával. Asi po roce mi řekl, že mu to nejde, že se sice snaží, ale vše, co napíše, mu připadá banální. Nakonec mi řekl, ať ten námět dám klidně někomu jinému.

Obrátil jsem se na Honzu Vyčítala, občas jsme o tom komunikovali, tak přišel i ten nápad s pípáním radiostanice a kódovými názvy ostatních operačních skupin. Tak vznikl slavný „Battledress" a poté Vyčítalova píseň o gen. Pattonovi: „To tenkrát v čtyřicátom pátom". Na obou studiových nahrávkách mě Honza vyzval, abych hrál na banjo. U Vyčítala to bylo v nejlepších rukách. Nejenže písničky napsal s úžasným vkusem, ale trefil se jimi i do doby a navíc se svými manažerskými schopnostmi je dokázal medializovat. Mezitím jsme s Taxmeny nahráli písničky, jako „Nebeští jezdci", „Guadalcanal", „Socha svobody", „Tipperary" apod. Prostě písničky, které jsme si, ostatně jako mnozí jiní, zpívávali u táboráků. Měli jsme je rádi, protože nám kdysi pomáhaly tu dobu překonat. S nimi jsme zažil i tu úžasnou atmosféru na náměstí Republiky v Plzni v květnu 1990. Tak se zrodil nápad s termínem military country, tak vznikl čtyřdílný projekt Calamity Jane, tak přišly na svět písničky o generálu Fajtlovi, Peřinovi a dalších hrdinech a vlastencích, kterých by si Češi měli vážit. Viděli jsme, že mnohé posluchače naše písničky oslovují. Chodili na nás pravidelně. Třeba píseň „Neberte nám naši víru", zpívaná skvěle Vráťou Vyskočilem, vznikla již v šedesátých letech a byla míněna na komunistický režim. Je o člověku, jenž chce od politiků trochu mravní slušnosti, tak jak ho to učila doma máma. Ten text je velmi nadčasový a je zajímavé, jak sedí i na ty dnešní politiky.

◆ Není to v dnešní době zvláštní psát ještě v textech písní o vlasti, velikánech, národních hrdinech, když většina dnešních textů je o ničem nebo o běžných věcech denního života…?

Když někdy sleduji to dění kolem sebe, říkám si, zda všechny ty oběti skvělých lidí stály za to. K čemu všechno to jejich utrpení a snažení za války a v padesátých letech mělo vlastně smysl, když národ ve své většině je nepoučitelný? Když se v květnu 1946 a zejména v Únoru 1948 měl k něčemu rozhodnout, tak se stejně rozhodl špatně. Jásající davy nemohlo nic vyrušit ze sovětské a komunistické euforie. Kde jsou nyní ti stavitelé ráje, kde je to hysterické publikum, skandující při soudu s Dr. Horákovou: „Pověsit, pověsit!"? Kde jsou ty desetitisíce, co podepisovaly rezoluce s žádostmi – popravit! S výhledem na další vývoj Češi tedy „měli, co chtěli". A nyní po hospodách obviňují se svými povrchními názory kdekoho, hlavně Ameriku. Jen ne sebe! To není pochybení široké veřejnosti? Když sleduji ubohou úroveň politiků i většiny sdělovacích prostředků, tak si někdy říkám: Proboha pro tyhle lidi Mašíni nasazovali život, pro tyhle lidi ti nejlepší Češi umírali?!

◆ Jak se z Jaroslava Čvančary, kluka zajímajícího se o historii, stal fundovaný badatel zabývající se historií, kterého uznává i historická obec?

Když jsem více poznal některé válečné veterány, např. Pravomila Raichla, Rudolfa Pernického, Rudolfa Krzáka, Čestmíra Šikolu, pochopil jsem zároveň, že jsou nejen skvělí lidé, ale i ti Rikitanové, které jsem tolik hledal v mládí. Že Balabán, Mašín, Morávek, Gabčík, Kubiš, Jaroš a další, to jsou ti skuteční blaničtí rytíři národa. Rytíři ducha, které člověk tak těžko nachází mezi mnohými intelektuály. U nich s odstupem času vždy roste shovívavost k protivníkovi, a objevuje se sklon k sebeobviňování a sebemrskačství.

Mimochodem, intelektuálů jsem měl plné zuby od dob Charty 77. Tehdy jsem k nim hledal cestu, protože jsem si mylně myslel, že oni jsou ti praví. Ale brzy jsem byl vyléčen. Když jsme totiž v roce 1977 s kapelou pravidelně koncertovali v klubu v Praze v Čáslavské ulici a v noci jsme si tam pak promítali zakázané a jiným nedostupné filmy, přicházeli tam i někteří z chartistů. Byl jsem naně zvědav. Ale když jsem s nimi diskutoval u stolu, vedli neuvěřitelné nesmysly o socialismu. Když se hlasovalo, co se bude promítat, štvali mě, že zvedali ruce pro nějaký avantgardní film západních levičáků. Jo, v tom stále vyprodaném klubu, byl hlavním protagonistou jakýsi Pavel Kratochvíl. Ten, co propašoval do Rádia Svobodná Evropa v Mnichově tu Lauferovu šílenou píseň o „hrdinném kapitánu Minaříkovi". S Kratochvílem jsme leccos zažili. Jednou náš steelkytarista měl na svůj nástroj vlastní výroby začít hrát sólo, ale místo toho byla z reproduktorů slyšet hlasitá zněla znělka rádiové stanice Hlas Ameriky! Všichni jsme koukali, co se to děje. Celý klub byl totiž v živém vysílání Hlasu Ameriky! Přehlušili jsme to naší muzikou a pak spěchali do šatny. Tam už nervózně přešlapoval vedoucí klubu. Myslel si, že jsme to nějak spunktovali a bědoval, že ho snad chceme zničit. Naštěstí z toho nic nebylo. Ten nástroj asi chytil nějakou zpětnou vazbu či bludný proud. Čert ví, čím se to tehdy stalo.

◆ Jaké máte plány do budoucna?

Chtěl bych dokončit poslední díl fotografické trilogie „Někomu život, někomu smrt", kterou jsem kdysi začal. Strávil jsem mnoho času v archivech, navštívil historická místa u nás i v zahraničí, absolvoval jsem ne desítky, ale doslova stovky setkání s pamětníky. Naštěstí už jsem v určitém finále, kdy práci dolaďuji a mohl bych ji do května nebo června dokončit a dát grafikovi. Ale záleží ještě na mnoha věcech.

Víte, já nikdy nesouhlasil s hlasy volajícími po „tlusté čáře". Neznám totiž větší poťouchlost než tvrzení, že na všechno, co bylo, je třeba zapomenout. Ti, co podobné hlouposti vsugerovávají, tak to dělají s určitým záměrem. Myslím si, že naopak - je třeba důkladná znalost a analýza příčin a důsledků všeho toho, co se stalo, i to, co následovalo a co si mnohdy vlastní vinou neseme do současnosti a budoucnosti.

Rozmlouval: Jan Kopal

Nárazníkové pásmo?

Když se řekne Amerika, vybaví se většině Čechů USA, dolar, strýček Sam a pruhovaná vlajka s hvězdami států bohaté země. Pak si lidé hlavně vzpomenou na doktrínu prezidenta Wilsona o sebeurčení národů, na osvobození Plzně i na nabídku poválečné pomoci Marshallovým plánem, přestože byla zmařena Sovětským svazem. To jsou věci, které zapsaly Spojené státy americké do českých srdcí jako velkého přítele. A ten chce mít v Čechách vojenskou základnu, jak jsme se nyní dozvěděli. Dobrému kamarádovi je třeba vyhovět, ale právě je-li takovým, musí upřímně říci, co tím sleduje. Vždyť jde o závažnou záležitost, byl nám dlouho vzdálený za železnou oponou a mnoho o něm nevíme. Zatím jen tajně jednal s našimi tzv. představiteli, kteří se dostali ke státní moci „sametovým" podvodem. Nemáme k nim důvěru. Dělají nám život stále obtížnější. Cizinci a jejich sobecká přání na náš úkor jsou jim milejší. Toto kolaborantství a odmítání referenda k důležitým národním záležitostem, nutně vede nás, Čechy, k pochybnostem i o zájmech USA. Jsou stále ještě strýčkem Samem, který to s českým národem myslí dobře? Proč nás uráží jednostrannou vízovou povinností? Nepůsobí v USA síly, které se na přátelství neohlíží a udělají, co se jim zlíbí? Nemůže to dojít až tak daleko, že věrného kamaráda pro svůj prospěch vystaví i nebezpečí záhuby, jako nám to provedly Anglie a Francie v roce 1938? Není vojenská základna na českém území jen jednou z akcí siláka, který slouží světovládným ambicím?

To jsou první otázky, na které Češi potřebují znát jasné odpovědi. A to co nejdříve. Posoudí-li je česká veřejnost příznivě a dostane-li od USA smluvní záruky, projevené také konkrétními činy, a nikoli jen sliby, že ochrání svébytnost českého národa a bezpečnost jeho státu, pak je možné jednat o americké vojenské přítomnosti nezávislé na NATO. Přímá vojenská spolupráce nám může být prospěšná v případě, že kolektivní ochrana selže a nedokáže zabránit útoku nějaké armády. To se může týkat i Německa. Jeho obnovená výbojnost se zatím projevuje v politickém, hospodářském a kulturním maskování. Je velmi varovné, že nezarazí aktivity tzv. sudeťáků.

Rozvážnost v rozhodování o každém, tj. i zdánlivě nepatrném průlomu do suverenity českého státu nám ukládají dějinné zkušenosti s Německem, Polskem a Sovětským svazem. Němci a Poláci se roztahovali na českém území a uchvátili jeho velké části. Českému státu, okleštěnému o větší díl Slezska, Kladsko a Lužice, zbylo jen jádro ve skořápce z hor. Němci ani to nechtěli Čechům ponechat a spolu s tzv. sudeťáky nás hodlali vyhubit nebo vystěhovat na Sibiř, až obsadí i Rusko. Poláci si vždycky chtěli hrát na evropskou velmoc vůči svým sousedům. Dovolovali si nejen na nás. Drze rýpali do Německa a Ruska, až tyto skutečné velmoci několikrát vymazaly polský stát z mapy Evropy. Polská expanze do Ruska byla provázena tak hroznými zločiny, že na to Rusové nikdy nezapomněli. Když se po I. světové válce rozpadlo habsburské mocnářství, v němž byl ujařmen český stát, Poláci si vynutili zábor Těšínska. Po porážce Německa ve II. světové válce si Poláci přisvojili slezská knížectví, která původně patřila k českým zemím, než je okupovalo německé Prusko. Povolení polského záboru Slezska a Kladska bylo nedopatřením vítězných mocností, k němuž patří, že opět ponechaly Lužické Srby na pospas germanizaci. Sověti nám sice z historických území českého království nic nevzali, ale poroučeli nám a při sporném projevu neposlušnosti naši zem od roku 1968 okupovali. Tomu napomohli ti Slováci, kteří se nedovedli vyrovnat s faktem, že jsou s Čechy jedním národem rozděleným dávnou, ale stále živenou maďarskou rozpínavostí. Okupací Sověti vrhli na české sympatie ke slovanskému Rusku mračný stín nedůvěry. Ten ještě potemněl jejich dohodami s Německem před jeho sjednocením. Po rozpadu Sovětského svazu Rusko tento tíživý mrak nerozehnalo.

Neblahé zkušenosti z nedodržováni mezinárodních dohod i obyčejné slušnosti, z demonstrací síly a okupací, vedou Čechy k opatrnosti a ta by měla být všeobecně srozumitelná. Proto potřebujeme mít od USA garantováno činy, že je žádná vnitřní nebo vnější síla nepřiměje, aby dovolily ohrožení českého národa a jeho státu. Jak problematické a osudové může být působení těchto sil, lze ukázat na několika následujících příkladech. Jsou zároveň i otázkami čekajícími na pravdivé odpovědi a ty aktuální i na spravedlivé řešení: ❶ USA souhlasily, že se Československo po skončení II. světové války dostalo do sféry vlivu SSSR. Sověti si pak z Čech udělali nárazníkové pásmo pro svou ochranu. ❷ USA jako garant poválečného uspořádání po roce 1989 nehájily české národní zájmy, když očividně zklamala Havlova administrativa proněmeckou servilitou. Označily sjednocené Německo za prosazovatele amerických zájmů v Evropě. Souhlasily, aby bylo vůdčí silou při formování Evropské unie. Podpořily ho v aktivitách na Balkáně, takže si mohlo částečně dokončit nevyřízené účty z II. světové války. Srby, tohoto statečného odpůrce turecké a později německé expanze, poškodily vojensky, hospodářsky a i v oklešťování jejich státního území. ❸ USA ve světě zahrnují přízní nebo si pěstují různé manipulátory lidu, diktátory a militantní organizace i státy. Jakmile však kolaboranti ochabnou ve své poslušnosti, USA postihnou nejen své loutky, ale poškodí i jimi ovládané obyvatelstvo. Tím destabilizují celé oblasti a zbytečně si vytvářejí nepřátele.

Češi chtějí mít v mezinárodních vztazích spolehlivé a uznalé přátele. Nepřejí si osud vazalských národů. Nechtějí, aby jejich domov byl pro mocnosti vytěžovanou zemí nebo nárazníkovým pásmem. Do nárazníku se tříská. Češi sídlí ve středu Evropy na křižovatce mezi Východem a Západem. Proto by měl být jejich stát neutrální. To by byl významný vklad pro klid v Evropě a ten si snad přejí i Američané.

7. 2. 2007 Pavel Vstavač

Jan Kašpar, průkopník českého letectví

(80. výročí úmrtí)

Před 80 lety, dne 2. 3. 1927, zemřel v Praze český technik, průkopník letectví a první český pilot - Ing. Jan KAŠPAR.

Narodil se 20. 5. 1883 v Pardubicích. Vystudoval strojní inženýrství na pražské technice. V letech 1905-1909 pracoval u firmy Basse und Salve v Německu a později u firmy Laurin a Klement (1909-1910). Spolu s bratrancem Ing. E. Čihákem zkonstruoval řadu jednoplošných letounů. Zakoupil letadlo typu Blériot, na němž se učil na louce u Pardubic létat.

Svůj první let na vzdálenost 2 km uskutečnil v r. 1910. Do dějin letectví se zapsal až následujícího roku. Dne 13. 5. 1911 realizoval historicky první dálkový let v Čechách - z Pardubic do Kbel u Prahy. Tímto činem zahájil éru českého letectví. V roce 1911 založil v Pardubicích pilotní školu.

3. 3. 2007 - RJ -

Ing. Jan Kašpar
Foto: archiv autora

Vyrovnání se s totalitní minulostí – konference v Berlíně 18. a 19. ledna 2007

V lednu se konala v Berlíně dvoudenní konference „Vyrovnání se s totalitní minulostí. Srovnání situace SRN a v ČR po roce 1989". Organizovalo ji České centrum v Berlíně z iniciativy mladého pracovníka Českých center Ondřeje Karase spolu se Stiftung Aufarbeitung a probíhala na půdě velvyslanectví České republiky.

Za českou stranu byli pozváni hosté: Alexandr Vondra (omluvil se na poslední chvíli s ohledem na souběžné hlasování o důvěře vládě ve sněmovně v Praze), Prof. Vilém Prečan, PhDr. Petr Koura, Josef Mašín, občan USA, Ing. Petr Uhl, Prof. František Janouch, PhDr. Jiřina Šiklová, PhDr. Pavel Žáček, senátoři Jaromír Štětina a Dr. Jiří Liška. Moderátoři: Petr Brod a Jaroslav Šonka.

Konferenci zahájil Dr. Rudolf Jindrák, velvyslanec České republiky v Berlíně, a Markus Meckel, spoluorganizátor konference, poslanec Bundestagu, předseda správní rady Nadace pro výzkum a dokumentaci diktatury SED ve východním Německu.

Za německou stranu bylo pozváno čtrnáct hostů: Prof. Dr. Manfred Wilke, Freie Universität Berlin, Doris Liebermann, Stiftung zur Aufarbeitung der SED-Diktatur, Prof. Dr. Bernd Faulenbach, Ruhr-Universität Bochum, Wolfgang Jung, DPA Praha, paní Marianne Birthler, zmocněnec spolkové vlády pro materiály Státní bezpečnosti bývalé NDR, Rainer Eppelmann, Stiftung zur Aufarbeitung der SED - Diktatur, Gerd Poppe, Stiftung zur Aufarbeitung der SED-Diktatur, Prof. Dr. Klaus Marxen, Humboldt-Universität Berlin, Prof. Dr. Rainer Eckert, Zeitgeschichtliches Forum Leipzig, Joachim Gauck, Verein „Gegen Vergessen - für Demokratie, Sandra Kalniete, bývalá evropská komisařka z Lotyšska, autorka knihy „V plesových střevíčkách sibiřským sněhem". Účastníci ocenili generačně nový příspěvek mladého účastníka událostí z konce osmdesátých let a současného badatele Dr. Ilko-Sascha Kowalczuka, Bundesbeauftragte für die Unterlagen des Staatssicherheitsdienstes der ehemaligen DDR, ve kterém přiblížil i osobnost Katariny Witt, světově známé sportovkyně z NDR, funkcionářky FDJ.

Z české strany tam byly tyto osobnosti z řad účastníků: Barbara Masin, dcera Josefa Mašína žijící v Kalifornii, autorka úspěšné knihy „Odkaz"; Milan Paumer, ten.„třetí" z odbojové skupiny bratří Mašínů, který od roku 2001 žije v ČR a potýká se s postkomunismem; František Zahrádka, dlouholetý politický vězeň 50. let (zatčen v 19 letech, odseděl si 13 let), zakladatel Muzea 3. odboje v Příbrami a památníku Vojna; spisovatel Jan Beneš (politický vězeň 60. let); Martin Vadas, režisér, dokumentarista, (mj. autor filmu o Mašínech „Země bez hrdinů, země bez zločinců. . ." © ČT 1996 a autor filmu „Pravdě podobný příběh Vladimíra Hučína" © ČT 2006); Jan Šinágl, občanský aktivista a nezávislý novinář - *www.sinagl.cz* aj.

Z německé strany připomínáme první německou manželku Petra Uhla, kdysi vězněnou v Československu po r. 1968), Sibylle Plogstedt (autorka knihy „V síti dějin", Brno 2002), která se několikrát přihlásila do diskuse.

O zábavné odlehčení vědeckého charakteru setkání historiků a pamětníků usiloval moderátor Jaroslav Šonka (kdysi působil v LN), nyní v Evropské akademii v Berlíně, který svoji roli pojal jako talk-show svého druhu.

Pár střípků z konference

Z názvu akce jsem nepochopila, že jde pouze o vyrovnání s obdobím normalizace. Prozradil to až referát Viléma Prečana, bývalého komunistického historika a později šéfa dokumentačního střediska Charty, který v diskusi prohlásil, že „aktivní ozbrojený odboj se ukázal jako suchá větev odporu proti komunistickému režimu". Na to z panelu reagoval Josef Mašín, syn legendárního generála Mašína, popraveného nacisty a sám aktivní účastník druhého i třetího odboje, když řekl: „To, co tady povídal pan Prečan, je úplně mimo realitu!"

Avizovaný redaktor Práva Petr Uhl, bývalý chartista, vězněný 9 let, se nedostavil, neboť údajně odmítl sedět za jedním stolem s „vrahem" (Josefem Mašínem). Své stanovisko rozeslal několika zvaným hostům, aby je odradil od účasti.

Účastníci konference pokojně seděli v jedné místnosti s bývalými komunisty, i když signatáři nebo spolupracovníky či propagátory Charty 77.

Mezi pozvanými hosty nebyli političtí vězni 50. let. Ale přesto se v sále nacházeli, navzdory usnesení užšího předsednictva Konfederace politických vězňů, které rozhodlo pozvání odmítnout a konference se nezúčastnit.

Ukázalo se, že disidenti/chartisté setrvávají na svém nazírání a ignorují oběti 50. let, kdy sami byli členy KSČ. Tudíž podporovali jejich pronásledování, vraždění, zavírání do vězení, mučení, vyhazování ze zaměstnání, ze škol atd. Vilém Prečan kdysi upozornil, že „někteří do strany vstupovali, aby ji rozvraceli". A to vstoupili do KSČ před a nebo po popravě JUDr. Milady Horákové a jejích druhů?

Účastníci konference: Milan Paumer, Martin Vadas a Josef Mašín (zleva)

Bojovat proti komunismu se zbraní v ruce se nemělo (narážka na bratry Mašíny, Vladimíra Hučína a spol.), mělo se čekat, až se komunismus sám rozloží (V. Prečan, F. Janouch). Mělo se údajně bojovat tak, jak to dělali exkomunisté v dobách normalizace: čtením, psaním, samizdaty, domácím divadlem, dopisy hodnostářům, a apely proti cenzuře (Prečan a historici), případně emigrací. Exkomunisté notoricky zapomínají na po zuby ozbrojená Pohraniční vojska a Lidové milice z roku 1948. S nimi se měli radit, jak převzít moc.

Přestože Josef Mašín v debatě konstatoval, že Vilém Prečan asi žil na jiné planetě, protože jeho vývody jsou zcela mylné, v kuloárech se k němu přitočila Jiřina Šiklová, aby mu potřásla rukou. Koupila si i knížku Barbary Masin. Zapomněla, že kdysi, v prosinci 1994, na konferenci Opus Bonum v Teplé přirovnala činnost odbojové skupiny bratří Mašínů k někdejšímu „přepadávání vlaků Josefem Stalinem, které není hodno našeho obdivu. . .".

Když Vilém Prečan zjistil, že legendární Mašín stiskem podané ruky Jiřině Šiklové neublížil, uchopil sám Josefa Mašína za ruku, držel ji pevně a zeptal se, „zda Josef Mašín dobře spí, jestliže tolik lidí „zavraždil". . ."? Josef Mašín pohotově odpověděl Vilému Prečanovi, má-li problém se spánkem, ať se netrápí, zajde do lékárny a koupí si „Ambien" (prášek na spaní). . .

Vilém Prečan na to prohlásil: „No, člověče, vždyť vy jste mohl zabít mé rodiče!" Stále držel Josefa Mašína nezvykle dlouho za ruku. To už nevydržel Martin Vadas, do té doby stojící stranou, a zapojil se do diskuse. Vyzval Viléma Prečana, aby nejen Josefovi Mašínovi, ale i nám okolostojícím prozradil, zda jeho rodiče byli vysocí představitelé režimu, vojáci nebo příslušníci tehdejších ozbrojených složek zločinného komunistického státu apod. Aby vysvětlil, jak by se jeho rodiče mohli stát terčem útoku některé z odbojových protikomunistických skupin?

Na to Vilém Prečan odpověděl, že jeho „rodiče byli čtyři roky v koncentračním táboře – za okupace".

Martin Vadas připomněl historikovi, že rodiče bratrů Mašínů a Zdenky Mašínové byli vězněni nacisty za aktivní odboj, za který byl generál Josef Mašín nakonec popraven na střelnici v Kobylisích. Martin Vadas se zeptal, zda historik Vilém Prečan ví, za jakých okolností a proti komu Mašínové, až po několik let trvajícím komunistickém vraždění, použili zbraň? Ukázalo se, že profesor historie Dr. Vilém Prečan o skutečném dění v padesátých letech a souboru příčin a následků ví velmi málo. Jeho postoj vůči Josefu Mašínovi byl výsledkem předpojaté neznalosti faktů, či musel být kýmsi dálkově řízen a úkolován...(?).

Někteří disidenti dodnes uznávají jen svůj papírový odpor (někdy vedoucí až k věznění) proti svým bývalým soukmenovcům jako jediný správný a přípustný. Političtí vězni 50. let, oběti komunistické třídní genocidy se měli nechat popravovat, mučit, perzekvovat a trpělivě čekat 40 let, až komunismus vyšumí?

Moderátoři uváděli jednotlivé hosty, seznamovali s jejich životopisem, který ovšem zásadně postrádal zmínky o komunistické minulosti některých disidentů. Jejich bohatýrská minulost začíná zpravidla až po roce 1968, po „nespravedlivém" vyškrtnutí či vyloučení z KSČ.

V Chartě našli útočiště exkomunisté, protože to nebyla vojenská organizace a nepoužívala zbraně, pouze slovo. Exkomunisté bojovali se svými dřívějšími soukmenovci. Po roce 1989 se jim mělo vrátit členství v KSČ, to mi připadá jako přiměřená rehabilitace...

Doc. PhDr. Jiřina Šiklová na dotaz, proč se nehovoří o 50. letech, se smíchem odpověděla, že to bychom mohli rovnou vzpomínat na napoleonské války či bitvu u Lipska (1813).

Opakovaný dotaz z pléna (2krát), kdo z přítomných hostů byl členem KSČ, nebyl zodpovězen.

Jediný F. Janouch (studoval v 50. letech v Moskvě) se zmínil, jak trpěl po vyhození z KSČ, vyhozením ze zaměstnání atd. Na své předchůdce, nekomunisty, určitě ani nepomyslel.

Nejzajímavější příspěvky měli PhDr. Petr Koura a PhDr. Pavel Žáček, příslušníci mladé generace historiků, která konečně minulé události nahlíží věcně a v nepředpojatých souvislostech.

Soukromý závěr z konference: Kdo se vyrovnal v ČR s komunisty, jsou exkomunisté. Přesto memorandum, které připojuji představuje zajímavou míru konsensu účastníků konference.

Omlouvám se, že o německé části nereferuji šířeji. I zde bylo několik velmi zajímavých příspěvků, ale zdálo se, že v Německu již mají mnohé otázky lépe a hlouběji prodiskutované než my, v Čechách. Ne nadarmo jeden z citovaných anglických historiků údajně kdesi prohlásil: „Němci jsou mistři ve vyrovnávání s minulostí – mají bohaté zkušenosti."

Praha - Berlín, leden 2007 PhDr. Olga Bezděková
(s přispěním Martina Vadase)

P.S.: O čem se nemluvilo, že v našem parlamentě sedí místopředseda parlamentu, předseda KSČM Vojtěch Filip, krycí jméno Falmer, poslanec KSČM Josef Vondruška, bývalý bachař z Minkovic, mučitel chartisty Jiřího Gruntoráda, Jiřího Wolfa aj. Že ředitelem České televize je exkomunista Jiří Janeček (člen KSČ od roku 1981), programovým ředitelem je „statečný" lidový exmilicionář a exkomunista Franta Lambert... Donedávna se nevědělo, že bývalý předseda vlády Tošovský, jmenovaný Václavem Havlem, spolupracoval s StB (do životopisu neuváděl, že býval členem KSČ). A tak dále. To je také „vyrovnání se s minulostí". Komunisté, milicionáři, bachaři a konfidenti sedí na vysokých postech dál a parlamentem zvolení radní je na jejich funkcích, bez ohledu na jejich nezákonnou činnost, ještě potvrzují.

(Dokončení příště)

Z jihočeského zápisníku FRANTIŠKA RŮŽIČKY

Patnáct milionů

Tragický příběh těžce poškozeného zdraví Filípka Němce z Cizkrajova sleduji od samého počátku, kdy mi jeho matka poskytla veškeré písemné informace o události, ke které došlo v rámci školního výletu při koupání v Jemnici dne 25. 6. 2003, kdy zůstal nikým nezpozorovaný pod vodní hladinou 15-20 minut. V tento den se v rodině Němcových denní život změnil v utrpení, neboť se v následujících dnech dozvěděli od lékařů nezvratný verdikt o tom, že jejich syn má těžce poškozený mozek, zůstane ležící a nebude vnímat. Co si od tohoto okamžiku postižená rodina musela vytrpět, nelze vůbec popsat.

Z 30kilového zdravého kluka se pro nepozornost učitelského dohledu stala 20kilová troska, neschopná samostatného života. Život na vesnici se nepředstavitelně změnil, rodina se rázem stala špatnou, dokonce s názory, že za všechno si mohou sami. Následné jednání o odvolání ředitele školy a vyřčení verdiktu nad vinou či nevinou školního dozoru se stává doslovným martýriem. Strasti postižené rodiny nemůže pochopit nikdo, kdo je blíže nepoznal, či sám v jiné podobě neprožil.

S odstupem několika let vynáší jindřichohradecký okresní soud verdikt o přiznání odškodného ve výši 15 milionů Kč. Všechny sdělovací prostředky jsou v plné pohotovosti, a nezbývá mi nic jiného než napsat: lačni po mediálním rozruchu.

Jako přísedící okresního soudu se nemohu na tragický případ dívat přes přisouzenou částku 15 milionů, ale výhradně přes koeficient šestinásobku bodového hodnocení. Šestinásobek (!) za celoživotní postižení, kdy člověka takto postiženého nelze popsat jinak, než jako živou mrtvolu. Proti tomu vidím žalobu, kdy žena v produktivním věku za pracovní úraz kolena a krční páteře žaluje prostřednictvím advokátního zastoupení plný jedenáctinásobek. Důvodem je, že nemůže jezdit na kole, tančit a trpí psychickými depresemi. Výše odškodnění představuje přibližně 4 mil. Kč.

Jsou tyto dva případy před nezávislou soudní stolicí vůbec srovnatelné? V jiném případu chlapce trvale odkázaného na invalidní vozík se přisuzuje něco přes 1 mil. Kč. Kolik takových případů je? Po pádu otce rodiny ze stožáru el. vedení trvalá invalidita, naprostá nesoběstačnost, rozpad rodiny... Mnoho dalších. Například amputovaný prst a část dalšího – za trojnásobek (cca 400 tisíc). Vše bez zájmu sdělovacích prostředků. Jako třetí účastník soudního jednání zpravidla vstupuje do plnění pojišťovací ústav. Nutně tedy vyvstává i otázka: Proč neměla škola v Cizkrajově dostatečné pojištění?

Teprve přisouzených 15 milionů čeří hladinu mnoha sdělovacích prostředků. Nezbývá než se zeptat: Proč vidí redaktoři především jen částku oněch milionů? Proč nevidí bolest a smutek matky, která by celou částku tak ráda vyměnila za poklidný život svého dospívajícího syna.

Závěr? Žádná přisouzená částka nemůže nahradit trvalou ztrátu života milovaného syna.

František Růžička, České Budějovice

Dcery Salmovy před dějinami neuspějí

Stránky tisku plní rozhořčené výlevy paní Marie Salm-Reifferscheidt-Raitz o domnělém ublížení, které prý natropilo ministerstvo vnitra, respektive jeho odbor matrik a občanství. Copak to způsobil úřad „kněžně s řidičákem", jak ji nazývá pan novinář Navara? Paní Salmová zkrátka neuspěla s trestním oznámením na pracovnici státního občanství a matrik MV. Tato pracovnice podle ublížené dcery Salmovy prý nepostupovala správně a neřídila se rozhodnutím Ústavního soudu ve věci občanství zesnulého otce Salma, velkostatkáře rájeckého panství. Potomci pana Salma vytýkají ministerstvu vnitra, že prý neposoudilo údajné důkazy o „bezúhonnosti" pana velkostatkáře, který měl za války „pomáhat českým lidem". Kde je pravda?

Zcela jednoznačně na straně ministerstva vnitra. To postupovalo v řešení kauzy Salm nejen metodicky, ale též velice důkladně. Shromáždilo množství prověřené dokumentace o situaci pana velkostatkáře Salma za II. světové války i krátce po osvobození. Posoudilo všechny okolnosti jeho přihlášky k velkoněmectví, k arijství a k norimberským rasovým zákonům, které znamenal podpis tzv. Fragebogenu - říšského dotazníku, určujícího s konečnou platností nejen tzv. německé soukmenovectví, ale rovněž příslušnost k říši a podřízenost říšským zákonům. Paní Marie Salmová neváhá do očí celého národa v médiích prohlašovat, že prý se tak stalo pod nátlakem, doslova prý „pod pistolí". Její smůla spočívá v tom, že její tvrzení má hodnotu folklorního blábolu. Tvrzení ve světle prověřené archivní dokumentace nelze jakkoli potvrdit. Naopak existuje protektorátní dokument, že pan kníže Salm podepsal předložené Fragebogeny své rodiny vlastnoručně. Tak jakýpak nátlak?

Jaká je historická pravda o knížeti Salmovi? Tento rakouský důstojník, aktivní účastník I. světové války na srbské frontě, nositel rakouského zlatého záslužného kříže, byl až do konce války členem habsburské panské sněmovny. Pak přísahal věrnost československé armádě, ale již roku 1930 se přihlásil k němectví prostřednictvím sčítacího komisaře. Roku 1939 pak zradil ČSR, 29. 9. podepsal Fragebogen. Poté, 15. 11. 1939, podal přihlášku do nacistického spolku NSRKB-Kriegerkameradschaft jako bojovník I. války. Kriegerkameradům II. války věnoval obrovský finanční dar 40 000 protektorátních korun (v dnešní hodnotě půl milionu) a platil příspěvky nazi-organizací. Tak to dosvědčil dodnes zatajovaný protokol 5 rájeckých komisařů z roku 1945.

Na celé aféře je nemravná další okolnost. V restituci obrovského majetku, pro něž se tato pře vede a který zahrnuje území Moravského krasu, figuruje nejen mladší dcera Salmova, paní Marie Salm-Reifferscheidt-Raitz. Figuruje v něm též starší dcera Salmova, paní Ida Schoeller, manželka hrdlořeza wehrmachtu Phillipa von Schoellera, příslušníka 6. pluku těreckých kozáků XV. divize Waffen SS, spolupracujícího s 369. plukem Hrvatske legije. Pan von Schoeller dostal mimo vysokých válečných vyznamenání též odznak za boj muže proti muži v počtu nejméně tří - tedy též boje na útočný nůž, proto je termín hrdlořez na místě. Tuto dceru dnešní média soustavně zamlčují, aby nekazila úporně vytvářený obraz „arijské čistoty před nacismem", který pěstují obhájci dcer Salmových. I arijcům totiž musí být jasno, že restituční morálku si Češi prostě nemohou nechat kázat od manželek hrdlořezů wehrmachtu, které Rakousko „jaksi zapomnělo denacifikovat". Tak je třeba takové manželky prostě před veřejností utajit.

Rovněž běsnění právníka Salmů, známého restitučního generála JUDr. Nevřely, proslulého hrubými nadávkami na antifašisty v TV, je jen plácáním do vody. Pan doktor Nevřela, dštící oheň a síru na ministerstvo vnitra, které prý jednou „porušuje, podruhé obchází zákon", prostě jen na veřejnost pouští advokátskou lež. Ústavní soud nezavázal ministerstvo vnitra k rozhodnutí ve prospěch Salmů, jak on lživě tvrdí, nýbrž pouze vrátil věc k novému rozhodnutí. Ministerstvo zkoumalo a rozhodlo: dle skutečnosti a dokladů. Ukázalo se, že údajná pomoc pana knížete Salma Čechům za války má podobu pověstí, fantasmagorií. Nezachránil nikoho před koncentrákem, trpěl nacisty ve svých podnicích, živil je - svého účetního, nacistu Tugemanna, platil dokonce 6 500 korunami mzdy. O Vánocích nadílel dětem. Nelze určit, zdali více dostávaly děti nacisty Tugemanna, děti dalších nacistických úředníků, anebo děti české.

Kdyby sto soudů rozhodlo, že pan starohrabě a kníže Salm-Reifferscheidt (arijský tisk ani neumí správně napsat jeho historickou titulaturu a nazývá jej hrabětem) byl českým občanem, bude to protiřečit prokázané historické pravdě. Z hlediska historika lze též konstatovat, že naposledy se Ústavní soud stal obětí mystifikace nebo justičního omylu v kauze Salma. Údajnou pomoc pana Salma Čechům za války tak, aby to zakládalo účinný odpor proti nacismu, zásadně prokázat nelze. Žádná vnucená správa, jak lžou obhájci, ale pan majitel panství Salm zaměstnával a živil nacisty. Tisk vznesl otázku o panu Salmovi: „udavač, nebo dobrodinec"? Důkazy hovoří: pan Salm živitel nacistů, dárce nacistům. Odpověď měla znít: ani udavač, ani dobrodinec, nýbrž kolaborant. A dcery Salmovy samy? Jedna je registrována v HJ, druhá v Deutsche Arbeitsfront. Češi si donekonečna nemohou nechat diktovat od někoho, „kdo měl společnou šatnu s Hitlerem".

Dr. Jiří Jaroš Nickelli, držitel medaile Za vlast a za svobodu (1914-1918, 1939-1945)

Z galerie neprávem zapomínaných osobností českých dějin

Národní buditel P. Antonín Marek

(130. výročí úmrtí)

Hovoříme-li o českém národním obrození, vybaví se většině z nás několik jmen, například J. Dobrovského, J. Jungmanna či F. Palackého. Jen málokdo však dnes ví, že blízkým Jungmannovým spolupracovníkem byl kněz a buditel – **P. Antonín MAREK**. Jak připomněl v jeho nekrologu, zveřejněném 18. 2. 1877 v Národních listech, Jan Neruda, „na české literatuře předbřeznové [před revolucí 1848 – *pozn. aut.*] věru nikdo nezpozoroval, že na ní pracuje tolik kněží“. Jedním z nich byl právě A. Marek, příslušník Jungmannovy generace národního obrození.

Byl to muž, jehož 92 roků dlouhý život začal ještě v počátcích národního obrození a končil v 70. letech 19. století, kdy vrcholily politické spory mezi staročechy a mladočechy. V této souvislosti si ještě připomeňme další konstatování, jež o tomto neprávem zapomínaném představiteli národního obrození napsal J. Neruda:

„Marek co literát byl mezi prvními, kteří klestili cestu pralesem. Vědě i poezii připravoval českou půdu. Ke školství hleděl co k jedinému spásonosnému momentu národnímu s pílí neúnavnou. (...) Jeho památka stojí nad stranami a žádná se nemůže tu k ní připnout osobní či stranická reklama, jak již jinde učinila a připínala se k památce našich mužů největších.“

Kněz, buditel, filozof a politik P. Antonín Marek byl básníkem z okruhu J. Jungmanna, prvním významným zjevem v novodobé české politické poezii, propagátorem ideje slovanství. Překládal poezii, prózu i dramata, byl publicistou, jazykovědcem i tvůrcem nové české filozofické terminologie. Během svého dlouhého života usiloval o hmotné i mravní povznesení českého národa. Snažil se o jeho emancipaci národní, hospodářskou i sociální. Byl i laskavým duchovním pastýřem. V Libuni na Jičínsku, kde působil jako farář nepřetržitě 53 let, stojí jeho pomník, na němž je vytesán tento nápis: „Usiluj, dokud času zbývá; přítomnost je kolébka budoucnosti.“

Dětství a studentská léta

A. Marek se narodil dne 5. 10. 1785 v Turnově. Byl pokřtěn jako Antonín Josef; některá svá díla později podepisoval jménem Anton B. (= Bolemír). Pocházel z nezámožné rodiny. Jeho otec byl turnovským měšťanem. Vlastnil dům „Na sboře“, v němž kdysi členové Jednoty bratrské konávali svá náboženská cvičení. Později si A. Marek zvolil pseudonym odvozený od názvu tohoto domu: Bolemír Izborský. Otec záhy zemřel, a proto se o výchovu malého Antonína a tří sourozenců musela postarat jeho matka. Již v dětských letech projevoval chlapec hudební nadání: učil se zpěvu a hře na housle a na klavír. Tato záliba jej provázela celým jeho životem.

Od r. 1791 chodil A. Marek do školy ve svém rodném městě. V deseti letech byl poslán do vesnice Wiesenthal (Lučany nad Nisou) u Smržovky, aby se tam naučil německy. Od r. 1796 pak studoval na gymnáziu cisterciáckého kláštera Grüssau (Křešov) v Pruském Slezsku. Roku 1801 pak pokračoval ve studiu na tzv. filozofii v Praze, kde ho významně ovlivnili matematik S. Vydra a estetik A. G. Meissner.

Přátelství s J. Jungmannem

Rozhodujícím mezníkem se v celém Markově životě od r. 1804 stal jeho pobyt v biskupském semináři v Litoměřicích. Tady se z nesmělého studenta proměnil v uvědomělého a cílevědomého vlastence, literárního a vědeckého pracovníka a horlivého Slovana. Zásluhu na této zásadní změně měl J. Jungmann, který tehdy začal vyučovat češtině také v biskupském semináři. Marek patřil mezi jeho první žáky. O dvanáct let starší Jungmann si mladého studenta velmi oblíbil. Jejich přátelství pak trvalo nejen po celou dobu Markova studia v Litoměřicích, nýbrž po celý život – až do Jungmannovy smrti. Své obapolné přátelství považovali oba muži za skutečné požehnání.

Markova účast v Jungmannově literární družině byla ve své době největší, nejzávažnější a nejtrvalejší. Jungmann zamýšlel excerpovat z českých literárních děl jejich slovní poklad, soustředit jej ve slovníku a dát tak základ české slovní zásobě. Marek se spolu s Jungmannem na této práci podílel nejvíce. Posílal svému učiteli nové výpisky z knih ještě v době, kdy již působil jako farář v Libuni. Jeho celkový přínos k Jungmannově slovníku se odhaduje na celou jednu třetinu.

Při práci na Jungmannově slovníku bylo nutno vytvořit odbornou terminologii. Markovi připadl z Jungmannova podnětu úkol zpracovat podle německé předlohy českou logiku a metafyziku. Jeho spis Logika neboli Umnice vyšel tiskem v r. 1820 a Metafysika spolu s druhým vydáním Logiky pod společným názvem Základy filosofie v r. 1842. Tato díla položila základy české filozofické terminologie.

Básník a překladatel

Počátky Markovy básnické činnosti spadají do období kněžských studií v Litoměřicích. Podstatná část jeho poezie vznikla do počátku 20. let, i když ojedinělé básně psal ještě v 60. letech 19. století. Nejosobitějším projevem byla jeho politická lyrika: v r. 1807 napsal reflexivní báseň *Má vlast*, kterou složil v duchu klasicismu časoměrným hexametrem. V dalších verších už básník použil přízvučný a rýmovaný verš. Sem patří např. elegie *Poslání k Jungmannovi v únoru 1817*, dále óda *Na Trosky* (1814) nebo básnické psaní *Marek Jungmannovi* (1814).

A. Marek se v té době věnoval také překladatelské práci. Překládal balady od F. Schillera i heroidy od Ovidia. Kromě toho do češtiny přetlumočil rovněž některá díla německých (A. F. Kotzebue, F. L. Stolberg) a latinských (G. V. Catullus) básníků. K nejzásluznějším patřil jeho překlad Shakespearovy hry *Omylové* (později známé pod názvem *Komedie plná omylů*). Marek byl první, kdo se pokusil přeložit drama tohoto autora nikoli z německého převodu, ale přímo z originálu.

P. Antonín Marek *(Litografie z pol. 19. století)*
Reprofoto: archiv autora

Kněžská dráha

Po vysvěcení na kněze dne 30. 8. 1808 prožil A. Marek celý svůj život na farách v Podkrkonoší. V říjnu 1808 se stal kaplanem v Rožďalovicích a v prosinci 1809 v Libuni. Odtud po čtyřletém pobytu odešel jako administrátor do Tatobit (od prosince 1813). Od května 1815 byl lokalistou na Hrubé Skále a od března 1820 farářem v Týně u Rovenska. Do Libuně se vrátil 12. 9. 1823 a setrval tu celých 53 let – až do 1. 10. 1876, kdy odešel na odpočinek do Prahy. V prvních letech svého kněžského působení se pokoušel získat i jiná zaměstnání: r. 1818 se chtěl stát učitelem na normální škole v Praze, později kanovníkem v Praze na Hradčanech (1831) nebo v Litoměřicích (1833).

Během svého mnohaletého působení v Libuni získával A. Marek další kněžské hodnosti. V r. 1828 se stal děkanem, pak vikariátním sekretářem (1843), biskupským vikářem a konzistorním radou (1844) a čestným kanovníkem litoměřické kapituly. Jako školní dozorce (1844–1858) pozvedl školství turnovského vikariátu, kde měl na starosti dohled nad 40 školami. Při výkonu své funkce usiloval o zvýšení úrovně vzdělanosti učitelů. Zavedl pravidelné a povinné učitelské porady, které řídil až do r. 1861.

V duchu Jungmannova jazykového programu se podílel na organizačním zajišťování rozvoje české kultury. V letech 1809–1810 podporoval Jungmannův plán ustavit Českou společnost pro vydávání českých knih. V r. 1815 poslal kněžím svého vikariátu oběžník s návrhem na vytvoření učené společnosti – Sboru podkrkonošských Čechů. Marek patřil mezi první členy Matice české (1831) a v místě svého působení prováděl kolportáž knih Maticí vydaných; za jejich úspěšný prodej dostal v r. 1838 čestný diplom. Na památku J. Jungmanna založil v r. 1851 při Matici české vkladem 1000 zl. Jungmannův fond. Podporoval Uměleckou besedu i Svatobor a finančně přispíval i jednotlivým literátům, kteří se ocitli v nouzi (např. B. Němcové). Díky jeho anonymní finanční pomoci se mohl také P. J. Šafařík věnovat nerušeně své vědecké práci.

Politická činnost

Jako všeobecně známá a uznávaná osobnost byl A. Marek i veřejně činný. S politikou a příslušnými úřady přišel do styku již v r. 1845, kdy ho jakýsi vrchnostenský úředník udal u krajského úřadu v Jičíně za to, že prý na jeho podnět někteří faráři zapisovali do matrik jména po ruském způsobu, tzn. vedle křestního jména také jméno po otci. Po intervenci biskupa Hilleho byla věc smírně vyřešena a Markův spis založen ad acta.

Revoluční rok 1848 zastihl libuňského faráře připraveného pro veřejná politická vystoupení. V březnu 1848 se A. Marek stal členem Národního výboru. Na Slovanském sjezdu v Praze byl 2. 6. 1848 zvolen do československého sboru. V té době Marek patřil také mezi nejvýznamnější členy Slovanské Lípy, spolku českých spisovatelů, který byl založen 30. 4. 1848. Na sjezdu Slovanských Lip , konaném v Praze ve dnech 28.–29. 12. 1848 byl zvolen jeho předsedou.

Po porážce revoluce 1848/49 a po nastolení Bachova absolutismu se Markova politická činnost omezila výhradně na působení v turnovském vikariátu, kde až do r. 1858 vykonával funkci školdozorce. V té době se libuňská fara stávala střediskem, kde se scházely vynikající osobnosti kulturního i politického života nejen z Čech a Moravy, ale i z jiných slovanských zemí. Svědčí o tom i Markova bohatá korespondence, kterou na své faře vyřizoval. U příležitosti kněžských padesátin (5. 9. 1858) se mu dostalo četných vyznamenání od různých vlasteneckých institucí. Byl rovněž jmenován čestným občanem okolních měst.

Návštěvy u „libuňského jemnostpána“

Brzy po příchodu do Libuně se kolem A. Marka vytvořil kroužek vlasteneckých nadšenců a rusofilů. Patřili k nim např. kněží F. Vetešník ze Sobotky, J. Šolc z Libuně a J. Černý z Jičína, dále jičínští profesoři S. K. Macháček a F. Šír, jakož i úředník J. F. Hollmann.

„Libuňský ráj“, jak nazýval zdejší faru, býval často místem odpočinku pro J. Jungmanna i jeho rodinu. Na návštěvu sem jezdili další obrozenci, mezi nimi P. J. Šafařík, V. K. Klicpera, J. S. Presl, F. L. Čelakovský či matematik J. L. Jandera, jakož i spisovatelé K. H. Mácha a J. V. Frič. Do Libuně přijížděli také hosté ze slovanských zemí, např. M. Hornik a J. A. Smoleř z Lužice, V. S. Karadžič ze Srbska či ruský učenec I. I. Sreznĕvskij.

Svědek počátků národního obrození

A. Marek se stal díky svému úctyhodnému věku zejména pro mladou generaci dosud žijícím svědkem českého národního obrození. I po Jungmannově smrti dále rozvíjel společnou slovanskou ideu. Z idyly vyrušilo „libuňského jemnostpána“, jak po nazývali místní obyvatelé, pruský vpád v r. 1866. Během okupace pruských vojsk byl dočasně vystěhován ze své fary a těžce onemocněl zápalem plic.

V r. 1867 měl Marek slavnostní projev při zasvěcení pomníku V. F. Durycha v Turnově. Jakožto muži, který stál nejblíže J. Jungmannovi, se mu dostalo velkých poct v r. 1873 na pražských slavnostech stého výročí Jungmannova narození: A. Marek se stal jejich čestným hostem. O tři roky později (1876) se zúčastnil po boku F. Palackého oslav dokončení jeho *Dějin národu českého*. Jen o několik měsíců později doprovodil tento 90letý kmet našeho největšího historika na jeho cestě poslední.

S kněžským působením se A. Marek rozloučil v neděli 1. 10. 1876, kdy se rozhodl odejít na odpočinek a přestěhovat se do Prahy. V novém domově na Smíchově pobyl však jen krátce a již dne 15. 2. 1877 zde umírá. Jeho tělesné ostatky byly uloženy dne 18. 2. 1877 na Vyšehradském hřbitově.

4. 3. 2007 PhDr. Rostislav Janošík

* Čtení na pokračování * Čtení na pokračování * Čtení na pokračování * Čtení na pokračování *

Kdo je Václav Havel?

Z dnešního pohledu rozporuplná osobnost, která z nepochopitelných příčin dosáhla nejvyššího postavení v politice ČSR po pádu komunismu. Václav Havel jako prezident ČSR převzal odpovědnost za politický vývoj společnosti, za právní vypořádání s minulostí, za spravedlivým právním řádem k budoucnosti. Václav Havel zklamal tu slušnou část národa, která spoléhala na to, že po pádu komunismu bude obnovena ČSR v intencích první republiky. V showbyznysu o nejlepšího Čecha se Václav Havel vyšplhal v pochybném šetření hlasováním lidí bez soudnosti, bez znalostí dějin a lidí naivních na třetí místo.

Kdo je Václav Havel? Ve svém mládí patřil k té takzvané „zlaté mládeži“. Byl to v té době méně hanlivý přívlastek ne dobře vychovaných dětí.

Jeho literární činnost mně byla málo známa. Viděl jsem jeho inscenaci Brechtovy Žebrácké opery v tehdejším divadle E. F. Buriana. Byl jsem znechucen z provedení této inscenace. Viděl jsem později filmové zpracování z pivovarského prostředí s Landovským. Moje pocity byly podobné. Četl jsem jeho články v samizdatovém vydání Lidových novin. Ničím nevynikaly. Václav Havel mě literárně nezaujal.

Ve dnech 27.-29. června 1967 se konal v Praze IV. sjezd Svazu československých spisovatelů. Byla to první organizovaná kritika komunistické zlovůle, přijatá občanskou veřejností s obdivem a nadějemi. Vedoucí stranické a vládní delegace Jiří Hendrych v závěru sjezdu řekl: „V aristokratickém vystoupení spisovatele Vaculíka byly vysloveny přímé urážky našeho lidu a jeho zástupců, kterým svěřil správu a řízení společnosti a státu. Tvrzení, že u nás nebyla za 20 let vyřešena žádná lidská otázka, se neodváží vypustit ani nejprimitivnější antikomunistická propaganda...“

Ludvík Vaculík: „Tento sjezd se nesešel tehdy, kdy se členové této organizace rozhodli, nýbrž když pán dal po uvážení svých starostí laskavě souhlas. Očekává za to, je na to zvyklý z minulých tisíciletí, že vzdáme jeho dynastii hold. Navrhuji nevzdávat. Navrhuji prohlédnout text, stanoviska a vyškrtnout všechno, z čeho čiší poddanská duše. V národech, které svou kulturou vypěstovaly v kritice vládnoucí moci, nemusejí zrovna spisovatelé odhazovat dobré lidové vychování. Navrhuji, aby každý, kdo zde ještě promluví, podal vždy návrh, jak si věc, která mu dělá starosti, představuje. Neboť přijměme tuto hru na občany, když už jsme k ní dostali povolení a toto hřiště, a vystupujme tu ještě pro zbytek času, jako bychom byli plnoletí a svéprávní. Mluvím zde jako občan státu, jehož se nikdy nechci vzdát, v němž však nemohu spokojeně žít.“

Alexandr Kliment: „Cožpak může být smyslem našeho shromáždění, abychom se navzájem ujistili o lidskosti a šli domů? Navrhuji, aby výsledný dokument našeho jednání byl důkladně přepracován v tomto smyslu:

1. Aby v první části přinesl jasně, přesně a krátce formulovaný manifest o svobodě slova.

2. Aby zavazoval ke konkrétním opatřením, tj. aby přinášel záruky pro spisovatele a jejich práci. Takový dokument by se měl stát součástí nových stanov našeho svazu.

3. Protože současná cenzurní praxe je neslučitelná s ústavou republiky, se stanovami našeho svazu a především s osobním svědomím každého spisovatele, navrhuji, aby byla zrušena.“

Alexej Pludek: „Nehierarchizovaná diferenciace, výraz skupinových interesů vede některé autory k programovému preferování jakéhokoliv díla příslušníků své skupiny a své koncepce i v případě, že by hodnotu takového díla sotva mohli nějakým způsobem dokázat. V letošní novoroční anketě prohlašuje například Václav Havel za svůj největší čtenářský zážitek uplynulého roku Mandlerovu „Atrakci“. Má právo hodnotit cokoli, jakkoli, ale jsem přesvědčen, že by spisovatel neměl za každou cenu propagovat kamaráda jen pro tyto vztahy... Je nepochopitelné, proč hlavní představitelé literatury, zralí umělci ustupují a tím vytvářejí precedens, že v čele Svazu spisovatelů nejsou nejzralejší umělci, nýbrž mocenští představitelé skupin, kteří mají léta zrání teprve před sebou. Členům těchto skupin se zřejmě nechce léta umělecky zrát, případně podrobit se prověrce času, jež by je mohla ukázat nezralými. Nejcitovanějším mluvčím jedné skupiny je Václav Havle, který před časem společně s Antonínem Brouskem předložil Svazu spisovatelů návrh k přestavbě Svazu spisovatelů. Tento návrh obsahuje některé pohledy: Aby různé vznikající skupiny a obdobně se konstituující aktivity měly své představitele v ústředním výboru. Dále navrhuji omezit členství ve Svazu spisovatelů na příklad na 10 let a pak buď členství obnovit, či nikoliv. Dále kdyby se ústřední výbor (oni říkají hlavní) nadpoloviční většinou rozhodl, že nemůže s jedním nebo více členy tvořit akceschopný kolektiv, musí být provedena volba. Při uskutečňování tohoto návrhu by spisovatelé, kteří nemají schopnost nebo chuť organizovat skupiny, budou méně informováni, pak budou postupně nabývat mocenské převahy ve svazu ti, kdo bez ohledu na svou uměleckou kvalifikaci se organizují. Ti neorganizovaní by byli po 10 letech těmi organizátory ze svazu škrtáni, upadnou-li u nich v nemilost. Tato možnost je v návrhu Havla a Brouska obsažena zcela logicky. Je na nás, aby se neuskutečnila.“

Václav Havel: „Dámy a pánové, vážení přátelé! Možná že si někteří z vás vzpomenou, že na posledním takto širokém setkání spisovatelské obce, totiž na svazové konferenci, která se konala v této místnosti před dvěma léty, jsem se dotkl v jisté obecnější souvislosti úkazu tehdy aktuálního, totiž padání fasád pražských domů. Od té doby se zajisté mnohé změnilo. Římsy a balkony na nás již nepadají a lešení, která se měla vyskytovat a nevyskytovala se v Praze během posledních dvaceti let, utěšeně zaplnila pražské ulice, v nichž se začínají objevovat čerstvě opravené fasády. Zdálo by se tedy, že už je všechno v pořádku. A přece není... Následují meditace o rozcestí mezi barvami svítících fasád a nebo jen líbivou maskou, za níž se skrývá město s přeplněnými byty, znečištěným ovzduším, deprimujícími, zablácenými sídlišti a nefungující dopravou...

Myslím, že tahle situace našeho hlavního města je v určitém smyslu symbolem, který můžeme v tuto chvíli vztáhnout i na sebe samé, respektive i na náš svaz.

Toto je první spisovatelský sjezd, na němž jsem přítomen, a musím říci, že po včerejším jednání, hlavně odpoledním, jsem byl upřímně okouzlen statečnou otevřeností některých vystoupení, kulturou formulací, které z této tribuny zazněly, zápalem a opravdovostí, kterými se vyznačovala snaha postihnout jisté základní jistoty a základní pochybnosti, jimiž je naše práce dnes provázena. V době, která oplývá beznadějně nudnými schůzemi, plnými beznadějně bezobsažných řečí, byla to opravdu nečekaná změna.

Když jsem se ovšem z tohoto prvního okouzlení poněkud vzpamatoval a když mi některé odpolední příspěvky dovolily pohroužit se do svých vlastních úvah, začaly se ve mně pozvolna rodit první otázky. Tázal jsem se sám sebe: Je to všechno zvláštností tohoto sjezdu, anebo to takhle vypadalo vždycky? To, co bylo řečeno, má jistě svou váhu bez ohledu na všechny kontexty, přesto jsem si ale říkal, že by stálo za zjištění, zda takováhle atmosféra není na sjezdech něčím vlastně nakonec normálním a charakteristickým. Za to celé sugestivní divadlo není ve skutečnosti už jakýmsi rituálem v dobrém slova smyslu, který se musí vždy a vždycky samozřejmě trochu jinak odehrát, aby sjezd byl opravdu sjezdem. Vždyť koneckonců takhle nějak napadlo mě: to přece muselo vypadat i na třetím sjezdu a tím spíš na druhém, v určitém ohledu možná i na prvním.“

Na dalších 6 stránkách medituje Václav Havel ve smyslu toho, co už řekl. Potom vystupuje v zájmu nejmladší režisérské generace a předčítá na sjezdu dopis určený ministru kultury Ing. Karlu Hoffmannovi. Dopis je kritikou poslance Pružince, který napadl československé filmy „Sedmikrásky“, „O slavnosti a hostech“ „Hotel pro cizince“, „Mučedníci lásky“ a „Znamení raka“. Níže podepsaní v dopise protestují a upozorňují, že vystoupení s. Pružince ohrožuje základní občanská práva, která jsou nedílnou součástí svobodného uměleckého projevu. Dopis podepsali: Hynek Bočan, Miloš Forman, Juraj Herz, Věra Chytilová, Jaromil Jireš, Pavel Jurášek, Antonín Máša, Jiří Menzel, Jan Němec, Ivan Passer, Evald Šorm, Jan Schmidt, Petr Solan a Štefan Uher.

Závěrem se Václav Havel zabývá v 7 bodech na dvou stránkách změnou stanov Svazu československých spisovatelů. Jeho příspěvek byl nejdelší, obsahem nevýrazný a nezapadal do atmosféry jednání sjezdu.

Profesor Václav Černý, literární kritik, překladatel, pedagog, kulturně politický publicista a zakládající člen Charty 77, v publikaci Antonína Bělohoubka „Rozmluvy s Václavem Černým“ odpovídá na otázku: „Znáte Havlovu knihu Moc bezmocných?“ „Přečetl jsem toho asi polovičku a podívejte se, co mám poznámek, výhrad! Je to rádoby filozofické, ale strašně povrchní, mělké. Havel má radost, že mu to píše. To mně taky a celý život. Ale právě proto je třeba mít sebekázeň, zodpovědnost. On je však chorobně ješitný, chorobně ctižádostivý. Je celý nesvůj, když se o něm týden ve světě nemluví. Staví lidi do nedomyšlených akcí a situací. Nacpal se zas do role mluvčího Charty. Poté, co se té role hanebně vzdal! Co v té roli má co dělat člověk, kterého několika slovy usadí nějaká pelešnice (D. H.), pelešící se snad s polovinou známějších chartistů?! Podívejte se, co mi vyvedl ve Svědectví č. 56. Je tady přetisk z mé studie o TGM z jeho „Expedice“. Je to neuvěřitelně zmršené! Místy je úplně změněn smysl. To si líbit nenechám! Závidí zřejmě Vaculíkovi „Petlici“, tak si honem pořídí „Expedici“, na takové úrovni! Nebyl u mne už dost dlouho. Ví jistě proč!“

Sestavil jsem pohled na Václava Havla z jeho osobních postojů v dané době, společenském prostředí, se zřetelem k politickému vývoji. Je na vás, abyste si sami zhodnotili osobní kvalitu Václava Havla.

Jaroslav Burianec

(Pokračování příště)

CESTA K MOUDROSTI

Motto: *„Kdo pohrdá stářím, pohrdá svou budoucností.“* (Stará čínská moudrost)

Konfucius, filozof a učitel nejpočetnějšího národa světa, říká v 6. století př. Kr., že k moudrosti se dospívá trojí cestou: cestou vzoru, cestou životní zkušenosti a cestou přemýšlení. První je nejjednodušší, druhá nejobtížnější, třetí nejvznešenější. Cesta k moudrosti je prastará a zdobí všechny kultury světa. Svědčí o jednotě lidského rodu, při vší jeho rozmanitosti.

J. A. Komenský říká ve svém *Předchůdci vševědy* (Prodromus pansofiae): „Moudrost se dostavuje s pozdními léty, neboť podle přirozenosti jinak být nemůže. Je ze všeho bohatství nejdrahocennější a nic z toho, po čem lidé touží, se jí vyrovnat nemůže.“ Sám kráčel k moudrosti po celý život, a proto vytvořil dílo nadčasové, které nás poučuje a zušlechťuje i dnes.

Komenský se narodil 28. března 1592 na Moravě, v Nivnici na Uherskobrodsku, a do svých 32 let žil v naší vlasti, kterou si ve svém srdci nesl všude tam, kde musel pobývat (v Polsku, Anglii, Švédsku, Uhrách, Amsterodamu). V Amsterodamu 15. listopadu 1670 také zemřel, pochován byl ve valonském kostelíku v Naardenu. Celá jeho životní dráha je příkladem činorodé lásky k vlasti, od níž se odvíjí láska k celému světu a všemu lidstvu. Jinak ani být nemůže, neboť láska se šíří jako oheň: od blízkého ke vzdálenému.

Komenský dospívá k jednotě lidského rodu, plně si vědom jeho rozmanitosti, těmito slovy: „My, celé lidské pokolení, jsme jeden rod, jedna krev, jedna rodina, jeden dům.“ Příčinou odcizení podle něho bývá: 1. rozdílnost v názorech; 2. nenávist; 3. otevřené křivdy a násilí. První roztržka mezi lidmi pochází z mysli; druhá z citu a vůle; třetí ze sil, tajně nebo veřejně stavěných proti sobě ke vzájemnému ničení. Zajímavé je i to, co říká o štěstí národa: „Ten národ je šťastný, který je hojný počtem a obývá zemi obdařenou přírodními dary, jenž není pomíšen s živly cizorodými a má dobré sousedy, kteří do neznepokojují.“ Chápe tedy každý národ jako intimitu, což je i názor Ortegy y Gasseta ve 20. století.

Zamýšlí se také nad tím, jak odstranit nelidskost odcizení. Nabízejí se tři postupy: První, aby se lidé odnaučili přespříliš důvěřovat svým smyslům, brali v úvahu společnou lidskou křehkost a uznali za nedůstojné stíhat se navzájem nenávistí pro každou příčinu. Musí si umět odpustit navzájem minulé křivdy, žaloby a hádky. Toto pak nazývá: **smazáním minulosti**. Druhý postup spočívá v tom, že nikdo nebude nikomu násilím vnucovat své zásady (filozofické, teologické, politické), každý ponechá druhému jeho názor. To pak nazývá: **vzájemnou snášenlivostí**. Za třetí doporučuje, aby všichni hleděli společnou bdělostí zajišťovat, co by bylo nejlepší, a tak si navzájem sjednocovali své představy, své chtění a své podnikání. To nazývá: **smířením**.

Komenský nás také nabádá, abychom přestali jednat přísně podle práva. Neboť stěží se kdy dospěje k souladu jinak, než sleví-li obě strany něco ze svého práva. Je lépe ztratit něco, než dát v sázku vše. Už staří Punové měli přece pořekadlo: „Abys měl čas pokojný, něčeho se vzdej!“ Je také nutné vyhýbat se krajnostem. Neboť dá-li se člověk střední cestou a postřehne, že nejde správně, snáze z ní přejde nalevo nebo napravo, kam třeba. Jestliže se něco nedá smířit v teorii, nechť se o to pokusí praxe. Jednoduchost smiřuje. Odvracejme se od množství otázek a podružností, všímejme si podstatného.

Stranictví, jednostranný pohled, je věc pohoršlivá. Je pramenem domácích (občanských) válek. Proto je nutné stranictví odstraňovat, ať už přichází pod jakýmkoliv názvem a s jakýmkoliv záměrem. Je první překážkou na cestě k obnově lidských věcí. To ono působí na lidi tak, že se blíží němé tváři a že pouze následují houf, kráčející v čele, aniž se starají, zda se jde tam, kam se jít má. Druhou, neméně nebezpečnou věcí, ba přímo zkázou lidí, je jejich přílišná ochota věřit jiným a bezstarostně jim svěřovat sebe i své záležitosti.

Komenský, učitel v teorii i praxi, klade velký důraz na výchovu. Špatná výchova je zkázou člověka i celé společnosti. Pokud nebyli lidé v útlém věku vychováni skutečným dobrem, buď přivykají skutečnému zlu, nebo trvale stůňou nejistotou o pravdě a dobru. Toto je i názor velkého pedagoga počátku 19. století – J. H. Pestalozziho. Jeho humanismus je stejně velký jako humanismus Schweitzerův ve 20. století.

Další pohromou pro lidi je neznalost společného dobra, totiž pravé filozofie a pravé politiky, skrze něž by bylo lidem spolu dobře, a také neznalost náboženství, skrze než by bylo dobře duši s Bohem. Povinnosti širšího společenství k jedinci chápe Komenský také výchovně. V této věci se plně shoduje s anglickým filozofem a pedagogem Johnem Lockem (1632–1704). I ten přiznává velký význam širšího společenství při utváření jedince.

Komenský ve své době odmírá kořalny, nálevny a domy pitek. Mluví o hanbě století, když několik lidí si zřídí v říších monopoly a tím vylučují druhé, berouce jim chleba od úst. Na práci se dívá jako na nezastupitelný výchovný prostředek. „Ve státě nemají být trpěni žádní žebráci, tím méně jejich tlupy: Je třeba učinit taková opatření, aby se každý člověk počestně zaměstnával, ku prospěchu těla i duše a vnějších statků.“ Odsuzuje tedy nezaměstnanost všestranně – z hlediska rozvoje jedince i společnosti. Obdobný náhled na nezaměstnanost měl i H. G. Wells, anglický myslitel a publicista ve 20. století.

Komenský se dívá na člověka jako na jedinečnou **tvůrčí** bytost. Totéž ovšem nacházíme i v řecké sokratovsko-platonsko-aristotelovské filozofii. Tu Komenský znal z latinských spisů středověkých filozofů, novoplatoniků a také církevních otců, Augustina a Tomáše Akvinského především. Komenský byl biblista, opíral své soudy o bibli a také o stoickou filozofii, Senecu především. Znal ovšem i názory svých současníků, jako byli Francis Bacon, Tomasso Campanella, René Descartes, Baruch Spinoza a další.

Vrcholné dílo Komenského, k němuž směřoval po celý život a které píše ve zralém věku, *Obecná porada o nápravě věcí lidských* (De rerum humanarum emendatione consultatis catholica), je srovnatelné s Platonovými *Zákony* a Aristotelovou *Politikou*. František Novotný, výborný znalec celého Platonova díla, říká o *Zákonech*, že je to Platonovo dílo nejlidštější a nejlidovější. Ač staré 2400 let, rozumíme v něm všemu, tak jako v Komenského *Poradě*. To se zdaleka nedá říci o mnoha spisech filozofů nám časově bližších a dokonce i současných.

Obecná porada i *Zákony* jsou vize, které se zabývají jak jedincem, tak společností, neboť pro Komenského i Platona je člověk tvor společenský, žijící mezi druhými a pro druhé. Oba odsuzují válku. Mír, nikoli válku chápou jako přirozený stav lidstva, neboť od nejstarších dob je zcela zřetelné, že války a revoluce, tj. občanské války, rozvracejí lidská společenství a činí člověka horším, než by byl v době míru. Oba mají s válkami osobní zkušenost. Platon (427–347 př. Kr.) prožil válku peloponéskou, dekelejskou i válku Filipovu proti Fokům. Komenský prožil 30letou válku i to, co jí v Čechách předcházelo a v Evropě následovalo. Třicetiletá válka měla v sobě už něco, co starověké války neměly a co Komenskému zajisté neušlo: **parazitující** zbrojní kapitál, byť v prvopočátcích.

Komenský v pohnuté době 17. století měl o to těžší životní úděl, že se stal brzy sirotkem. Oba rodiče mu umírají v roce 1604, nachází náhradní domov u tety Zuzany, sestry otcovy, ve Strážnici. Ta však byla vypálena v květnu 1605 vojsky sedmihradského magnáta Štěpána Bočkaje a Jan ztrácí i tuto náhradní rodinu. Ocitá se u poručníků v Nivnici, kde byl do roku 1608. V tomto roce jej Jednota bratrská, v níž se narodil, vysílá na latinskou školu Karla staršího ze Žerotína do Přerova jako 16letého mládenečka, určeného pro kazatelské působení v Jednotě. Zde dostává i své druhé jméno: Amos.

Připomeňme si, co Komenský píše v roce 1654 ve svém spisku *O sirotě*: „Počátek lidského života je chléb, voda a oděv. Naproti statek bývá počátkem pýchy, lenosti, marnotratnosti, lakomství, sumou zlých věcí. A protož co díš, jestližeť Pán Bůh naschvál tobě rodiče vzal, aby tě nenashromažďovali? Neb někdy rodičové na dítky honí, pravé i nepravé statky dobývajíce, jen aby dítkám mnoho nechali i svědomí vlastnímu ubližujíce.“ A dále: „Nechť se dá pozor na lidi učené, moudré, vzáctné, odkud a z jakých lidí povstávají. Najde se vpravdě, že jsou z těch, kteří hned z maličkosti osiřeli aneb z chudých rodičů pošli.“ Komenský dvakrát v životě překonal ztrátu všeho, a nesešel z cesty tvořivé práce pro druhé.

Srovnejme to s Platonem, co říká ve svých *Zákonech*: „Pro uměřenost je důležité, aby tělo bylo účastno všech předností jen střední měrou. Totéž platí o hmotných statcích. Ty se nemají hromadit ani z toho důvodu, že budou odkázány dětem. Dětem je nutno odkázat mnoho mravního ostychu, nikoli zlato, a to se dosahuje příkladem, ne napomínáním.“ Dle Platona má být majetek soukromý, ale zlato (měna) má patřit obci – státu.

Platon cení výchovu stejně vysoko jako Komenský. V *Zákonech* říká: „Dobro je podmíněno výchovou. Výchova v pravém smyslu toho slova směřuje k dobrému občanství. Kdežto vedení, které směřuje k nabytí majetku, k tělesné síle nebo k pouhé znalosti bez rozumu a práva, si nezasluhuje, aby bylo zváno výchovou.“ Znakem dobra je sebeovládání. Nesprávné je mínění, že zdraví, krása, bohatství a moc jsou dobra naprostá. Tato dobra jsou prospěšná jen člověku spravedlivému, pro nespravedlivého jsou zhoubou, neštěstím. I v tomto je mezi Platonem a Komenským naprostá shoda.

Podle Komenského musí člověk dobře nakládat jak sám se sebou, tak i s ostatními lidmi. A k tomu musí být od nejútlejšího věku vhodnými způsoby veden. Komenský vidí člověka jako toho, kdo nejen vládne, ale také za ovládané zodpovídá. Jak za lidi, má-li takové pod sebou, tak za tvory nižší, kteří nemají rozum, cit a vůli. Neboť toto trojí (rozum, cit a vůli) pokládá za podstatu lidství. V tomto se také plně shoduje se Shakespearem, který říká, že jen ten, „kdo má moc ublížit, a přece se jí vzdává, jen ten má právo být dědicem všech krás nebe a hospodařit zde s poklady přírody“.

U Platona, Aristotela, Shakespeara i Komenského se setkáváme s týmž pojetím zákona a řádu, podle něhož jsou v souladu práva a povinnosti člověka. Podle nich větší právo znamená i větší povinnost. Teprve 20. století tento soulad porušuje a mění také lidskou podstatu. Z harmonie mezi rozumem, citem a vůlí se přechází na touhu po moci a majetku. Z této změny pak plyne i nový názor na kulturu, jako na represi. který nacházíme u Sigmunda Freuda (Obtíže kultury, Vídeň 1930).

Srovnejme nyní pojetí štěstí u Freuda a Komenského. Štěstí ve Freudově pojetí je štěstím smyslovým, pramenícím z pohlavního uspokojení a z realizace principu slasti. Bard italského fašismu, d'Anunzio, zhustil toto pojetí do výroku: „Rozkoš, nebo smrt.“ Komenského pojetí štěstí, jak je najdeme v jeho *Pansofii*, vyplývá z odpovědi na otázku, kdy je člověk šťastný. Komenský odpovídá: 1. má-li co nejmenší potřeby; 2. má-li v sobě co nejvíce dobra, a proto také sám sobě postačuje; 3. je-li v takovém stavu, pokud jde o zdraví, lidskou přízeň i ostatní věci, že se obává změny.

Freudův názor na kulturu jako na represi není jen v rozporu s Platonem, Aristotelem, Komenským i Shakespearem, ale také s prastarou kulturou indickou, představovanou Sidhatou Gotamou a jeho arijskou stezkou. Arijskou stezku Sidhata Gotamy (Buddhy) rozvádí a komentuje ve svých *Dějinách světa* H. G. Wells, který říká o myšlení Gotamově, že je to myšlení zcela moderní, tudíž nadčasové. Největší hanbou 20. století je pak záměna arijství za terorismus, ničící člověka i život na této planetě. K Freudovi lze říci ještě to, že vůbec nežil podle svého učení. Byl pater familiae, otec šesti dětí a muž jediné ženy, kterou ctil a miloval. Takto alespoň nám ho prezentuje Stefan Zweig.

Komenského *Pansofie* je třetí a nejobsáhlejší část jeho *Obecné porady o nápravě věcí lidských*. Z ní pak jsou následující ukázky. Poslyšme, jak Komenský vykládá slovo IDEA: „Je řecké, je to tvar od vidím, spatřuji a označuje předem viděnou formu věci, která se má uskutečnit. Tvůrce, hodlající vytvořit nějaké dílo, předem ji pojme ve své mysli nebo si ji vytvoří napřed, nakreslí na papíře či ji vytvoří z hmoty v menším modelu. Podobně i Bůh, budovatel světa, dříve než stvořil svět, předem pojal ideje svých děl a podle nich pak pokračoval v díle stvoření. Od té doby se výtvory přírody nevytvářejí jinak než podle těchto idejí, jak to mezi filozofy první postřehl Platon.“ To je ukázka z 1. části *Pansofie*, ze světa možného čili základu Pansofie.

V kapitole 7. světa materiálního pojednává o člověku, uživateli tohoto světa. Zde Komenský říká, že hlavním rozdílem mezi člověkem a živočichem je to, že je obdařen svobodnou vůlí. Svobodná vůle u tvora je Boží div, vrchol Boží všemohoucnosti, všeobsáhlé moudrosti a štědrosti. Kdo bere člověku svobodnou vůli, protiví se Bohu. Ve světě mravním Komenský říká: Základem světa mravního je totožnost čili stejnost lidské přirozenosti a ta požaduje, aby všichni lidé žili lidsky, a nikoli tupě jako zvířata. Podstatu mravní rozumnosti vidí v užívání a ovládání sebe sama. Užívání sebe sama je vynakládání všech našich schopností tak, abychom chránili a uchovávali své vznešené důstojenství a nesnižovali se na úroveň otroků žaludku a peněz. Zde také mluví o tom, jak nakládat se zlem. Vyhýbat se mu, což ovšem znamená poznat rozdíl mezi dobrem a zlem. Tomu se učíme pod vedením vlastního rozumu, ale také za poučení z osudů jiných.

Zvláštní kapitolu věnuje etice čili ovládání sebe sama. Podle Komenského je sebeovládání to nejlehčí a zároveň nejtěžší. Proč nejlehčí? Protože v člověku se spojují tři prvky, jež tvoří každou vládu: ovládaný, vládnoucí a prostředek vlády. Nejobtížnější proto, že člověk je tvor proměnlivý, a proto nejhůře ovladatelný. V pasáži o prostopášnosti a nevázanosti říká, že prostopášný je zvířecí. „Ty tedy buď mravný, cudný, bezúhonný, ať v tvých posuncích není žádná rozpustilost, ve slovech žádná nemravnost a ve skutcích žádná nestoudnost. Aristoteles v Politice říká: Je třeba vzdalovati od mládeže všechno špatné, zvláště to, co svádí k nemravnosti a zlomyslnosti.“

K ctižádosti se staví také kriticky, ale upozorňuje, aby nebyla zaměňována se soutěživostí, jež je jakýmsi brusem ctnosti. Ctižádost vzniká také z hlouposti a neznalosti sebe sama. Troufalosti a zvědavosti se musíme také vyhýbat. Naopak v trpělivosti vidí ctnost, jež nám pomáhá přestát obtížné, jemuž jsme se nemohli vyhnout. Komenského umění jednat s druhými je zcela jiné než u Carnegieho či Leviho. U nich jde o návod, jak vyzrát na člověka. U Komenského je pojítkem lidských vztahů spravedlnost, svornost a důvěra.

Vláda nad člověkem se má uskutečňovat pomocí rozumu, nikoli násilí. Stvořitel obdaroval člověka takovou svobodou, že mu ji nelze odebrat. Násilí je tedy nástrojem ke zničení člověka, nikoli k jeho nápravě. Z toho pak plynulo i Komenského odsouzení anglické revoluce a švédské vlády: „Ty, Švédsko, na cizím území práva lidí obhajuješ, na svém je popíráš.“ Nejvýše hodnotí vládu v tehdejším Polsku.

V *Pansofii* najdeme také Komenského názory na politiku čili na **rozumnost** při řízení státu. Podle něho by měl mít každý národ vládce ze svého středu. Žádá si toto: a) Boží nařízení; b) přirozené právo; c) sám rozum. Cizí vláda obtěžuje, dokonce i když netíží, a proto se jen obtížně snáší. Při výběru nejlepšího způsobu vlády stojíme před obtížemi. Jsou celkem tři formy vlády: demokracie, aristokracie a monarchie. První je pro lidi nejpřirozenější, druhá nejspolehlivější a třetí nejdokonalejší. Důvod: demokracie je přirozená; kdybychom zůstali v ráji, byli bychom všichni rovni a jediné panování by bylo nad ostatním živým. Aristokracie je vzhledem k lidské pokaženosti nejspolehlivější, poněvadž vládu nelze bez obav svěřit ani jedinci, ani mnoha lidem. V prvním případě z obav před tyranskou samovládou, ve druhém případě z obav před zmatkem, **anarchií**. Monarchie je nejdokonalejší ze tří důvodů: je zobrazením celku všehomíra, který spravuje jediný Bůh; je zobrazením viditelného světa, kterému svítí jediné slunce; je zobrazením člověka, kterého oživuje jediná duše.

Co říká Platon v *Zákonech?* „Neomezená svoboda lidu není dobrá, podobně jako není dobrá neomezená moc králů.“ Platon je toho mínění, že „kdykoliv se sloučí v člověku s rozumností a uměřeností nejvyšší moc, je naděje na vznik nejlepší vlády“. Z toho důvodu staví na první místo jedinovládu, na druhé místo demokracii a na poslední místo oligarchii. Komenský dává za pravdu Platonovi a říká, že lidstvo se nikdy nezbaví zla, pokud mu buď nebudou vládnout skuteční filozofové, nebo ti, kteří spravují stát, se Božím řízením filozofy nestanou.

Tento stručný vhled do myšlení a názorů moudrých, kteří žili před námi staletí (Komenský, Shakespeare) a tisíciletí (Platon, Konfucius, Buddha, Aristoteles), nám zajisté umožní s nadhledem posoudit dobu, v níž žijeme. Neboť vědomí souvislosti je klíčem k poznání současnosti. Zlo v rouše beránčím, které nám prezentuje psychologická válka, ztěžuje současníkovi jít a setrvat na cestě k moudrosti. Z poznání minulého pramení síla pro dnešní i budoucí čas. Je naší povinností neopustit vznešenost lidské přirozenosti, která je ozdobou celého lidského rodu.

Doc. Dr. Marie Řehořková, Brno

Reprofoto: archiv SN

Tip na výlet

OKOLÍ ÚDOLNÍ NÁDRŽE KAMÝK

Tento krásný kraj středního Povltaví se nachází právě mezi Kamýckou a Orlickou přehradou. Na tzv. údolní nádrži Kamýk se hladina Vltavy zvedla zhruba jen o dva metry, takže byl zachován původní charakter tohoto údolí. Ale i tak zmizela například plavecká navigace, několik samot a jeden mlýn. Zůstala ale zachována Šefrovna, což byl nejmenší pivovar v Čechách. Pivo se zde vařilo pro voraře již v 15. století v dávkách po padesáti litrech. Ovšem tato původní Šefrovna v roce 1897 vyhořela, ale v roce 1930 už stála Šefrovna nová, jakou známe dnes. Na jedné z fotografií vidíme pohled na Zduchovické skály. A právě v těchto skalách je také bývalá průzkumná štola. Stala se útočištěm kolonie netopýrů. Štola je v tamním terénu velice dobře skryta a je velice obtížné ji najít. Ale asi je to dobře pro netopýry. Nechme je tam v klidu odpočívat. Pro naše čtenáře jsem štolu i s netopýry vyfotil.

A jak se do tohoto krásného kraje dostaneme? Je tam docela dobré autobusové spojení z Prahy: ze Smíchova, ze zastávky Na Knížecí, z nástupiště číslo 2. V neděli nám jede autobus v 8 hodin 20 minut. Pojedeme do obce Zduchovice a pak už půjdeme pěšky směrem do chatové osady Žebrákov. Tam můžeme zajít k Vltavě, nebo jít do místních lesů, třeba na skalní vyhlídku Na Pakostě, odkud se nám otevře úchvatný pohled do vltavského údolí. Vezměte si s sebou i turistickou mapu středního Povltaví. Autobus ze Zduchovic zpět do Prahy nám jede v neděli v 17 hodin 36 minut.

Text a foto: Zdeněk Andršt

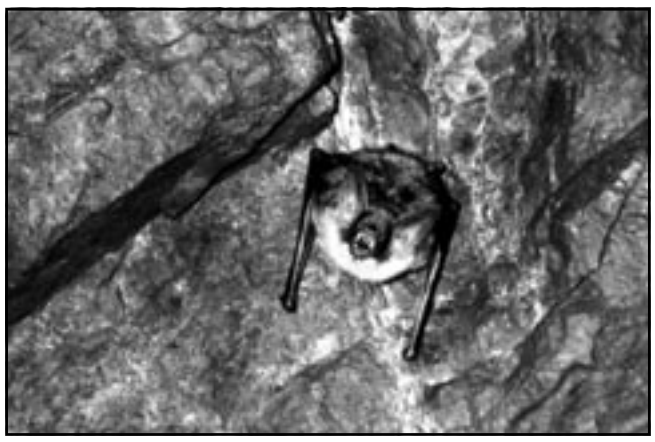

◦ DOKUMENT ◦ DOKUMENT ◦ DOKUMENT ◦ DOKUMENT ◦ DOKUMENT ◦

Otevřený dopis exministru V. Mlynářovi

Věc: „Moje vyhlídky nejsou růžové“, autor: J. Vaca, MF Dnes 27. 1. 2007.

Vážený pane Mlynáři,

dovolte, prosím, názor občana, který má „bohaté“ zkušenosti se současnou justicí, resp. se současnou praxí realizace práva. Následně **uvedené causy jsou omračující ABSURDITOU**, ale staly se už za existence tzv. právního a demokratického státu, přičemž tedy není problém je DOKÁZAT **(pokud by ovšem bylo KOMU)**:

❶ 10C40/96-OS-Kladno, JUDr. E.K.: vědomě **zfalšovaný protokol** jednání ve prospěch Policie ČR!

❷ Co343/97-KS-Praha. JUDr. J.: odvolání ke shora uvedenému, souzeno ve stavu **momentální INDISPOZICE uvedeného soudce**, kdy nebylo možno zjistit, zda jeho stav pochází od momentální nevolnosti, medikamentů, drog či alkoholu: **ZAKÁZAL pokračovat ve věcné obhajovací řečí**, - kterou přerušil (!), a vše, co hovořilo pro obžalovaného. Důkazy: shora uvedený **ZFALŠOVANÝ protokol**, **rozporuplné** policejní protokoly, **policejní PŘIZNÁNÍ** chybného dopravního značení (causa řešila zavinění těžké dopravní nehody s trvalými následky zraněné a velkou hmotnou škodou), **posudek dopravního znalce** (fa ADN Cons., včetně důvodu celého jednání). **Odmítl jsem se stát účastníkem POJIŠŤOVACÍHO PODVODU - označil jako NÁMITKY ŽALOVANÉHO.** MOTIV: Přiznání policejního zavinění by poškodilo kariérní postup současného ředitele Inspekce MV ČR, tehdy npr. Z. P.!

❸ Spisový materiál: KZn154/95, 22PP96, IIVZn296/96, Zn188/96 dokazuje **NADŘAZENOST POLICIE nad JUSTICÍ!!!**

❹ Podaná DOVOLÁNÍ ke shora uvedenému k Vrchnímu a Nejvyššímu soudu byla po 3 (TŘECH!) letech vyhodnocena (?) tak, že jsem (údajně!) ŽÁDNÉ DOVOLÁNÍ nepodal! Alelujá! (Na kolik let by jmenovaný důst. Policie ČR šel „sedět“ v případě, že by se uvedené odehrálo v právním státě?!

❺ Zn406/2004-OSZ-Vyškov, Mgr. M.: Jmenované byl podán podnět ve věci **domácího násilí-teroru na nezletilcích!** Uvedené směřovalo proti bývalé vysoké funkcionářce (8 funkcí!) totalitního režimu s informací, že desítky písemných důkazů jsou uloženy na místní sociálce - Obv. úřadu, odd. péče o děti!

Uvedená SZ věc ODLOŽILA pro (údajný!?) nedostatek důkazů a stejně postupovalo KZ Brno!

A teprve POTOM se autor zmíněného PODNĚTU telefonicky dozvěděl, že jím navrhované důkazy (o zvrhlém zacházení s batolaty) zůstaly ležet netknuty na místní sociálce, což bylo „zdůvodněno“ uvedenou SZ Mgr. M. (PERLA, HODNÁ TESÁNÍ DO MRAMORU!): **„Nemohla jsem si Vámi navrhované důkazy o trestné činnosti vyzvednout, neb jsem si nebyla jista, zda se o trestnou činnost jedná!“**

A výsledek stížnosti podané NSZ JUDr. V.? KOP DO AUTU!

A děti trpí dál, ale soudružka, proti které podnět směřoval, vyvázla bez trestu! Nota bene, odvážil by se vůbec někdo (ať už za cokoli!) postihnout členku **KOLABORANTSKÉ BANDY**, která na přelomu let 1968/69 postavila v místě děkovný pomník , „tank T34“ na žulovém podstavci s nápisem „Dík osvoboditelům!“? Stát se to r. 1945, jednalo by se o důstojné uctění obětí a heroismu Rudé armády. Ve zmíněné době to ale byla **dle mého názoru KOLABORACE s cizí mocností**, tehdy, počátkem 70. let, **odměněná STÁTNÍM VYZNAMENÁNÍM**, jež pravděpodobně **dodnes nebylo odňato**!

Omlouvám se za můj věk (75 jar!), protože pamatuji, že **roku 1945 byli KOLABORANTI označováni jako VŘED NA TĚLE NÁRODA**, doby se ale mění a třeba skutečně jsou všechna **zde popsaná SVINSTVA „stvořena“ dle tzv. DOBRÝCH MRAVŮ???**

❻ Nevysvětlitelná ABSURDITA na závěr:

Dne 19. ledna 2006 byl zveřejněn článek o potrestání bývalého pohraničníka, který jako 19letý **v důsledku ROZKAZŮ** jemu daných a **v duchu PŘÍSAHY**, již byl tehdy nucen složit, **zastřelil na hranicích člověka**, který chtěl opustit republiku! **Byl v současné době potrestán!**

Paradoxní je, že **NEBYLI POTRESTÁNI lidé**, kteří příslušné rozkazy vydávali, případně koncipovali přísl. PŘÍSAHU!

Dle mého názoru se jedná v tomto (a i jiných případech!) o **výsměch právnímu řádu** demokratického státu, včetně **URÁŽKY mezinárodního tribunálu**, který r. 1946 soudil válečné zločince! Odsoudil totiž NE ty, kteří prováděli jimi nařízená svinstva, genocidu apod., ale TY, co vládli a vykonávali/prosazovali NACISMUS! (A mohli by někteří naši „soudci“ odsoudit sami sebe?!)

❼ A jestli snad ještě uvedené **NESTAČÍ** k pochopení nepochopitelnosti současného práva, pak bych mohl doložit:

38Ca185/2000, kdy **zloději bylo přiřknuto do vlastnictví, co si tento ukradl, a původní majitel „utřel pusu“**!

Zn591/98 - podnět SZ Prahy 1, sestávající ze dvou bodů:

a) ignorace Zákona o ochraně přírody;

b) důvodné podezření na nezákonné finanční machinace! Bylo ODLOŽENO podvodným rozhodnutím OSZ, která si **VYMYSLELA**, že se tak stalo proto, že případ už byl projednáván u SOUDU! **NIKDY SE NESTALO!** POZOR - jednotné číslo, jako kdyby ignorace zákona a finanční zlodějny mohly být projednávány jako jednolitá causa JEDINÝM senátem! Pozoruhodné je, že veškeré jí nadřízené instituce (včetně tehdejšího min. spravedlnosti ČR JUDr. O. M.) PODVOD JUDr. F. tolerovali, ovšem (údajně!) všichni „podrobně“ a „PEČLIVĚ“ vše přešetřovali!

Buďte, prosím, velmi opatrný v jakékoli kritice souč. právního systému. Příkladem Vám budiž osud autora článku „Rebel s příčinou“ (xero přiloženo), který je od konce roku 2006 **NEZVĚSTNÝ**!

❽ A pokud byste snad kritizoval vládu, že rozkrádá státní peníze příkl. nákupy zahraničních limuzín „AUDI“, namísto aby se koupily mnohem levnější tuzemské vozy Škoda-Superb, případně zamezila „tunelování (viz text „Přepadení králíkárny“), pak jsem možná chybně informován, ale **neznám NIKOHO z vlády ČR**, kdo by se postavil proti skutečnosti, že se posílají školní **děti ŽEBRAT**, aby byly peníze na jiné, potřebnější věci!

❾ A posoudíte-li **POZEMKOVOU ZLODĚJNU STOLETÍ** (viz bod 7), případ 38Ca185/2000, kdy aparát hl. m. Prahy získal (**UKRADL!**) soukromé pozemky za **0,40 Kč/metr a nyní je privatizuje (viz média!) za 5000 Kč/metr a NENÍ možno zjistit**, komu na účet jde zmíněný cenový rozdíl, pak se prosím nedivte, že nepohodlným lidem, jako jste možná Vy, se musí „střihnout“ tolik, aby jim spadl hřebínek! Pokud Vás snad soudila u Městského soudu JUDr. Ch., pak se jedná o „soudkyni“, která ač jí bylo známo, že Magistrát získal občanův majetek (kat. č. 1030) nezákonným způsobem (**namísto 198 000 Kč za něj zaplatil pouze 5 200 Kč**), „přiklepla“ ho do pravomocného vlastnictví Magistrátu! (Odvolání nebylo přípustné!)

A uvážíte-li, že shora uvedený **cenový rozdíl 0,40 Kč/metr a 5000 Kč/metr** se týká (možná skutečně) 71 ha pozemků barrandovského sídliště, třeba to také ve Vás **vzbudí PODEZŘENÍ**, že tak mohly vzniknout miliardové fondy, ze kterých by bylo možno vyplácet **POZORNOSTI, „VŠIMNÉ“**, různým osobám! Příklad: **náš pozemek 1030** byl násilím „vyvlastněn“ za 5 200 Kč: rozloha **1,32 ha, násobeno 5000 Kč/metr = 66 000 000 Kč**! A při rozloze 71 ha bychom dostali sumu, jež se nevejde na displej normální kalkulačky! Přičemž považuji za tragické, že finančním náměstkem byl určitou dobu **Ing. J. P.**, který **IGNOROVAL** občanovo upozornění na podezřelé finanční magistrátní machinace (viz xero urgencí o laskavé vyplacení **doplatku za UKRADENÝ pozemek 1030)**! Je ovšem pozoruhodné, že byvše (Ing. P.) informován, že jeho jméno by mohlo figurovat ve zprávě důst. Kubiceho, **OKAMŽITĚ** si ji nechal p. ministrem vnitra B. předložit!!!

❿ Oproti řadovým občanům máte obrovskou výhodu: máte jistě dostatek financí na právní zástupce! Nezávidím Vám, ale pouze konstatuji, že jsem musel (viz případy v bodech 1, 2 a 3) **VŠECHNO ZAPLATIT**, aby nebyla poškozena pověst vysokého policejního důstojníka **instituce nadřazené justici**! A vadí to někomu?!

V Praze dne 30. 1. 2007 Pavel Bittner, Praha 3

Je u nás totalita?

Někteří národovci dnes dokonce říkají, že u nás totalita není. Ta prý byla za socialismu. Důkazem prý je svobodné zakládání politických stran a jejich možnost účastnit se voleb. Rovněž tak prý můžeme svobodně hovořit o politických tématech, zatímco za socialismu nikoliv.

Ano, vzpomínám si na Pavla Wonku, který za socialismu nezávisle vedl vlastní volební kampaň (pravděpodobně ani nebyl do voleb registrován). Byl za to uvězněn a ve vězení zemřel v důsledku špatného zacházení a nedostatečné zdravotní péče. Ano, byli zavíráni chartisté. To vše je pravda, nehledě na rok 1968 a následnou normalizaci nebo ještě mnohem horší padesátá léta, kdy vedle zavírání a popravování odpůrců režimu dokonce jedna komunistická garnitura zlikvidovala druhou.

To samozřejmě není vše. Ale poukazováním na socialistickou nesvobodu (která byla pro obyčejné lidi celkem snesitelná) není možno zastírat nesvobodu dnešní. A jen tak mimochodem, kdybych jen tušil, jakouže „demokracii“ - sametový podvod – nám chce Charta 77 přinést, tak bych na Václaváku klíči nezvonil a jejím představitelům netleskal.

Pravděpodobně se onomu národovci žije osobně dobře a necítí dnešní totalitu takříkajíc na vlastní kůži. Jenže: dnešní systém je totalitní – sametově. Neprohlašuje, že zakroutí českému národu krkem, ale ve skutečnosti to dělá a genocidu zdůvodňuje „svobodným jednáním občanů“. Velkoryse přidává důchodcům na úkor rodin s dětmi, kteří jejich důchody platí. To za socialismu nebylo a to je i důvodem, proč dnešní mladí rodiny nezakládají. Jak rafinovaně se nechá zařídit „sametová“ genocida národa! A když národní důchod nestačí na to, či ono, na co dříve bylo, stát prodává národní bohatství za pár babek do rukou cizáků, aby měl na financování státních výdajů.

Němci po „sametu“ nemusí za dobytí České republiky bojovat, ani nasazovat životy a vydávat obrovskou část vlastního HDP na zbrojení. Bohatě jim totiž stačilo, když sám český stát pětinásobně znehodnotil vlastní měnu. Tak mají u nás vše zadarmo a ještě si zadarmo v Čechách sexuálně užijí – na věčné časy a nikdy jinak. To fakticky není nic jiného než válka a následná okupace, spojená s drancováním a znásilňováním. Tentokrát je vše zařízeno jinak – „sametově“.

A pokud jde o každoroční obrovské deficity hubeného státního rozpočtu, ty jen kamuflují nedostatečnost výkonu české ekonomiky poté, co téměř 30 % „českého“ HDP patří cizincům. Jak krásně a sametově z nás udělali dobyté území! A to máme poslouchat kecy v médiích o tom, jaká je u nás svoboda? Tím hůře se to poslouchá od vlastence. Nemám mu to za zlé, protože on vůbec neví, „vo co go“. Není sám. Říká to i moje sestřenice, podobně jako některé dnešní mladší důchodkyně. Nemají co na práci ani čím by byli jiným užiteční (nemají vnoučata, když jejich děti nemají děti). A tak každý den pilně čtou Blesk či Šíp, aby byly „in“, a Glanc – aby měly glanc.

Samozřejmě že je v poslední době možno i v médiích slyšet o korupci politiků, úředníků a soudců. Naposledy v kauze gripeny. Tři miliardy špinavých korun měly být u nás vyplaceny na podporu nevýhodného leasingu těchto letadel, který Sněmovna většinou jednoho (samozřejmě že koupeného) hlasu schválila. To by v demokracii být nemohlo, protože tam jsou poslanci, kteří se zpronevěřili svému voličstvu, odvoláváni. U nás jsou neodvolatelní, protože prý mají „zodpovědnost politickou“. To znamená, že je lidé v příštích volbách nebudou volit, pokud se jim zpronevěřili. Jenže mít možnost dělat čtyři roky škodu a pak si jít svoje těžce nahospodařené miliony v klidu užívat (nebyvše zvoleni), není asi to pravé ořechové.

Kromě toho, když jde jedna parta „od válu“, vždy ji pohotově vystřídá jiná, na jejíž přehmaty se již pozapomnělo. Lidé mají krátkou paměť, zvláště když jim cizácká média dennodenně vymývají mozky. Média říkají, že tak tomu bylo za socialismu. Nepochybně, ale dnes tomu není jinak. V posledních volbách lidé nevolili ČSSD ani ODS proto, že by byli bůhvíjak dobří. Jedni volili ODS poroto, aby nezvítězila špatná ČSSD (všichni víme, jak špatně vládla), a druzí volili ČSSD proto, aby nezvítězila ODS (a to také všichni trochu víme, jak po „sametové“ revoluci vládla). Neparlamentní strany lidé tolik nevolili, protože prý „nemají šanci se do Parlamentu dostat!“. A proč nemají šanci? Inu proto, že volební zákony nenaplňují článek Ústavy (základní listiny práv občanů) o volbách, kde se píše o poměrném volebním systému pro volby do Poslanecké sněmovny. Článek Ústavy o volbách je, mimochodem, přesně opsaný z Ústavy první republiky. Volební zákony však jsou jiné, než za první republiky, kdy jsme byli „ostrůvkem demokracie“ ve střední Evropě. Jsou protiústavní, neboť obsahují 5% volební klauzuli pro vstup do Poslanecké sněmovny. To za první republiky nebylo a každá volební strana obdržela přesně takové procento mandátů, jaké procento hlasů ve volbách získala. Pětiprocentní klauzule pro vstup politické strany do Parlamentu ČR je protiústavní, neboť z poměrného volebního systému dělá volební systém zcela nepoměrný - deformovaný. De facto okrádá značnou část občanů o jejich zástupce v zákonodárných sborech. (Pozn.: Podle toho taky „české“ zákony vypadají.) Prý je to proto, aby se snáze sestavovala vláda. Pak ale můžeme mít jen jednu „vedoucí sílu společnosti“, jako tomu bylo za socialismu a ustavení vlády bude absolutně jednoduché a snadné. Dnes tomu není jinak. Máme sice „politickou pluralitu“, ale všechny strany mají stejného pána – cizí kapitál. Aby se politická strana za dnešních podmínek dostala přes pětiprocentní klauzuli, musí u nás na volební kampaň vydat minimálně 30 milionů korun. Největší politické strany vydávají na volby stamilióny špinavých peněz. A to mají za sebou ještě „veřejnoprávní média“, která jim dělají volební kampaň i v průběhu volebního období. Proč? Inu proto, že parlamentní politické strany spravují „nezávislá veřejnoprávní média“ prostřednictvím jimi volených mediálních rad (taky dobře placené pašalíky pro zakalené „demokraty“). Takže: když chce cizinec dobýt Českou republiku, stačí mu, aby zaplatil 300 milionovou volební kampaň nějaké politické strany a má vystaráno. Strana a vláda mu pak půjde na ruku. Nebo mu též může soukromá televize v cizích rukou dělat dlouhodobou volební kampaň a „je to v suchu“. Dokonce jsme se v tomto měsíci dozvěděli, že TV Nova se nabízela jedné straně, že jí bude dělat „skrytou volební kampaň“. Tak jaká u nás existuje demokracie a jaká svoboda? Mnozí „svobodní“ lidé říkají, že je to v pořádku. Prý si dnes každý může založit politickou stranu a sehnat na volby peníze od sponzorů. Jenže: když se sponzorům nezavážete, že budete dělat politiku pro ně, žádné peníze vám nedají.

V mnoha ohledech byl volební zákon shledán protiústavním i nálezem Ústavního soudu. A co udělala naše parlamentní „demokratická“ garnitura? Protiústavní paragraf změnila, ale protiústavní věty, které v něm byly, dala do jiného paragrafu. Takže: „Vlk se nažral a koza zůstala celá.“ Pro každé volby (a co jich již od „sametu“ bylo!) dělá „sametová“ totalita nový volební zákon, který je vyhlášen těsně před registrací do voleb, aby se neparlamentní politické strany nemohly na volby připravit, zejména vhodnou strategií a spoluprací. Tyto novely prakticky vždy změní volební zákon tak, aby znemožnily úspěch jakékoliv volební strategie, kterou neparlamentní strany pro volby připravovaly na základě předchozí novely volebního zákona, a aby tak znovu a znovu vítězili „ti praví“.

V takovém systému je na tom občan v mnoha ohledech hůře než za socialismu. „Sametová“ politická garnitura vytunelovala, zpronevěřila a zdestruovala českou ekonomiku. Český občan je ve své vlasti chudým (vzhledem k novým pánům) a prakticky bezprávným cizincem, protože nemá žádnou ekonomickou, a tedy ani politickou moc.

A jen tak mimochodem: Lidé si dnes myslí, že mohou alespoň svobodně podnikat, resp. že jejich životní úroveň zcela závisí na jejich schopnostech. To je absolutní omyl, který je nám dennodenně sugerován. Makroekonomická politika, jako „neviditelná ruka trhu“ absolutně určuje celkové příjmy obyvatelstva (jak nominální, tak reálné), a když se má někdo lépe, musí jiní žít v bídě, i kdyby byli sebeschopnější. Ano, bezdomovectví a nezaměstnanost nemá příčinu v neschopnosti lidí, ale jen a jen v politice „sametových“ vlád. Národ v průměru nemůže překročit průměrnou životní úroveň, která je mu makroekonomickou a další hospodářskou politikou vlád naordinována na základě doporučení i zákazů námi draze placených zahraničních „expertů“ a nadnárodních institucí (včetně Bruselu). To je absolutní totalita!!! O tom jsem však již napsal dosti v předchozích číslech SN a nebudu tedy zabírat další prostor v novinách zdůvodňováním.

Jan Kukačka (kukacka _ jan@post.cz)

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH

(Seriál z dobových vyobrazení)

CÍSAŘ MATYÁŠ

(450. výročí narození)

Snad každý, kdo viděl historický film s J. Werichem Císařův pekař a Pekařův císař, vzpomene si na postavu ambiciózního mladšího bratra císaře Rudolfa II., jenž se po léta snažil omezit panovníkovu moc a posléze ho zcela nahradit v čele habsburské monarchie. Tímto mužem, který nedlouho před osudovou bitvou na Bílé hoře zasáhl i do našich dějin, byl český a uherský král a později i římskoněmecký císař z dynastie Habsburků - **arcikníže MATYÁŠ**.

Císař Matyáš
(Soudobá rytina z knihy Theatrum Europaeum, 17. století)
Reprofoto: archiv autora

Narodil se dne 24. 2. 1557 ve Vídni jako třetí syn císaře Maxmiliána II. a Marie Španělské. Podle svědectví současníků byl prý mužem příjemného vzhledu i vystupování, společenský, ale jen průměrných schopností. Byl sice velmi ctižádostivý, avšak v důsledku toho, že jeho otec ustanovil jediným vládcem staršího bratra Rudolfa II., musel na svou příležitost teprve čekat.

Netrpělivý Matyáš využil situace v období nizozemské revoluce a přijal z rukou příslušníků umírněného katolického křídla povstaleckých stavů titul generálního místodržícího. Jeho „vláda“ v Nizozemí (1578-81) skončila fiaskem. Na svou další příležitost si musel Matyáš počkat dalších několik let. V r. 1583 ho starší bratr Rudolf II. ustanovil místodržitelem v Horních Rakousích, v r. 1595 v Tyrolsku a v r. 1599 v obojích Rakousích. Při správě rakouských zemí zaváděl arcikníže Matyáš protireformaci pod vlivem svého mocného rádce, vídeňského arcibiskupa M. Khlesla.

Když v r. 1593 vypukla válka s Turky, pověřil císař Rudolf II. oba své bratry, Matyáše i Maxmiliána, velením armády v Uhrách. Matyáš se sice jako vojenský velitel neosvědčil a musel být nahrazen skutečným, profesionálním důstojníkem, to však nic neubralo na jeho sebevědomí a ambicích. Po smrti staršího bratra Arnošta (1595) se totiž stal nejstarším členem habsburské panovnické rodiny. Proto se začal dožadovat toho, aby byl Rudolfem II. jmenován jeho nástupcem na trůně. Rudolf sice jeho nároky odmítl, nicméně v r. 1606 jmenoval Matyáše správcem v Uhrách a pověřil ho nelehkým úkolem: jednáním s Turky i s vůdcem povstaleckých uherských stavů Š. Bočkajem. Protože ani to Matyášovi nestačilo k uspokojení jeho ambicí, dal se na tajné poradě habsburských arciknížat zvolit za hlavu rodu.

V září 1606 se Matyášovi podařilo sjednat mírovou smlouvu s Turky i s Bočkajem, avšak císař Rudolf II. ji odmítl podepsat. Rozpory mezi oběma bratry tak v r. 1607 přerostly v hlubokou dynastickou a politickou krizi. Za této situace se Matyáš rozhodl zaútočit na Rudolfovo postavení. Na Matyášovu stranu se postavili rakouští a uherští stavové, kteří tak chtěli podpořit jím uzavřené mírové smlouvy. Na jaře 1608 se k nim připojili i stavové moravští. Matyáš přitáhl s vojskem až ku Praze, ale čeští stavové, jakož i zástupci Slezska a Lužice zachovali Rudolfovi věrnost.

Východiskem ze složité situace se stala kompromisní tzv. libeňská smlouva z června 1608, která vymezila mocenské sféry obou bratrů: Rudolf zůstal českým králem, kdežto Matyáš se ujal vlády v Uhrách, v Rakousích a na Moravě. Rudolf II. se přesto nechtěl smířit se svou situací a v r. 1611 se neúspěšně pokusil o dobytí ztracených pozic za pomoci pasovských vojsk. Tím si však proti sobě obrátil i své dosavadní spojence - české stavy. Ti ho nakonec donutili k abdikaci a dne 12. 4. 1611 zvolili českým králem arciknížete Matyáše. Ten se po Rudolfově smrti v r. 1612 stal i římskoněmeckým císařem.

Po svém zvolení českým králem odměnil Matyáš představitele českých protestantských stavů, kteří mu dopomohli k moci, různými úřady, ale záhy dal opět volný průchod staré protireformační politice. Třebaže se mu prý na Hradčanech líbilo a byl zpočátku připraven tady trvale sídlit jako jeho bratr Rudolf II., pod vlivem kardinála M. Khlesla přeložil císařské sídlo z Prahy do Vídně.

Ve vztahu k češtině na tom nový císař nebyl prý o mnoho lépe než jeho předchůdce. Česky sice dokázal číst a obsahu patrně i rozuměl, dokonce i svou korunovační přísahu přednesl česky, avšak veškerá jednání vedl s pomocí tlumočníků a hovořil pouze německy nebo latinsky. Když v r. 1615 zemský sněm schválil usnesení o tom, že v budoucnu nemá být přijat za obyvatele českého království ani za měšťana ten, kdo by nebyl mocen českého jazyka, císař Matyáš tento zákon bez jakýchkoli námitek potvrdil.

Protože Matyášovo manželství s Annou Tyrolskou bylo bezdětné, zajistil císař ještě za svého života (1617) nástupnictví Ferdinandovi II. ze štýrské větve Habsburků, který byl znám svým ostrým protireformačním postupem. Ferdinand II. začal postupně omezovat Matyášův politický vliv. Když v r. 1618 vypuklo stavovské povstání, projevil Matyáš na radu kardinála Khlesla ochotu vyjednávat s povstalci. Ferdinand II. dal proto Khlesla zatknout, odstavil nemocného Matyáše od moci a zahájil tvrdý kurs proti povstalcům. Krátce nato, dne 20. 3. 1619, císař Matyáš ve Vídni zemřel.

25. 2. 2007 PhDr. Rostislav Janošík

Citáty měsíce

Také od nepřítele přijde často dobrá rada.

(Aristofanes)

Mnoho dobré práce bylo zmařeno jen proto, že jí nebylo vykonáno o trochu víc.

(B. Franklin)

Všechny myšlenky, které mají dalekosáhlé důsledky, jsou vždy prosté.

(L. N. Tolstoj)

Co se děje na Slovensku?

Objektivní zpravodajství STV

Slovenská televize se opět jednou předvedla. Konkrétně zpravodajství STV. 29. ledna 2007 ve Zprávách STV o 19.30 hod. televize odvysílala zpravodajský příspěvek o měsíčníku Právo Národa, který vydává Slovenské hnutí obrody ve spolupráci s Domem Matice slovenské v Nitře. Reportérka STV Mihočková se snažila velmi amatérským způsobem diskreditovat práci našeho občanského sdružení a zároveň i práci Domu Matice slovenské v Nitře. Jako záminka k naší diskreditaci měla posloužit série článků o první Slovenské republice a panu prezidentu Tisovi. Mihočková se snažila vsugerovat divákům, že Dům Matice slovenské v Nitře spolupracuje s organizací, která obhajuje „fašistický“ Slovenský štát.

Naše hnutí nikdy neobhajovalo a ani nebude obhajovat nic, co souvisí s fašismem nebo jinou ideologií, která popírá základní práva a svobody. Ale zároveň naše hnutí bude vždy obhajovat všechno, co v minulosti pomohlo k přežití slovenského národa. A takovou událostí byl i vznik první SR, která zachránila náš národ před možným zánikem. Vždy jsme obhajovali a budeme obhajovat slovenskou státnost, ale nikoli právní systém státnosti. A právě v tom je ten velký rozdíl, který nechtějí některé redaktorky a intelektuálové třetí cenové skupiny vidět.

Ve zmíněné reportáži odezněla vyjádření předsedy Matice slovenské, místopředsedy vlády SR Dušana Čaploviče a též mluvčího Policejního sboru SR, který nepřímo konstatoval, že aktivity SHO nejsou v rozporu se zákony SR. Vyjádřili se všichni, tedy skoro všichni, kromě zástupce SHO. Reportáž byla o SHO a bez SHO. Taková typická reportáž, jejímž cílem je pošpinit někoho bez toho, aby se dotyčný mohl bránit. To je demokracie a pluralita názorů v praxi, v podání STV. A právě redaktorky typu Mihočkové a spol. se tak často a rády odvolávají na svobodu a demokracii. Z jejich úst však tyto pojmy vyznívají komicky a cynicky. Smutné na tom je i to, že se to děje ve veřejnoprávní televizi, která žije i z koncesionářských poplatků členů a sympatizantů Slovenského hnutí obrody.

Mgr. Róbert Švec

(Přetištěno z měsíčníku Právo Národa, únor 2007, str. 1; překlad ze slovenštiny: - RJ -)

Zbožné uctívání ...

(Pokračování ze str. 1)

ke které se dnes její signatáři nechtějí znát. Kromě komunistických klišé měla totiž v sobě i projev vlastenectví a to sameťákům nejvíce vadí. V porovnání s jinými kritiky režimu bylo zacházeno s vyvolenými chartisty v rukavičkách. To působili neobolševičtí aktivisté v KSČ a v bezpečnostních orgánech státu. Když vypukla tzv. sametová revoluce, tito zasvěceni Židé a i jejich spřeženci se s výslužkou stáhli do ústraní, pokud byli příliš angažovaní jako normalizační komunisté v 70. a 80. letech (po sovětské okupaci). Komunistického funkcionáře a člena předsednictva ÚV KSČ Hegenbarta označil M. Dolejší (autor Analýzy 17. listopadu) za nejdůležitějšího aktéra přípravy a spuštění sametového podvodu. O takovýchto lidech a jejich činnosti by se mělo diskutovat, a nikoli jen adorovat Chartu 77. Pak by i málo informovaná veřejnost zjistila, že zbožné uctívání je vlastně uctívání zboží v globalistickém kupčeni.

Výročí dobrých i špatných událostí je nutné připomínat, abychom si z nich brali poučeni pro dnešek a budoucnost. Toho však nedosáhneme, necháme-li si vykládat bajky a zůstane-li nám skryto, co se skutečně stalo.

2. 2. 2007 PAVEL VYSKOČIL

Před sto lety se narodil Velen Fanderlík

Jedním z významných představitelů II. a III. odboje, který byl dvakrát nucen opustit svou vlast, aby bojoval proti nacistickému i komunistickému režimu, byl český skautský činovník, pedagog a právník - **JUDr. Velen FANDERLÍK**.

Narodil se dne 11. 2. 1907 v Praze. Již od mládí byl činný ve skautském hnutí. Spolu se starším bratrem Milotou začal aktivně skautovat v r. 1919. V letech 1925-1929 vedl Lesní školy pro výchovu skautských vůdců. V roce 1939 byl prvním a zároveň jediným čs. absolventem anglického Gilwell Parku pro výchovu skautských vůdců. Poté absolvoval Právnickou fakultu brněnské Masarykovy univerzity, působil v Brně jako advokát. Současně byl i docentem tělovýchovy na téže univerzitě.

Když nacistické Německo v roce 1939 obsadilo zbytek území Čech a Moravy, V. Fanderlík odešel poprvé do exilu. Uprchl přes Jugoslávii do Francie a odtud do Anglie, kde sloužil jako důstojník dělostřelectva a právník vojenského soudu. Po porážce Německa ve válce byl v letech 1945-1946 členem vyšetřovací komise při Mezinárodním vojenském tribunálu v Norimberku. V krátkém mezidobí před komunistickým převratem (1947-1948) provozoval v Praze advokátní praxi.

Po únoru 1948 odešel V. Fanderlík do exilu již podruhé. Zprvu se dostal do uprchlických táborů v Německu a po dvou letech pobytu v Anglii se v r. 1953 usadil v městečku Trail v kanadské provincii Britská Kolumbie, kde žil až do své smrti. Tam absolvoval University of British Columbia a od roku 1957 působil jako středoškolský učitel. Stal se nejen odborníkem na evropské a kanadské právo, ale i uznávaným grafikem. Podílel se např. na výzdobě zasedací síně radnice v kanadském Trailu.

Jako známý činitel čs. exilu byl členem řady uměleckých spolků, dále Zastupitelstva Rady svobodného Československa, Společnosti pro vědy a umění aj. V r. 1946 byl V. Fanderlík zvolen starostou Junáka. Později, po svém odchodu na Západ, organizoval v r. 1948 v uprchlických táborech skauty a byl zde r. 1949 zvolen starostou čs. exilových skautů. V této funkci byl v r. 1975 uznán i organizací ČSES. Udržoval kontakty s mnoha činovníky světového skautingu. Řádným členem World Committee (Světového skautského výboru) byl v letech 1947-1951. Stal se zakladatelem a hlavním přispěvatelem časopisu Stopa i hlavním vedoucím amerického ústředí Czechoslovak Boy Scouts in Exile. Po r. 1975 byl příznivcem a pomocníkem skautského exilu v Evropě.

Ještě v době pobytu v Československu V. Fanderlík napsal a vydal řadu příruček a skautských knih, např. *Skautský vůdce* (spolu s B. Řehákem, 1933), *Skautská praxe* (1945) a *Listy Jurovi* (1947).

Zemřel dne 2. 2. 1985 v Trailu (Kanada). Čest jeho památce!

24. 2. 2007 - RJ -

REPROFOTO: ARCHIV SN

NA TAPETĚ

STOP KRYPTOKOMUNISTICKÉ MANIPULACI!

aneb Kdo vyžene bývalé bolševiky, milicionáře a estébáky z médií?

To, co se v poslední době odehrává v České televizi, které šéfuje předlistopadový člen KSČ Jiří Janeček, mi připomnělo dvě památné událostí, kdy se toto veřejnoprávní médium dostalo do centra pozornosti široké veřejnosti.

Tou první bylo „dobývání Kavčích hor" M. Sládkem na počátku 90. let. Podruhé se vzedmula vlna občanského zájmu o poměry v instituci, jež je financována z koncesionářských poplatků nás, televizních diváků, kteří nemají šanci dostat se do vysílání, protože nepatří ke klanu „vyvolených", na přelomu let 2000/201. Tehdy dočasně tzv. Bobovizi řídil emigrant s prapodivnou normalizační minulostí - J. Hodač.

Také dnes, kdy se na veřejnost dostávají informace o zvláštních praktikách v personálních záležitostech, za něž zodpovídá J. Janeček, bych očekával, že podobně jako v zimě 2000/2001 vyjdou lidé do ulic, zaplní Václavské náměstí a budou žádat odstoupení tohoto ředitele.

A světe, div se, ono nic! Jako by o nic nešlo! Přitom se jedná o totéž jako v tzv. televizní krizi před několika lety: o veřejnoprávní charakter ČT. Janeček nejenže neodstupuje, ale dokonce mu byl zvýšen už tak nehorázně vysoký plat! To není jen sprostá provokace, které se v ČT odehrávají dnes a denně jako na běžicím pásu. To je přímo politický skandál, jaký nemá obdoby!

Abych dokumentoval, že moje dlouhodobá nespokojenost s úrovní ČT není neopodstatněná, uvedu několik skutečností, které jsou zcela neslučitelné se statutem média, jež si říká veřejnoprávní.

Předně je to účelovost, selektivnost a elitářské pojetí ve způsobu informování. Jen málokdy slyšíme druhou stranu, jde-li o nějaký sporný problém. ČT šíří jednostranné informace, některé události zcela ignoruje, jiné úmyslně zamlčuje nebo bagatelizuje. Naproti tomu vytváří mediální kauzy z málo důležitých věcí, které si často žádnou pozornost ani nezasluhují.

To, kvůli čemu je dnes J. Janeček tolik kritizován (s výjimkou hospodaření, které se skutečně za dobu jeho šéfování zlepšilo), není jen jeho politické selhání v případě bývalého milicionáře F. Lamberta. Je totiž zřejmé, že se tento výtečník ve své funkci programového ředitele činil, jak se na předlistopadového bolševika jeho formátu slušelo a patřilo.

Stačí se podívat na to, co v uplynulých měsících televize pod jeho programovou „taktovkou" odvysílala. Nejen soudruh Husák, ale i další soudruzi by měli radost a jejich srdce by zaplesala! Tak například dne 29. 9. 2006 po půlnoci uvedla ČT2 střihový pořad, v němž se objevila několikaminutová ukázka ze soutěžního pořadu „Deset stupňů ke zlaté". Jednou ze soutěžních otázek byly totiž i dějiny KSČ! Hovořilo se zde mimo jiné také o G. Husákovi. Vybrat takovou ukázku z nepřehledné řady normalizačních pořadů nebylo jistě jednoduché. To již není jen tak obyčejná provokace, ale přímo otevřená propagace komunismu! Tady by už měly konat orgány činné v trestním řízení!

Ukazuje se, že všechna tato „pochybení", jak je některá média eufemisticky označují, nejsou jen tak nějakou shodou okolností, ale dalším z „programů" naší veřejnoprávní televize. Moderátoři i nadále nosí červené košile nebo aspoň kravaty, aby bylo poznat, k jakým „ideálům" se hlásí. (Tuto skutečnost jsme již jednou kritizovali ve SN č. 3/2006). S jednou takovou rudou kravatou se nám každý týden představuje ve znělce svého nedělního diskusního poradu „Otázky" také moderátor V. Moravec.

Za všechny politické úlety, které má J. Janeček na svědomí, by byl podobný ředitel v kterékoli svobodné a demokratické zemi dávno ze své funkce vypoklonkován. Ne však u nás, protože tady se ani neví, kdo by ho měl odvolat. Stěží něco takového můžeme očekávat od Rady ČT, v jejímž čele stojí další z televizních „kamarádů", někdejší sportovní redaktor J. Baumruk.

Zkrátka, dnes platí víc než kdy jindy ono známé české přísloví: Vrána vráně oči nevyklove. Vidíme to ostatně všude kolem sebe: na vysokých postech stále ještě dřepí ti, kteří se tam nikdy neměli dostat: bývalí komunisté, milicionáři a estébáci.

Opravdu si toho za těch 17 let nikdo nevšiml? Nebo si snad někdo myslí, že s takovými „osobnostmi" se staneme důvěryhodným partnerem NATO? Možná právě proto se v těchto dnech tolik diskutuje o americké radarové základně u nás. Zdá se, že ono příslovečné lámání chleba právě začíná.

7. 3. 2007 - RJ -

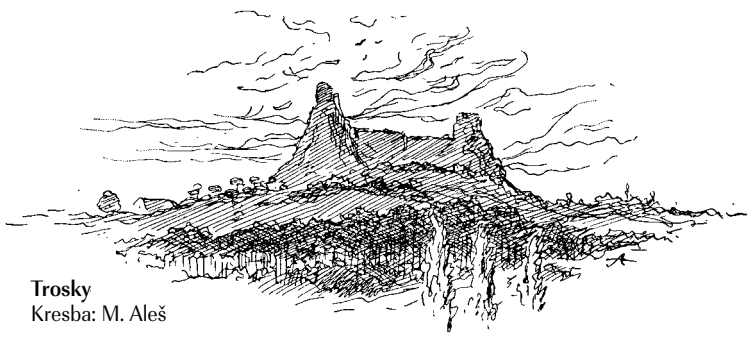

Trosky
Kresba: M. Aleš

Petruška Šustrová, protektorka anarchistů?

Pod titulem „Láska k vlasti" uveřejnily dne 15. ledna Lidové noviny článek paní redaktorky Petrušky Šustrové k manifestaci Národních korporativistů v Otrokovicích. V něm dospěla paní redaktorka k názoru, *„že policie už ví, že hesla ‚Nic než národ!' nebo ‚Čechy Čechům' mají hluboký rasistický podtext, že jsou to vlastně jen ikony, které mají na veřejnosti nahradit výkřiky, jejichž druhá část zní – do plynu!"*

Snad by stačilo jen povzdychnout: „Bože, Bože, kam jsi tu duši dal?" Jenže tentokráte není autorem tohoto článku mladý člověk, který nic neví a pouze se hodlá zalíbit mocným tohoto světa, ale odvážná a velmi statečná disidentka, o jejímž nekompromisním postoji vůči komunistické totalitě není pochyb.

V době nedávné, kdy jsem odpovídal na podobné nesmysly na adresu Mladé fronty Dnes, jsem jasně dokazoval, že český nacionalismus, hlásící se k výše uvedeným heslům a odkazům Palackého, Kramáře a Rašína, nemůže mít nic společného s nacismem, který je ideologií nadřazenosti německého národa vůči všem ostatním a jenž počítal s úplnou likvidaci naší národní identity. Jasně jsem uvedl, že každý etnický Čech, který se hlásí k německému nacismu, se považuje za rasově méněcenného, a pokud tak činí Němec, který přežil odsun, tak si to může dovolit jen proto, že jsme jeho předky zapomněli vystěhovat. Tato slova jsou řečena na adresu těch, kteří v tomto historickém aktu vidí bezpráví.

Co je v případě autorky ještě veselejší, je skutečnost, že se staví na stejnou platformu s těmi, kteří proti této manifestaci vystoupili, totiž s anarchisty. O koho v jejich případě vlastně běží? Ideově se jasně vyjadřují proti kapitalismu, počítají s velkou revolucí a jejich akce se snaží mít zcela jednoznačně násilný charakter. Jednou z ukázek bylo jejich vystoupení v roce 1999, kdy v rámci pořádané „Global Street Party" demolovali nejen provozovnu MacDonald's v Praze ve Vodičkově ulici, ale i sousední řeznictví. Stálo by za to se zeptat paní Šustrové, zda za takové ideály bojovala.

Dalším příkladem budiž zasedání Mezinárodního měnového fondu v Praze v roce 2000, kdy anarchistům přijela zahraniční posila a Praha se na malou chvíli ocitla virtuálně v druhé vlně světové revoluce, která je záměrně připravována v těch oblastech světa, kde v důsledku hrabivosti mocných, spojené s neschopností vládnout, se situace hrozivě blíží k onomu dni X. Nebo snad dnešní prezident Venezuely pan Chávez, hlásící se k odkazu Fidela Castra, není oním předobrazem budoucnosti? Navíc, na rozdíl od ostatních, disponuje i značnými prostředky. Nebo je snad málo lidí, dokonce i u nás, kteří nosí na svých tričkách obraz kata kubánského bolševického kriminálu Ernesta Che Guevary? Nevládne již opět v Nicaragui Daniel Ortega?

To, že zkrachoval Leninův model „vybudování socialismu v jedné zemi", tolik kritizovaný Lvem Davidovičem Trockým, ještě neznamená, že se komunistické hnutí nakonec nepřikloní k původnímu marxistickému modelu „světové revoluce", který Bronštejn-Trockij do poslední chvíle svého života obhajoval. Dnešní globalizující svět pro to vytváří všechny předpoklady, včetně možnosti urychleného transportu vraždících komand.

Samozřejmě takovou revoluci nebudou dělat ani Filipové, ani Grebeníčkové. Nová vedoucí garnitura bude společností nelítostných zabijáků, proti nimž byl Josef Vissarionovič Stalin vzorovým humanistou. Nastalá situace samozřejmě zmobilizuje i ostatní společnosti, usilující o likvidaci naší křesťanské civilizace, a pak již zbývá jediná otázka: jsme schopni se vůbec bránit? Současná Evropa se svými do sebe zahleděnými komisaři v Bruselu zcela jistě ne. A Spojené státy? Ty sice vždy nakonec všechno vyhrály, ale probuzení k činnosti u nich vždy trvalo dlouho. Navíc jejich přestavitele mají občas tendenci se chovat jako slon v porcelánu. Řečeno ústy nedávno zemřelé italské novinářky paní Oriany Falacciové: Amerika skutečně připomíná onoho slona. Dlouho si nechá mnoho líbit, pak se rozzuří a je zle. K tomu dodávám, že pak provede třebas i takový nesmysl a zločin, jako byla intervence proti Jugoslávii. Jenže aby protentokrát nebylo pozdě.

Jistě, tento můj článek vyvolá úsměv, možná že mne někdo vyzve k příslušnému lékařskému vyšetření. Ale nevzbuzovaly stejně shovívavý úsměv někdejší deklarace bolševických revolucionářů? Když v meziválečném období pronášel Klement Gottwald ve sněmovně svůj projev, ve kterém bezostyšně vyhrožoval, všichni se bavili. Když chtěl Karel Kramář organizovat akce proti Sovětům, vyvolával obecné znechucení. A pak, za pár desítek let poté, jsme se nestačili divit.

Vladimír Iljič Lenin rád hovořil o užitečných idiotech. Mnohé bylo možno i koupit. Dokonce o nich byla i napsána kniha, jmenovala se „Poutníci." Patřili k nim mimo jiné: Anatole France a Lion Feuchtwanger. Za jejich zájezdy do SSSR se jim vydávaly v komunistickém bloku knihy a my jsme byli šťastni, že si můžeme vůbec něco pořádného přečíst. Dnešní roli těchto osob převzali ti, kteří se nechtějí dívat objektivně na problémy tohoto světa a domnívají se, že v oněch jejich multikulturních hodnotách bezbřehého liberalismu je spása civilizace. Jenže naše problémy spočívají v neschopnosti vidět svět, jaký je, v našem sobectví, letargii a pohodlnosti, v tom, že vytváříme nepřirozené klišé života, které může vést k tomu, že hodnoty a instituce vytvářené po tisíciletí se mohou jednoho dne, a to jen a jen naší zásluhou, zhroutit jako domeček z karet.

MGR. JAN SKÁCEL

Dočkáme se slibovaných reforem?

(Pokračování ze str. 1)

rozvodů, jako zvonků, silových i televizních rozvodů a jiných. A tady je zakopané jádro pudla a claim bytových zlatokopů

Někteří funkcionáři privatizujících se družstev a předsedové sdružení vlastníků se domluví zase jen s některými dodavatelskými podniky, že je budou preferovat při výběru dodavatelů prací, včetně jejich obvykle přehnaných cen. To je ovšem jen jeden úsek „tunelu". Potřebu nutných prací vlastníkům bytů prezentují v přehnaném objemu a operují brzkým zvýšením DPH na stavební práce a možností získat dotace na opravy z různých zdrojů. Zvýší proto (prý dočasně) výběr do fondu oprav a sjednají s ochotnou bankou nikoli nezbytný úvěr, který rekonstrukce o nějaký ten miliónek podraží.

Tak jsou spokojeni všichni. Dodavatelé výhodnými nabídkami, banka úroky z úvěru a funkcionáři prý jen zadostiučiněním. Stát neprotestuje, protože se tak uměle zvyšuje zaměstnanost a HDP. Jen ti důchodci, a nemnozí z nich až do své smrti, budou splácet čtrnáct let ze svých zpravidla nevelkých důchodů (vedle doplatků na léky) „pouhých" dva a půl tisíce měsíčně, aniž by se jim podstatná část investice vrátila. To navíc k ne zvlášť příjemným neustálým omezením klidu v bydlení při prováděných pracích. Pro důchodce téměř zbytečná šikana.

Reformu spotřebitelských cen asi zdůrazňovat netřeba. Nejsou jedny noviny, aby po jejich otevření na vás necivělo, že to i ono musí podražit. Ceny leckterých komodit stouply víc než desetkrát. Kubík vody stával šedesát haléřů, dnes stojí dvanáct až čtyřicet korun. Také tramvají jsme jezdili za šedesát haléřů, dnes nejlevněji za dvanáct korun. Stravenky na oběd byly šestikorunové, dnes byste jich na slušný oběd museli mít deset až dvacet. Pravda, platy také stouply, někomu až stokrát, ale většině těch, kdo mají práci, tak pětkrát. Zato úspory na stáří zůstaly číselně stejné a úroky z nich zdaleka nestačí ani krýt inflaci. A ještě jsou zdaňovány.

Život na dluh se ale díky bankám stává módou. Nabídky půjček na vás útočí, kamkoli se podíváte, zda je můžete splácet se už nikdo nestará. Exekuce jsou na denním pořádku a exekutoři si rukavičky neberou. Zato berou majetek i těm, kteří třeba nemají s půjčkou nic společného. Půjčky jsou vedle bankovních poplatků hlavním zdrojem příjmů bank. Komu, myslíte, že dluží stát své miliardy? Přitom kdyby se nezbavil Státní spořitelny se vklady běžných občanů, které jsou větší než státní dluh, mohl by si půjčovat vlastně sám od sebe a mnohem levněji i při slušném úrokování vkladů. To by ovšem Obchodní banka nemohla mít pro své zahraniční majitele dvoutisícové dividendy na tisícovou akcii, jak psaly nedávno naše noviny, a bývalému ministru financí by se neříkalo „Čobka". A možná by dnes ještě žil JFK, o němž se spekuluje, že zemřel proto, že se chtěl vymanit vydáváním státních peněz z vlivu bank.

Bylo by možné pokračovat řadou dalších nedostatků dnešní doby a hlavně našich vlád. Ty ekonomicky ochromily naše hospodářství a zejména jeho soběstačnost. Při neblahé možnosti zatopení přímořských oblastí vlivem oteplování je to nebezpečný hazard, který se nám může velice vymstít. Výrobní podniky, obchodní řetězce, zemědělství a jiné pro život národa potřebné obory v rukách cizinců nám mnoho šancí v takovém případě nedávají. Kdyby k té katastrofě došlo, nahrnou se postižení k nám a uplatní práva majitelů. My, obyčejní občané, ostrouháme kolečka, protože půjde o přežití a to se na solidaritu příliš nehledí.

Zásluhou našich polistopadových vlád jsme se stali podle předpovědi banánovou (automobilovou) republikou. Už nejsme velmocí ve výrobě cukru, piva, loveckých i jiných zbraní, traktorů, motocyklů a jiných průmyslových výrobků. Většinu toho dovážíme nebo jako auta vyrábíme v cizí režii. Dokonce my, kteří jsme živili značnou část socialistického světa, neuživíme ani sami sebe a velkou část potravin dovážíme. Vlády nám prodaly „střechu nad hlavou". Zbyly nám jen naše ruce, o které je ale zájem jen tehdy, jsou-li velmi laciné. Teď, když už není téměř co prodat, chtějí reformovat důchody a zdravotnictví, aby na nás „zbytečně" neutrácely.

Důkladné reformy jsou zajisté potřeba. Předně nepodporovat Slavaty a Martinice, kapitalizující vše ve zglobalizovaném světě pro sebe, a nahradit je těmi, kdo umí a chtějí optimalizovat život pro nás, pro všechny. A důkladně je kontrolovat, aby nepodlehli pokušení, jako ti dnešní, kteří přesedli z trabantů do audin. Za pět let to ale asi nestihneme.

13. 2. 2007 ING. VLADIMÍR VESELÝ

SLOVENSKÉ HNUTIE OBRODY
Slovenské Hnutie Obrody
Pridaj sa k nám !
0908 800 782
www.sho.sk

SN NA INTERNETU
Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

VYDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDR. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 274784289 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 7. 3. 2007 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní myšlenka

Napravo od nás je už jen zeď!

Revue idejí, analýz, komentářů a rozhovorů přináší hluboké pohledy na hluboká témata. Chytré čtení pro čtenáře, kteří chtějí vědět. Vychází čtvrtletně, 24 stran A4, cena 25 Kč (+poštovné).

Jednotlivá čísla či celoroční předplatné lze objednat na následující adrese: NM, PO BOX 18, Hodkovice nad Mohelkou, 463 42; e-mail redakce@narmyslenka.cz. Nyní též ve vybraných prodejnách tisku.

Výzva pro parlament: Národní stranu mimo zákon!

Poslední prohlášení této nacionalistické strany, které se týká zpochybnění romského holocaustu v Letech, je zcela skandální, provokativní a zavání fašismem! Tato parta, která si říká „Národní strana“, chce v Letech u Písku postavit pomník, zpochybňující utrpení a zločiny, které zde byly konány na Romech. Neměla by být, jak nyní, tak ani v budoucnu, řešena otázka, zda TO byl koncentrační tábor, nebo pracovní, neboť víme, že zde byly konány zločiny proti lidskosti. Dle mého názoru se Národní strana a její nacionální „bojůvky“ dopustily trestného činu. Je to jistý druh provokace, kam až mohou podobné, rádoby vlastenecké organizace, dojít. Výroky paní Edelmannové mi připomínají roky nástupu nacionální doby v Německu. Buď tato „politická dáma“ ztratila soudnost, nebo má harašení.

Skutečnost, že volebním lídrem této strany je Mgr. Skácel, byla a je pro mě velmi překvapující. Znám Mgr. Skácela, vím o jeho negativních postojích, týkajících se Masaryka a Beneše, přesto ale nechápu, jak a proč se k této pochybné skupině lidí dostal? Nakonec je nutno samotné Romy vyzvat: braňte svou minulost tvrdě a nekompromisně! Nikdo nemá právo na podobná zpochybnění, tedy ani jakási národní strana!

Již dávno řekl Voltaire: „Politika je bezmocná proti fanatismu. Jedinou zbraní proti tomuto netvoru je rozum. Jediný to způsob, jak zabránit lidem upadat do absurdností a zloby.“

M. Doubravský, člen ČHNJ, Teplice

Revoluce přinesla něco zcela nového. V Evropě, která určovala díky svému bohatství trend, byla třída šlechty, která byla vychovávána k vládnutí. V novém světě, jak je někdy Amerika nazývána, žádní šlechtici nebyli součástí ústavy, a tudíž neměli možnost se v nových podmínkách ujmout moci. Moci se ujímali ti, kteří dovedli shromáždit peníze. Mít moc bylo ovšem mnohdy nebezpečné, státy měly sice zákony, ale jejich vymahatelnost na rozsáhlém území se samosprávou představovanou šerifem a soudcem byla více než problematická a mnohdy šlo o život. Přežili jen ti nejsilnější a nejlepší organizátoři, kteří chápali, že morálka při uzurpování moci je k ničemu. Bylo potřeba zabrat nová indiánská území, počet obyvatel se rychle zvyšoval.

Vznikly jednotlivé státy, které se od sebe lišily náboženstvím a zákony, vše bylo sjednoceno deštníkem peněz, na celém území Spojených států platila jednotná měna. Státy byly natolik odlišné, že vznikla válka Sever proti Jihu. Jednalo se o tradiční konzervativní zemědělské jižní státy, které měly otrokářství jako svůj základní systém, jak může být demokracie různá, a severní průmyslové státy, kde byla potřeba volných pracovních sil pro rychle se rozvíjející průmysl. Boj byl dlouho vyrovnaný, pak ale převládl pružný kapitál, který dokázal produkovat více lepších zbranÍ. V dějinách již od starověku vítězily vždy lépe vyzbrojené a organizované státy. Američané měli do války Sever proti Jihu válečné zkušenosti jen s vražděním indiánů, kteří bojovali primitivními zbraněmi a nebyli pro moderní armády skutečným soupeřem. Téma války Severu proti Jihu je dosud oblíbeným tématem, o indiánech a jejich vraždění se mluví opatrně, občas se najde literatura, např. knížka Škola mladého stromu, kde se píše o skutečné genocidě indiánů a potlačení jejich kultury a individuality v rámci civilizačních prostředků používaných demokratickou Amerikou.

Každý bílý přistěhovalec měl možnost si na úkor původního obyvatelstva zabrat půdu. Záleželo jen na odvaze a podle filmů také na dobré mušce. Nejodvážnější se stávali nejbohatšími a zákony si tvořili sami. Nejvíce bohatství přinášelo zlato a později prohibice.

Na těchto komoditách vyrostly klany, které se ujaly postupně i politické moci a začaly světu hlásat svůj pojem demokracie. Že v tomto demokratickém zřízení byly nejdůležitější peníze, ukazují mnohé filmy. Lidský život nemá v tomto systému valnou cenu, takový Al Capone střílel lidi na ulici, všichni to věděli, ale nikdo to nemohl včas dosvědčit, nepřátelé nežili, byli mrtví

Demokracie je ovšem nejdokonalejší systém, kde je člověk vším. Finančnímu úřadu, nebo jak se tehdy tato instituce jmenovala, se podařilo prokázat daňový únik a to se tak nemůže nechat, kam by demokracie (reprezentovaná kapitálem) přišla. Naštěstí hodně gangsterů si uvědomilo, že peníze se musí odvádět na správná anonymní místa ve prospěch lidí, kteří s nimi umí manipulovat a skrytě řídit vývoj. Do čela státu se dostali jako nejváženější občané potomci úspěšných gangsterů a začali určovat, jak má demokracie podle jejich vzoru vypadat.

Demokratické je to, co vyhovuje vládcům, kteří jsou dosazeni finančníky, většinou z bankovnictví a zbrojního průmyslu, ten je nejdůležitější a nejvýnosnější, ačkoli to, co vyrobí, není za normálních okolností k ničemu, mohli jsme se o tom přesvědčit při likvidaci výzbroje naší armády, která byla dle tisku nákladná. Něco jiného je, když se zbraně dají prodat nebo použít, ale nejdůležitější je jejich psychologický účinek. Stačilo, aby někdo prohlásil, že Irák má zbraně hromadného ničení, a už se proti němu mohlo zaútočit. Že se žádné zbraně nenašly je celkem jedno, veřejné mínění vždy určuje vítěz.

Demokracie prosazovaná v současné době USA po celém světě teoreticky vychází z původních revolučních myšlenek. Jak se vývoj ubíral, bylo potřeba dát i svobodu černochům, i když je to svoboda velmi problematická a tradice má dlouhou setrvačnost.

Udivilo mě, že jeden bílý hudebník v rozhlase vykládal, že hrál s černošskou kapelou a v některých oblastech musel radši jezdit schovaný, aby nebyl lynčován za paktování se s černochy

Vzhledem k současné vojenské síle USA je to jediná země, která si může dovolit svrhávat a dosazovat vládce a systémy po celém světě. Pokud se nemýlím, příliš demokratických vlád v jejím sousedství v Jižní

„Vyrovnávání se s totalitní minulostí.
Srovnání situace v Německu a v České republice po roce 1989“

Účastníci konference se shodují, že:

1. vyrovnávání se s totalitní minulostí není jednorázovou, uzavřenou záležitostí ale kontinuálním celospolečenským procesem; odmítají teorii tzv. tlusté čáry za minulostí;

2. veřejné povědomí o zločinech spáchaných ve jménu komunistické ideologie je nejlepší prevencí před opakováním podobných zločinů;
připomenutí a úctu si zaslouží nejen oběti těchto zločinů, ale nepochybně i lidé, kteří se dokázali totalitnímu režimu vzepřít;
zvláště významnou roli hraje postoj mladé generace, nezatížené vlastní zkušeností s totalitou/komunistickým režimem; události, které se staly v období Od konce druhé světové války do roku 1989 musí být pevnou součástí učebních osnov v rámci všeobecného vzdělání;

3. archivy represivních a mocenských složek bývalého režimu jsou primárním zdrojem informací a jako takové musí být přístupné odborné i laické veřejnosti; svobodný přístup do státních archivů je občanským právem; poznání minulosti není pouze akademickým problémem ale i věcí veřejnou

4. vyrovnání se s totalitní minulostí není možné bez objasnění a potrestání spáchaných zločinů a bez reformy justice, mocenských složek a veřejné správy;

5. legálnost právních norem před rokem 1989 je možné uznat pouze tam, kde nebyly v rozporu s již tehdy platnými normami mezinárodního práva (Všeobecná deklarace lidských prav OSN, Statut Rady Evropy, Úmluva o lidských právech), které jsou nadřazené normám národním;

6. oceňujeme a podporujeme snahy, které se v této oblasti snaží nalézt společnou řeč, např. Rezoluci 1481 „Nutnost mezinárodního odsouzení zločinů totalitních komunistických režimů, kterou Parlamentní shromáždění Rady Evropy přijalo dne 25. ledna 2006.

V Berlíně, dne 18. ledna 2007

Dr. Jiří Liška, Senátor

Jaromír Štětina, Senátor

Rainer Eppelmann, Nadace „Stiftung zur Aufarbeitug der SED Diktaur“

Markus Meckel, poslanec Bundestagu

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

http://www.narodnilisty.wz.cz

PROGRAMOVÉ ZÁSADY NÁRODNÍ DEMOKRACIE

Naším ideovým východiskem je skutečnost, že jsme součástí euroamerické civilizace, která vyrostla na třech základních myšlenkových proudech:

a) na antické filozofii;

b) na křesťanském náboženství, které převzalo antickou filozofii. Zde nejde jen o otázku náboženské víry, ale i o způsob života a chápání kulturního odkazu, který se neustále rozvíjí;

c) za nedílnou součást tohoto východiska pak považujeme existenci národních států, která se stala historickou skutečností po selhání středověkého univerzalismu a rozpadu mnohonárodních státních seskupení.

❶ Český národ, obývající své území již půldruhého tisíciletí, je přirozenou a nedílnou součástí této civilizace. Na těchto zásadách pak založil a obnovil svůj vlastní stát. Nedílnou historickou etapou obnovy našeho státu je české národní obrození a historické státní právo.

❷ Tímto státem je dnes Česká republika, jejíž území obývá převážně český národ, kterým se rozumí Češi, Moravané a Slezané. Zde žijí také okrajové menšiny.

Vzájemné soužití pak musí mít určitá a zcela jasně vymezená pravidla:

a) národnostní menšiny, žijící na našem území, mají právo na své kulturní a jazykové vyžití;

b) tyto národnosti jsou však povinny respektovat naše zákony, pod jejichž jsou i ochranou, dále pak musí zcela jednoznačně respektovat i náš způsob života.

Takto formulovaná pravidla nazýváme systémem národní a státní pospolitosti.

❸ V rámci systému národní a státní pospolitosti je nutno vybudovat stát na těchto základech:

a) na demokratických zásadách při respektování základních občanských práv a svobod, což však neznamená bezuzdnou anarchii;

b) na obnově právního řádu, politické kultury a skoncování s politickou korupcí;

c) na odstranění nadměrné nezaměstnanosti jako společenského neduhu. V rámci tohoto opatření nesmíme dopustit ničím neodůvodněnou plíživou migraci do naší země;

d) budeme iniciovat zákon o českém jazyku jako úřední řeči.

❹ V ekonomické oblasti chceme vybudovat společnosti na principech silného státu se sociálně tržní ekonomikou, který bude do ekonomiky zasahovat.

V rámci těchto zásad jsme rozhodnuti:

a) zajistit plnou ochranu soukromého vlastnictví a soukromého podnikání a nikterak nezastíráme, že budeme preferovat především národní podnikatelskou iniciativu;

b) uskutečníme opravdové zrovnoprávnění vůči družstevním i státním podnikatelských aktivitám;

c) součástí těchto opatření bude i kontrola takzvaných přirozených monopolů, aby nedocházelo k neodůvodnitelným nárůstům cen energii, které neúměrně zatěžují rozpočet domácností;

d) nepřipustíme, aby na straně jedné docházelo k nadměrnému přepychu a na druhé straně žili čeští lidé pod hranici chudoby. Majetkově silné vrstvy si musí být vědomy své odpovědnosti vůči národu a státu, který poskytuje jejich majetku ochranu.

❺ V sociální oblasti stojíme na zásadách všeobecné solidarity, ať již jde v oblasti starobních důchodů, o solidaritu mezigenerační nebo v případě zdravotního pojištění o udržení dosavadního systému. V krajním případě můžeme vést diskusi o zvýšení pojišťovacích příspěvků, v zásadě však odmítáme jakékoliv další výdaje na všeobecnou lékařskou péči včetně úhrady standardních léků. V tomto směru za vedeme velmi přísnou kontrolu nad hospodařením pojišťoven.

Odmítáme privatizaci všeobecných nemocničních zařízení. Sociální a zdravotní péče totiž není bezplatná, protože na ni všichni přispíváme nebo v případě důchodců jsme přispívali.

❻ V oblasti školství stojíme na principu práva každého na bezplatné vzdělání, a to včetně vysokoškolského. Právo na bezplatné školství bude omezeno věkem 26 let.

Tím nikterak nechceme diskriminovat soukromé školství, zvláště pak v případě specializovaných oborů. Výchova musí směřovat k vytváření pocitu národní hrdosti.

❼ V oblasti kultury vynaložíme dostatečné prostředky k udržení národního kulturního dědictví a učiníme vše pro to, aby účast na kulturních událostech a představeních byla přístupná i pro majetkově slabší vrstvy.

❽ V oblasti zahraniční politiky se chceme chovat spolupracovat jako suverénní stát, který bude spolupracovat se všemi, kteří mají dobrou vůli. Odmítáme Evropskou unii jako federální stát. Současný pokus o oživení takzvané Evropské ústavy považujeme za nesmysl. Stojíme na principu Evropy vlastí, jak ji formuloval velký francouzský prezident Charles de Gaulle, tj. Evropu spolupracujících nezávislých národů od Gibraltaru až po Ural. Jsme si vědomi současného ohrožení naší civilizace, a proto v jejím rámci doufáme ve vzájemnou spolupráci, aby nedošlo k tomu, co kdysi potkalo antický Řím. Otázka odsunu sudetských Němců je pro nás jednou provždy vyřízená a takzvané Benešovy dekrety považujeme za nedílnou součást našeho právního řádu.

❾ V oblasti obrany státu hodláme zpracovat vlastní vojenskou doktrínu s tím, že je nutno vyvolat i diskusi o naši účasti v NATO. Na druhé straně je však jasné, že v rámci Evropy a ve spolupráci se Spojenými státy musíme hledat cestu koordinace.

❿ Pokud se týče otázek běžného života, stojíme jednoznačně na pozici rodiny jako základu státu, odmítáme zákon o registrovaném partnerství, budeme důsledně bojovat proti drogám, které považujeme za jedno z největších ohrožení současné společnosti. Naše krédo lze vyjádřit slovy spořádaná rodina, spořádaná obec, spořádány stát.

Přípravný výbor Národní demokracie

Na lavici obžalovaných bulvár

Není pokleslejšího a obskurnějšího čtiva na našich novinových stáncích, než je to, které představuje náš bulvární tisk. Ve srovnání s tím i tvrdá pornografie obsahuje alespoň varování a příslušnou věkovou hranici určenou pro její prodej. Úpadkovost žánru, prezentující bídu ducha pseudonovinářských bulvárních pisálků, nám ukazuje současné nekončící omílání sebevraždy a všech předchozích i následných okolností spojených se sebevraždou hudebního skladatele Karla Svobody.

Nevím, ale s dobrým vkusem nemá nic společného reportáž z pohřbu v přímém přenosu, ba ani autentický rozhovor s patologem. Nejvíce morálně spornou je okolnost prodeje fotografií mrtvého Karla Svobody. Kde jsou neustále pranýřováni nemravní policisté, kteří fotografie Blesku prodali? Jistě pochybili a měli by být kázeňsky potrestáni, ale i oni jsou jen produktem své doby a reakcí na poptávku, která zde objektivně existuje.

Divím se, že se nikdo nepozastavuje nad druhou stranou tohoto pochybného kontraktu. Kdyby kupující páni a zároveň též „charakterní“ udavači z Blesku hned na počátku této transakce řekli NE, tak by se takový obchod nikdy nemohl uskutečnit. Vrcholem je, že se Blesk nerozpakoval tyto fotografie i částečně opublikovat. Na lavici obžalovaných by měly usednout i odpovědné osoby z redakce Blesku, a to hned vedle „paparazziů“ v policejní uniformě.

A bulvár jako takový by měl na pultech našich trafik a novinových stánků napříště obsahovat varování podobně jako na cigaretách a tabákových výrobků, že čtení jeho obsahu neprospívá žaludku a zabíjí dobrý vkus.

Estébák, kam se podíváš

Poslední causy kolem expremiéra Tošovského, písničkáře Nohavici, jednoho vysoce postaveného televizního pohlavára v ČT a nesčetných představitelů ozbrojených složek a justice nám ukazují, že bylo zásadní chybou (nebo přímo záměrem tehdejších a ostatně i současných mocipánů), když nedošlo k vyrovnání s komunistickou minulostí a ke konečnému zúčtování se všemi rudými zločinci a jejich přisluhovači.

Měli být už dávno souzeni a odsouzeni, když ne mimořádnými soudními tribunály, tak alespoň morálním soudem před zraky celého národa. Jak je vidět, tak nikdy není pozdě a i dnes je užitečné naslouchat starým zaprášeným archivním složkám a příběhům v nich ukrytým, které jsou poučné.

Na druhou stranu si nesmíme dělat iluze, že se v dohledné době dozvíme celou a úplnou pravdu. Mnohé archivy jistých složek budou odtajněny teprve s odstupem v řádu desítek let. A některé dokumenty bezpochyby již dávno zmizely do trezorů a sejfů jistých významných figurek a figur, hrajících nejen na vizuální části politické šachovnice.

Jan Kopal

Národní čest

http://www.narodni-cest.cz

NIC NEŽ NÁROD MÁ PRÁVO NA EXISTENCI

NÁRODNÍ ČEST

je uniformovaná organizace, která stojí na stráži českého nacionalismu. Jsme hrdí na to, že patříme právě k českému národu, který během staletí prokázal svoji životaschopnost a vůli k životu. Nechceme, aby upadl, proto je záměrem Národní cti povzbuzovat v lidech národní cítění, pozvednout v nich hrdost.

Naším symbolem je český lev a lipová ratolest. Nosíme černou uniformu, která symbolizuje odhodlání, jednotu a čistotu našich úmyslů. Zároveň značí naši ideovou nesmlouvavost.

• Jsme nacionalisté, neboť si uvědomujeme, že národ je dějinně vypěstovaný rod, který je živoucím organismem. Z úcty k předkům musíme zachovat nejen národ, ale i národní vědomí.

• Systémově vycházíme ze stavovského uspořádání státu. Nahrazení politických stran profesními stavy změní politický stát v hospodářský stát, kde budou jednotlivé stavy řešit v hospodářském parlamentu živobytí svých příslušníků. Ve stavovském státě se potírají třídní rozdíly a nahrazuje je národní jednota, která je zcela proti násilnému třídnímu rozdělování. Zaměstnanec i zaměstnavatel stejné krve musejí sledovat stejný cíl: blaho národa a rozvoj státu.

• Jako nacionalisté cítíme ohrožení naší vlasti ekonomickými přistěhovalci. Jsme proti začlenění naší země do Schengenského prostoru. Jsme zásadně proti imigraci. Vymírání národa nezachrání přivandrovalci, ale dobrá sociální politika.

• Pro potraty nemáme pochopení. Chceme zodpovědnost namísto trendu „žít naplno“. Nikdo nemá právo sáhnout na život nenarozenému. Není nic horšího než povraždit vlastní národ, vlastní budoucnost.

• Absolutně odmítáme internacionální socialismus, komunismus a anarchismus. Ideje, které vzývají třídní boj a šíří nenávist mezi lidmi, nemohou najít uplatnění v národním stavovském společenství.

• Cokoli zamezuje zdravému rozvoji národa, je prostě špatné. Proto odmítáme debatovat o tom, zda marihuana je větším či menším zlem nežli alkohol. Tvrdé i měkké drogy nevzbuzují sympatie u Národní cti a ta je zásadně odmítá.

• Za zločin považujeme úmyslné se vyhýbání práci. Tak jako v dobách národního obrození se vyskytovaly názory, že kdo trpí zahálkou, nemůže být vlastencem, soudíme i my. Stavovský stát je státem práce. Kdo nepracuje, ať nejí.

• Naším největším vzorem a duchovním vůdcem je zborovský hrdina gen. Radola Gajda. Jeho odhodlání, hrdinství a vitalita, prokázaná v dobrodružném životě, nám je příkladná.

• Jsme jednoznačně pro zachování státní suverenity a samostatnosti. Proto odmítáme začlenění ČR do struktur NATO, kde hraje jen úlohu lokajů. Zároveň jsme proti „tavicímu kotlíku národů a kultur“ – EU. Evropu vidíme sjednocenou na jiné platformě nežli na byrokratickém a vykořisťovatelském Maastrichtu.

• Jako konzervativci samozřejmě odmítáme registrované partnerství, ve kterém vidíme útok na odkaz tisícileté Evropy. Chápeme, že někdo trpí úchylkou, se kterou se narodil, a nechceme za to nikoho kriminalizovat. Zároveň ale nechceme, aby nějaké odchylky nabourávaly tradiční uspořádání společnosti.

• Smyslem Národní cti je poukazovat na ikony české historie za účelem pozvednutí hrdosti národa. Myslíme si, že když se lidem budou předkládat ty pravé vzory, mohou pochopit, co to je mít svou identitu a být na ni patřičně hrdý.

• • •

MANIFEST NACIONALISTICKÉ ORGANIZACE NÁRODNÍ ČEST

Národní čest je sdružení mladých, odhodlaných Čechů, kteří cítí oprávněnou hrdost na svou vlast.

Je ovšem smutným faktem, že národ zemí Koruny české, stejně jako ostatní slovanské a jiné evropské národy žije v hlubokém materialismu. Víra ve vyšší hodnoty žije spíše v jedincích nežli v celé společnosti. Existují však nepochybně hodnoty, ze kterých nic materiálního neplyne a nedá se získat. Svět nesmí být posuzován jen z hlediska materiálního tak, jak to učí komunistická ideologie.

Materialismus, stejně jako vše ostatní na celém světě, není do jisté míry škodlivý a je navíc přirozený. To, co ale zachvátilo českou společnost, je materialismus nejhrubšího ražení. Sleva v obchodním centru dokáže udělat doslova s celým národem divy.

My ovšem využití volného času vidíme jinak nežli ve víkendových nákupech v „obchoďácích“ se zahraničním kapitálem. Takový život je dalek životu důstojnému.

Národ si potřebuje uvědomit sama sebe, potřebuje si připomenout svou identitu, neboť národ je biologický organismus, který není předurčen k primitivnímu požitkářství. Pro záchranu národa je nutno, aby si sám uvědomil, že národ je dějinně vypěstovaný rod. Národ je pokrevní pouto a krev není voda!

Připomínáním si vlastní historie chceme docílit právě toho, aby si lidé uvědomili svou příslušnost k českému národu a to, že mají být na co hrdi. Rozhodně nejsme národ obézních zbabělců, jak nás často vykreslují zcela nepochopitelně média. Kdo alespoň trochu sleduje dění v ostatních částech Země, jasně vidí, že nejsme o nic horší nežli ostatní kulturní národy. Jsme dobrý, pracovitý, pořádný, zručný národ. Jediné, co nám chybí, je hrdost! Ta by nám pomohla skoncovat s parlamentem lhářů, hájících je vlastní kapitální zájmy.

Národní čest vidí a se znepokojením sleduje, jak funguje liberální stát. Liberalismus je pro nás nepřijatelný. Vidíme města poskvrněná dealery drog, pasáky a prostitutkami. Zaneřáděná nádraží, parky. Slušný Čech si musí i na místech určených k odpočinku dávat velký pozor na svoji peněženku a zdraví. Občan tohoto státu se musí obávat o svoji bezpečnost. Nejen proto, že je nedostatek policistů v ulicích, ale také proto, že při použití důrazné sebeobrany se dostává sám agresor do pozice oběti a skutečná oběť je kriminalizována.

Korupce a provázanost politiků s významnými podnikateli ukazují, čí zájmy politikové ochraňují na prvním místě.

Liberální systém je slabý a neefektivní! Místo toho, aby své občany chránil a staral se o ně, hází jim klacky pod nohy. Především neustálé zdražování utahuje prostým Čechům opasky a ztěžuje každodenní bytí.

Za další nedostatek našeho státu můžeme považovat praktikování pozitivní diskriminace. Není jediný důvod věnovat zvláštní péči jakékoli minoritě. Pokud ji nějaká potřebuje, ukazuje to jen její neschopnost.

Myslíme si, že slabý a chatrný liberalismus může nahradit pevný a silný nacionální korporativismus.

Národní čest, jako ideologicky vyhraněná organizace, se bude věnovat převážně aktivitám spojeným se vzděláváním nacionalistů a veřejnou prezentací postojů Národní cti. V komunitě nacionalistů budeme pěstovat lásku k národu a ctít prapor vlasti. Uvítáme každého upřímného Čecha, který je nacionalistického smýšlení.

Respektujeme názory druhých, ale s naším nepřátelstvím se potká každý výraz militantního levičáctví.

Naše sympatie nejsou na straně ani islámských teroristů, ale ani na straně rasistického sionismu, který v Izraeli předvádí systematické vyvražďování svých arabských sousedů. Navíc lidé z islámských zemí a také z Izraele tvoří v naší zemi nebezpečné mafie.

Národní čest ideově vychází z národního státu, korporativismu a konzervativismu. To vše naplňuje požadavek po disciplinovaném a silném státě.

V otázce náboženství nejsme vyhraněni. Musí ovšem vycházet z českých, potažmo slovanských tradic. Spojuje nás především láska k vlasti, a tak u nás nalezne místo jak ateista, tak vyznavač boha Peruna nebo ctitel Ježíše Krista. Pro Národní čest platí v prvé řádě myšlenka definovaná Františkem Palackým, kterou shrnul do tří slov: Nic než národ!

Ať si každý věří, v co chce. Jen ať ctí národ, miluje vlast a je za ni ochoten bojovat, tak urputně jako československé legie, jejichž prolitá válečná krev nám dala právo na znovuobnovení české státnosti v historicky logických a oprávněných hranicích. Každý člověk brání své a vlast je naše!

• • •

V JEDNOTĚ JE SÍLA

Nacionalismus, coby ideologie o národní velikosti a stavění národa na první místo, je v této liberální době zatracován, haněn a kriminalizován. Ale i přes nepřátelskou propagandu je v naší milované vlasti celý zástup nacionalistických organizací a stran. A to, i když to sice zní pozitivně, může být ale také obrázkem nejednotnosti. Obdobě jako za první republiky, kdy některé národní subjekty cítily averzi k jiným. Ani v té době se nacionalisté nedokázali sjednotit pod hlavičkou jedné organizace a víme, jak to dopadlo: naprostou katastrofou, v konečném důsledku bolševickou tyranií.

A kamarádi, historie se skutečně opakuje! I v současnosti, tak jako v minulosti, jsou zde spousty nacionalistických organizací a i dnes se řítíme do neo-Sovětského svazu, i když na oko trošku svobodnějšího. Když je nepoučitelná značná část našeho slovanského národa, tak ta nejuvědomělejší a nejzdravější, ta nacionalistická, být poučitelná musí. A proto se ptám, jaký nejvážnější důvod brání sjednocení všech nacionalistických subjektů? Já sám znám několik důvodů, které tomu brání a myslím si, že nejsou až tak závažné, tak nepřekonatelné.

Jestli někdo například pokládá za nepřekonatelný osobní problém, neshodu s někým jiným, tak to už se opravdu nemáme asi o čem bavit a můžeme „zavřít krám“. Osobní spory nechť si každý vyřeší sám a netahá je do hnutí. Nacionalismus upřednostňuje zájmy celku nad zájmy jednotlivce. Bez jednoty nikdy neuspějeme. Jedině jednotní můžeme dojít k vítězství. Staré české přísloví „v jednotě je síla“ je stále pravdivé. Nejednotní zahyneme, avšak v opačném případě můžeme dojít k uskutečnění našeho snu. Snu o národním státě, kde první a poslední slovo bude mít vládnoucí rod český, slovanský.

Osobně se přikláním k tomu, aby vznikla nová organizace, a to sloučením většiny, ale pokud možno všech pronárodních organizací. Je zde příliš mnoho subjektů a vůdců a nám přece stačí jedna strana a jeden vůdce. Je sice faktem, že ve sjednocení nám mohou překážet některé ideologické zásady. Ovšem i to se dá překlenout. V prvé řadě si musíme uvědomit co chceme. Chceme kariéristický boj, žabomyší války, nebo upřímné prosazování politiky důstojného žití pro náš národ? Nato je třeba si odpovědět. Myslím, že všichni volí ten upřímný boj.

Kamarádi, bratři a sestry! My jsme ti nejuvědomělejší synové a dcery vlasti, příslušníci národa, který v dějinách dokázal, že je neustále tu a že ho nikdo nikdy nezlomí a neporazí. Proto mějme stále před očima velké hrdiny a myslitele našeho národa a buďme idealisticky fanatičtí. Opravdu není jiné záchrany nežli ve sloučení všech nacionalistických subjektů.

Vím, že problémem ve společném postupu může být jak přílišná náboženská horlivost, tak třeba šovinistické tendence. Každý má na nějakou věc trošku odlišný názor. Ale musíme mezi sebou najít kompromis. Jestliže se chceme skutečně sjednotit, musí to být právě kompromis, který by měl zvítězit na případných jednáních. Pro katolíky bude třeba těžké ustoupit z nějakého ultranáboženského postoje, pro mladší nacionalisty bude zase třeba těžké opustit jistý radikalismus. Ale jinak než s kompromisem to nepůjde! Buď, anebo!

Chceme-li být rozděleni do desítek stran a organizací, můžeme skutečně jen tlachat u piva. Avšak pokud zvítězí zdravý rozum a vytvoří se nová velká strana z většiny těch ostatních, tak zcela jistě může dojít k naplnění našeho snu o národním státě.

Robert Mach

Národní obzory – příloha ND. Odpovědný redaktor: Jan Kopal. Stránka vyjadřuje názory a postoje přípravného výboru Národní demokracie.

(Placená inzerce)

Blaho vlasti budiž zákonem nejvyšším!

Vlastenecká fronta

www.vlasteneckafronta.cz

Prohlášení o. s. Vlastenecká fronta k srbským parlamentním volbám

Naše organizace, která vždy ctila slovanskou vzájemnost a i v těžkých dobách podporovala bratrský srbský národ, cítí i dnes potřebu se k situaci v Srbsku vyjádřit. V Srbsku se o nadcházejícím víkendu budou konat parlamentní volby a suverenita tohoto státu je opět ve velkém ohrožení.

Nadnárodní světovládné kruhy se totiž obávají úspěchu srbských národních sil, a proto se snaží do rozhodování srbských voličů nepokrytě zasahovat. Byli jsme svědky snah o ovlivňování, vměšování, manipulace i přímého vyhrožování. Vrcholem je pak postup Organizace spojených národů, která odložila své rozhodnutí o budoucím statutu srbského Kosova na dobu po volbách, aby šance na volební úspěch srbských nacionalistů ještě více neposílila. Jak rozhodne, je tedy, bohužel, více než zřejmé.

I naše země má se zvůlí velmocí, které svrchovaným státům odnímají jejich historická území kvůli agresivní národnostní menšině, své neblahé zkušenosti. O to více se Srby cítíme a chápeme jejich složitou situaci.

My, čeští nacionalisté, se netajíme tím, že nás očekávaný volební úspěch srbských národních sil v nadcházejících volbách bude těšit. Srbskému národu však především a zejména přejeme, aby si opravdu svobodně mohl vybrat své zástupce. Zástupce, kteří budou odpovědně hájit zájmy svojí země, její svrchovanost, suverenitu a celistvost a to bez ohledu na jakékoliv cizí tlaky a záměry.

V Praze dne 19. ledna 2007

Za Vlasteneckou frontu
David Macháček, předseda

Toto prohlášení bylo zveřejněno při shromáždění Vlastenecké fronty před budovou srbské ambasády v Praze dne 19. ledna 2007.

Podáš-li prst, vezmou si celou ruku

My, uvědomělí homofobové, jsme již při projednávání zákona o tzv. registrovaném partnerství tvrdili, že devianti a jejich zastánci přijetím této normy rozvrátí společenské vnímání normálnosti a institutu rodiny. Vyjadřovali jsme také přesvědčení, že pokud bude jejich zákon prosazen, budou své požadavky stupňovat. A už je to tady.

V nedávné době jsme sice byli uklidňováni tím, že devianti jsou již spokojeni, dosáhli všeho, co chtěli, a například Gay iniciativa z tohoto důvodu ukončila činnost. Ovšem místo ní nastoupila další organizace – Gay a lesbická liga. A ta v požadavcích opravdu pokračuje: Zákon o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví by měl být novelizován, aby více „vyhovoval praktickým potřebám“. Zástupci Gay a lesbické ligy již také neskrývají, že jejich cílem je možnost adopce dětí deviantními páry.

Jako své nejbližší cíle si zvrhlíci zvolili přijetí antidiskriminačního zákona, který by měl zavést diskriminaci mj. heterosexuálů. Chtějí také začít pracovat na výše uvedené novele, kterou hodlají do parlamentu poslat zhruba za rok. A podle mluvčího zvrácené ligy Strachoně o možnosti, aby páry gayů a leseb mohly adoptovat děti, začnou usilovat „až za několik let“.

Do zákona o registrovaném partnerství nyní chtějí devianti doplnit ustanovení, podle nichž by „registrovaní partneři“ měli mít společné jmění, pozůstalostní důchody a s tím související výhody. A podle deviantů také není dořešen vztah k dětem. A už jsme u toho!

Homosexuálům jde zejména o vztah k biologickým dětem jednoho z registrovaných partnerů (který je zplodil ještě předtím, než zjistil, že se mu vlastně sex s opačným pohlavím od narození hnusí), zejména po smrti „registrovaného“ biologického rodiče. Deviantům jde prostě o to, aby mohli ovlivňovat výchovu dítěte homosexuálního partnera i po partnerově případné smrti. Zvrácenci chtějí, aby se „pozůstalý partner“ po smrti svého druha mohl automaticky stát poručníkem jeho dítěte.

A to není vše. Podle dalšího z návrhů by zahraniční homosexuálové sezdáním do registrovaného svazku s homosexuálem tuzemským měli získávat i nárok trvalý pobyt na území České republiky. Deviantům vadí rovněž fakt, že jejich cizozemský „partner“ nemůže v ČR nabývat vlastnická práva k nemovitostem a nemůže vykonávat i některé další právní úkony. Cílem nových požadavků homosexuální lobby zkrátka je postavit zákonem své zvrácené soužití plně na roveň manželství, ba dokonce normální manželství potlačovat a své deviantní páry „pozitivně diskriminovat“.

Podle Gay a lesbické ligy je zákon o registrovaném partnerství osob stejného pohlaví kompromisem, který je stále značně vzdálen ideálu. Před jejich ideálem rozvrácené společnosti, ve které se zvrhlost stává normou a módním trendem, jsme varovali. Zvrácenci nakonec uspěli a „kompromisní“ zákon prosadili. Uspějí i tentokrát?

David Macháček

Prodáme Budvar?

Národní podnik Budějovický Budvar vaří dobré pivo a prosperuje. Od roku 2001 financuje svůj rozvoj pouze z vlastních finančních zdrojů, od roku 1993 do roku 2002 dokázal více než čtyřikrát zvýšit hodnotu svého jmění, a to ze 750 miliónů Kč na 3,2 miliardy Kč. Jen za minulý rok vytvořil čistý zisk téměř 200 milionů korun. A naše nová, skvělá, pravicová vláda uvažuje o tom, že ho prodá.

Ministr průmyslu a obchodu za ODS Martin Říman k tomu uvedl: „Značka Budvaru se cení na dvacet až třicet miliard korun. Nevidím žádný důvod, proč by stát pivovar neměl prodat. Mluvit o rodinném stříbru už ztratilo smysl.“ A dodává: „Je samozřejmé, že by se při privatizaci Budvar neměl dostat ani zčásti do rukou současného managementu.”

Nápadu na prodej výnosného státního podniku se nebrání ani jiní členové vlády. „Zelený“ vicepremiér Bursík podle svých slov s prodejem Budvaru nemá žádný problém, ministři zemědělství a financí, Gandalovič (ODS) a Kalousek (KDU-ČSL), také ne.

A kdože je považován za hlavního zájemce? Náhodou je to americký pivovarský gigant Anheuser-Busch, který se s budějovickým pivovarem už desítky let po celém světě soudí o značku Budweiser.

Liberálové nám rychle ukázali svoji pravou tvář: rychle prodat vše státní, v žádném případě schopnému českému managementu, ale samozřejmě do ciziny. Státního ostatně podle ODS nemá být nic, začíná se připravovat prodej ČEZu, České pošty, Českých aerolinií atd. Zkrátka rozprodej posledních zbytků kdysi fungující ekonomiky se směšným důvodem, že stát potřebuje peníze a prodejem je utrží. Ano, stát potřebuje peníze, ale jaký má potom smysl prodávat prosperující a úspěšné podniky?

Martin Říman mi byl dříve sympatický svým negativním postojem k Evropské unii. Dnes však již jej i celou jeho partaj řadím na úroveň socialistů a komunistů. ODS i ČSSD, o jejích menších přívěscích ani nemluvě, jsou strany, které zcela vědomě, úmyslně a cíleně likvidují tento stát, jeho průmysl, zemědělství, infrastrukturu. Nevím, jaké osobní mindráky si tím jejich členové léčí, ale nenávist vůči všemu českému je z jejich činů více než patrná.

Liberalismus a socialismus jsou dvě strany téže protinárodní mince. Volba ODS nebo ČSSD jsou jen dvě různé možnosti, jak přispět k likvidaci českého státu. ČSSD svoji stupiditu a nebo spíše úmyslnou aktivitu halenou do hávu stupidity, předváděla řadu let minulých. ODS není ve vládě ani rok a již statně a zdárně vykročila ve šlépějích panů Paroubka, Grosse a jim podobných.

Adam Kovář

Tzv. demokratický svět versus rudí

Bývalý marxistický etiopský vládce Haile Mengistu Mariam, který se v době své vlády měl dopustit genocidy, vražd a dalších zločinů, byl etiopským soudem odsouzen k doživotnímu trestu vězení. Etiopská spravedlnost ale nejspíše na tohoto rudého kata nedosáhne, protože Mariam se ukrývá u svého přítele, zimbabwského bolševika Mugabeho.

Ano, u toho Mugabeho, který za přihlížení tzv. demokratického světa bojoval proti rasismu vražděním bílých farmářů, krádeží jejich půdy a jenž, jak už to tak u rudých vůdců bývá, přivedl svoji zemi ke krachu.

To, že se rudý etiopský kat vyhýbá spravedlnosti, tzv. demokratický svět opět nezajímá. Tento fakt vynikne o to více, když jej například porovnáme s vpravdě globálním tažením proti zachránci Chile před komunismem, generálem Pinochetem, které probíhalo až do konce jeho dnů.

Tzv. demokratický svět mlčí rovněž k nastupujícímu komunismu v Nepálu, kde byla 15. ledna pod vlivem a s podporu maoistů schválena nová ústava. Tzv. demokratický svět se u nepálských bolševiků obává jenom toho, že neumějí správně diplomaticky vyjednávat. To, jaké myšlenky a jakými způsoby prosazují, nevadí, pouze musí občas hlasovat a nosit obleky, pak bude vše v pořádku. Nepálští komunisté přislíbili, že pod dohledem OSN zastaví ozbrojený boj, zbraně si však nechají. Ostatně – proč by se jich také zbavovali, když to po nich tzv. demokratický svět nechce?

David Macháček

Altermedia
česká sekce mezinárodního informačního serveru
http://cz.altermedia.info

Občanská společnost ve Slovinsku

Ve slovinské vsi Ambrus již většině místních obyvatel došla trpělivost s cikánskou rodinou Strojanových, jejíž členové se opakovaně dopouštěli majetkové i násilné trestné činnosti a navíc neustále obtěžovali spořádané obyvatele vsi znečišťováním svého okolí.

Situace se vyostřila po násilném útoku ze strany Cikánů a slovinští obyvatelé se rozhodli, že s někým takovým, kdo jim pouze škodí, opravdu žít nechtějí. Pod tlakem obyvatel musela policie nakonec cikánskou rodinu z jejich načerno postaveného příbytku odstěhovat.

Celá akce vyvolala pochopitelně negativní odezvu ze strany těch, kteří vždy v podobných případech křičí, ale každopádně se ukázalo, že občanská společnost ve Slovinsku aspoň občas zafunguje a Slovinci nám nemusí být dáváni za příklad pouze v oblasti svých ekonomických úspěchů.

Tomáš Novotný

Cizí nechceme, svoje nedáme

Byla zveřejněna další zpráva o migraci na území České republiky. Mimo jiné z ní vyplývá, že do naší země míří stále více cizinců a to včetně těch, kteří zde i hodlají pracovat a pracují. Ke konci loňského roku žilo v naší zemi legálně 278 000 cizinců, což je o 25 tisíc více než v roce 2005. Největší počet je u nás Ukrajinců, Slováků a Vietnamců.

Věřím, že určitá civilizační blízkost Slováků a zčásti i Ukrajinců jim umožní se vcelku v pokliduo s námi sžít. Ovšem na druhé straně vůbec nechápu, proč má naše země řešit ukrajinskou a slovenskou nezaměstnanost. Naší povinností je, nebo lépe řečeno by mělo být, uchránit svůj pracovní trh pro vlastní lidi. A zejména za situace, kdy česká nezaměstnanost dosahuje až deseti procent, mi přijde velmi divné zaměstnávat na našem území cizince.

Samozřejmě chápu, že část „našich“ nezaměstnaných tvoří nezaměstnatelná pakáž, ale rozhodně tito lidé netvoří většinu. A i tato pakáž může být určitými prostředky donucena se o sebe starat. Jakákoliv dlouhodobá nezaměstnanost navíc je pak důkazem neschopnosti vlády postarat se o své lidi, například získáním investorů, větší podporou domácích podniků a správným nastavením sociálního systému.

Přímou obžalobou z vlastizrady takto neschopné vlády pak je fakt, že umožní zaměstnávání cizinců na našem území. Každý zaměstnaný cizinec (samozřejmě, že existují výjimky potvrzující pravidlo) zkrátka bere práci Čechovi.

David Macháček

Další hřebíček do rakve

Další hřebíček do rakve svobody slova hodlá zatlouci německá spolková vláda během svého půlročního předsednictví v Evropské unii. Ministryně spravedlnosti Brigitte Zypriesová v pondělí oznámila záměr vlády využít předsednictví EU také k prosazení zákazu „ultrapravicových symbolů a pronásledování pravicového extremismu.“ S požadavkem některých států, aby byl prosazován stejně razantní postup proti levicovému extremismu a jeho symbolům, se vypořádala rychle a jedním slovem: NE!

A proč ne? Protože by to prý pouze prodloužilo debaty o boji proti tzv. ultrapravici a ten by se tak mohl zpomalit, zbrzdit. A to by byla tragédie, protože odporní pravičáci zvedají hlavu, zneužívají odbourávání vnitřních hranic v rámci EU a nám všem tak hrozí nová světová válka a vyhlazení dalších osmi milionu Židů.

Opět se nám opakují staré známé otázky: Kdo určí, co je to ultrapravicový symbol? Soud? Znalec? Samozvaný odborník nebo profesionální demagog, pardon, politik? A budou pak likvidovány hřbitovy v Irsku, které jsou plné keltských křížů, tedy zástupných symbolů zástupného symbolu svastiky, jak určitě nějaký znalec-kádrovák dovodí? Budou zničeny obrazy od Mikoláše Alše, které jsou lemovány hákovými kříži? Anebo bude používání těchto symbolů zakázáno jen některým lidem? Kterým, proč a kdy? A bude vůbec zveřejněn nějaký seznam zakázaných symbolů, nebo bude každá čára posuzována ad hoc? U definice toho, co ještě není a co už je „ultrapravicové“, můžeme vznést otázky prakticky totožné.

To však budovatele nové a lepší budoucnosti netrápí. Socialistka Zypriesová nemá potřebu bojovat proti bolševismu, ale zakazovat vše od CDU doprava (abychom zůstali v německých reáliích), to by jí šlo. Rudí jsou zkrátka rudí, s tím se nic nenadělá. Bohužel ale jejich stupidní návrhy, zákony a zákazy dopadají na každého, kdo se jim znelíbí.

Adam Kovář

Třípilířový důchodový systém

Za 30 let se náš důchodový systém zhroutí; Státu chybí peníze na penze; Politici dál tápou, kde vzít na důchody... Takové a podobné nadpisy článků můžeme takřka neustále vidět v denním tisku. Pojďme se podívat trochu podrobněji na současný stav vyplácení důchodů, penzijní reformu a na to, jak předejít katastrofickým scénářům.

Současný důchodový systém je vlastně postaven pouze na jednom pilíři, a to na státní penzi. Důchody jsou vypláceny díky tzv. generační smlouvě, kdy lidé v produktivním věku platí sociální pojištění a z něho se pak vyplácejí důchody. Tento stav je, vzhledem k nízké porodnosti a zvyšování průměrné délky života, neudržitelný. Zatímco např. v roce 1948 financovalo 9,5 pracujících jednoho důchodce, v současné době už je to pouze 2,5 pracujících. A tento stav se nadále, díky výše uvedeným důvodům, zhoršuje. Současný systém vyplácení důchodů možná vydrží 20 let, při velkém státním deficitu, zvyšování daní a oddalování odchodů do důchodu možná i 30 let, ale pak přijde totální kolaps.

Jedním z řešení je tzv. penzijní reforma, která by do našeho penzijního systému přidala druhý pilíř. Je to vlastně povinně volitelné zabezpečení penze. Jde o to, že člověk část svého sociálního pojištění neodvede státu, ale na svůj vlastní účet.

Ale ani zapojení druhého pilíře a provedení penzijní reformy zásadním způsobem problematiku důchodů neřeší. Proto je třeba využít i třetí pilíř důchodového systému, kterým je soukromé zabezpečení na penzi. Na výběr je na našem trhu dostatek produktů, kde si člověk může spořit na penzi, a je třeba říct, že dnešní třicátník, který tento třetí pilíř nebude využívat, bude v důchodu žít sotva na hranici životního minima. Dá se říci, že pouze člověk, který bude v aktivním věku využívat 2. a 3. pilíř důchodového systému a v důchodu k tomu přibude pilíř první, se důchodového věku nemusí obávat.

Ať už budoucí vláda bude jakákoliv, doufám, že bude mít takový mandát a tolik odvahy, aby potřebnou penzijní reformu, a nejen tu, provedla. Jak řekl Augusto Iglesias Palau: „Hledat takovou reformu, která bude jednomyslně schválená všemi, je zbytečné. Reformu musí ‚protlačit‘ většina proti vůli menšiny.“

Jen se obávám, aby čekání na penzijní reformu neskončilo jako čekání na Godota ve stejnojmenném absurdním dramatu Samuela Becketta. Godot totiž nepřišel...

Martin Kadlečík

Chvála paranoie!

Čas nám opět jednou dal za pravdu, tentokrát v případě poškození hebrejského nápisu na sousoší Kalvárie na Karlově mostě v Praze. Dal za pravdu nám, podle někoho paranoikům, kteří jsme za tímto poškozením viděli více než pokus o krádež barevného kovu či obyčejné vandalství.

Dnes totiž už i oficiální média musí připustit fakt, že v případě poškození této historické památky šlo o předem připravený útok provedený speciálním nářadím a že útok mohl mít náboženské pozadí. Na základní otázku, v čí prospěch mohl byl proveden, se zatím z důvodu panující politické korektnosti policie neptá. Stejně tak se příliš nahlas nehovoří o tom, komu tento nápis vadil a kdo měl tedy ten nejsilnější motiv jej poškodit.

V současné době se celý historický text nápisu sundává a podrobuje restauraci a na sousoší bude později umístěna jeho kopie. Je otázkou, zdali po odstranění původního nápisu bude následovat i odstranění tzv. vysvětlujících tabulek. Proč by tam ostatně měly zůstat a vysvětlovat pozadí zhotovení nápisu, který na soše již nebude?

Je možné, že snímání nápisu, slib jeho rekonstrukce a příslib umístění kopie (bez údaje, kdy by k jeho splnění mělo dojít) je ve skutečnosti vítězstvím těch, kterým nápis tolik vadil, Židů, a že se nápis na sochu už vůbec nevrátí. Tím by se totiž podařilo to, oč se Židé tak dlouho snaží. Obávám se totiž toho, že Židé po odstranění nápisu projeví svoji moc a k umístění kopie prostě nedojde, třeba proto, že na ni najednou nebudou peníze... A že by kopii byla ochotna z našeho státního příspěvku zaplatit židovská obec či židovské muzeum, o tom upřímně pochybuji.

Myslíte, že i tyto mé úvahy jsou paranoidní? Ona je ale paranoia občas vhodná, protože díky ní někdy můžeme vidět to, co se ti druzí, „neparanoidní“, vidět bojí. A pokud snad moje paranoia prospěje návratu nápisu na Kalvárii, pak chvála jí, i kdyby se tam měl nápis vrátit jenom jako ukázka toho, jak jsou ti paranoidní antisemité hloupí. Bylo by to totiž naše vítězství, ne jejich.

David Macháček

(Placená inzerce)

REPUBLIKÁNI MIROSLAVA SLÁDKA

Česká republika laboratoří pro tvůrce nového světového pořádku

Všem alespoň částečně sečtělým je zcela jasné, že tvůrci nového světového pořádku mají konkrétní plán již více než sto let a že jej velmi přesně dodržují. V něm je zdůrazněn dnes aktuální a velmi důležitý postupový cíl. Znemravnit národy, promísit je a vyvolat záměrně takovou nechuť k politice, aby lidé sami volali po nastolení osvíceného vůdce, který jim také bude dodán ze skupiny vyvolených. Jedním ze způsobů, jak dovršit znechucení prostých lidí politikou, je také dosazovat do ní osoby neschopné, zkorumpované a morálně vadné. Že je tento postupový cíl naplňován, dnes nás může přesvědčit obsazení většiny míst ve vládě, Poslanecké sněmovně nebo Senátu.

Všichni poslanci a senátoři si kromě svého mandátu a k němu příslušející odměny nadělili ještě tolik funkcí, aby se funkční příplatek dostal na každého člena zastupitelského sboru. Každý z nich je předsedou nebo místopředsedou výboru, podvýboru nebo komise či subkomise a ač se tyto ještě nikdy nesešly, funkční příplatek je vyplácen již ode dne zvolení.

Zároveň všichni volení zastupitelé podnikají nebo jsou členy dozorčích a správních rad. Na svoji vlastní práci, ke které se zavázali ve svých volebních programech, nemají vůbec čas.

Nejinak jsou na tom i poslanci v Evropském parlamentu. Bylo by chybou na ně zapomínat. Ti však mají jednu velkou výhodu. Ač nedělají již vůbec nic, ať již díky jazykové bariéře, nebo nedostatku vzdělání, není na ně vůbec vidět. Pilně se však věnují pobírání úplatků od různých lobbistů a nadnárodních firem. Veškeré finance, které pobírají proto, aby si mohli nechat zpracovávat podklady pro svoje rozhodování, zcela bezostyšně přehodili na svoje příbuzné. Dnes snad již není v Evropském parlamentu poslanec, zvolený za Českou republiku, který by neměl jako asistenta svého rodinného příslušníka. A není o nich dokonce ani slyšet, pokud se sami nepřipomenou tím, že zakládají nějakou politickou stranu nebo neprovozují jinou lumpárnu.

Zjevná neschopnost a úplatnost volených zástupců lidu je natolik zřejmá z mnoha případů, že si stačí vzpomenout jen na uplácení lidovců a sociálních demokratů při „veřejné" zakázce na nákup nadzvukových stíhaček pro naši armádu. Darování českých cukrovarů jediné zahraniční firmě, která nyní za jejich likvidaci dostane od Evropské komise dvě miliardy korun. Zaplacení jedenácti miliard korun za podvod, kterého se dopustil dnešní evropský poslanec na amerických investorech v televizi Nova. Podivná studie podporující přesun vlakového nádraží v centru Brna, ze kterého by spřátelené firmy získaly desítku miliard korun. A ihned se vynoří další a další náměty do této debaty.

Vedle neschopnosti a úplatnosti je však také zapotřebí postavit do čela státu a měst osoby nemravné nebo alespoň na nemravnosti se podílející a ji propagující. V čele všech evropských metropolí dnes stojí homosexuálové. V čele například jihomoravské metropole je zdárný otec, který ze svého syna vychoval herce v homosexuální pornografii.

Předpoklady pro splnění dalšího postupového cíle tvůrců nového světového pořádku jsou splněny. Jak dlouho bude ještě trvat, než se začnou ozývat hlasy umožňující splnění dalšího cíle? Jedinou obranou proti naplnění známého stoletého programu je zvolit si do samosprávy a vedení státu nové lidi.

M. S.

Více informací o straně RMS najdete na internetové adrese: www.republikani.com

(Placená inzerce)

Čeští zelení a americký radar

V naší rodné zemi není nic takové, jako kdekoliv jinde ve světě. U nás je pravda třídní záležitostí už od nepaměti, lež dobrý nástroj k dosažení cíle, závist základní národní charakteristikou. Nejinak tomu je i v případě strany, která má po posledních parlamentních volbách sice jen šest poslanců, ale hned čtyři ministry. Nějaký cizinec by si mohl myslet, že špatně slyšel, právě tak jako český lidovec by mohl závistí zezelenat, neboť jeho straně se sice již podařil pod vedením hada lecjaký přemet, ale tak daleko to ještě nikdy nedotáhli. Pro naši zemi to však tak výjimečná událost není. Oni totiž ani ti naši zelení nejsou tak úplně podle evropského nebo světového střihu. Zatímco jinde se zelení přivazují ke kolejím, po kterých má jet transport jaderného odpadu, vrhají se do ledových vln, aby zachránili velryby, ti naši přišli na chuť zahálčivému lenošení ve vládních a poslaneckých křeslech. Před volbami si mnoho spoluobčanů získali líbivými hesly a sliby nekompromisního boje za záchranu životního prostředí. Do tohoto mixu ještě přidali trochu boje za životní jistoty a kapičku socialismu. Odměnou za tento nestravitelný mix jim kupodivu bylo šest poslaneckých mandátů v dolní sněmovně. Poté již bylo hračkou přemluvit několik nezávislých senátorů, pomatených z hladovění v čečenských brlozích, a zázrak byl hotov.

Za této situace by logicky každý člen strany Zelených nebo jejich volič očekával razantní nástup ke splnění předvolebních slibů a budování ještě silnější pozice pro příští volby, které nás čekají nejdéle za tři roky.

Vedení strany však velmi rychle vyměnilo své sliby za ministerská křesla. Řídí se podle mého názoru stejným heslem jako poslanci Evropského parlamentu. Příště stejně zvoleni nebudeme, tak si musíme do té doby dostatečně nahrabat. A na ty hlupáky, kteří nás volili, se můžeme vykašlat.

Snad nejlépe se změna politiky strany projevila při diskusi o umístění amerického radaru na území naší republiky. Jelikož setrvání čtyř lidí ve vládě, a tedy u koryta, je vázáno na poslušnost především ODS, stalo se přitakávání této straně hlavním stranickým programem Zelených.

Navrhuji, aby strana Zelených přijala jako svůj stranický pozdrav: „Hamty, hamty, hamty, ať mám víc než tamty."

Nespokojený delegát sjezdu Strany Zelených, České Budějovice

Země až po strop zaneřáděná čínským odpadem

To je nejlepší charakteristika právě České republiky. I když trochu přesnější by byla specifikace – asijským. Evropská komise neustále zpřísňuje ekologické normy. V Evropě se dnes již pomalu nesmí nic spalovat, nic tavit a především nic vyrábět. Poslední takový neúnosný výstřelek by připravil o pracovní místa kolem čtyřiceti tisíc lidí. Evropská komise hodlá uložit automobilkám natolik snížit emise oxidů uhlíku, že by výrobcům nezbylo nic jiného, než přesunout výrobu do Asie. Evropská komise svoje rozhodnutí zdůvodňuje potřebou zabránit ničení ozonu v atmosféře a skleníkovému efektu, který údajně zavinil oteplování atmosféry.

Není ani zapotřebí zabývat se tím, zda činnost člověka za globálním oteplováním, táním ledovců a změnami klimatu opravdu je. Jediný výbuch sopky Krakatoa vychrlil do ovzduší tolik prachu a skleníkových plynů, že by to člověk nezvládl ani za deset tisíc let. Vzhledem k tomu, že se průmysl rozvíjí moderním tempem asi dvě stě let, můžeme klidně prohlásit, že cykly změn v přírodě, oteplování a ochlazování, tání ledovců, zaplavování přímořských území a podobně budou probíhat bez ohledu na to, zda zde vládnou dinosauři nebo člověk.

Výsledkem tohoto kontroverzního rozhodnutí bude jedině přesun výroby do Asie, která si vrásky ze znečišťování životního prostředí rozhodně nedělá. Tolik jedovatých odpadů vypouštěných do řek, moří a ovzduší, která vyprodukuje Čína a její satelity za jediný rok, kritizovaná Evropa nevyprodukovala za celou svoji historii.

Takže Asiaté budou v odporných podmínkách a za mohutného znečišťování životního prostředí vyrábět nekvalitní auta, která budou vyvážet do Evropy, kde si je díky obrovské nezaměstnanosti nebude moci nikdo koupit. Ještě více se posílí bohatství Asie a ještě více se zuboží Evropa.

A soudruzi z Bruselu si mohou za zpěvu Internacionály připít na další úspěch při budování komunismu. Právě udělali další krok ke konečnému vítězství marxismu-leninismu v celosvětovém měřítku. Nic menšího ani nic většího neudělali. Až se spojí komunistické režimy v Jižní Americe a Asii, bude likvidace odporu v Evropě záležitostí několika dnů.

Petr Z., Brno

Zásada dvojího metru

V žádné jiné zemi světa, pokud ovšem nepočítáme komunistické režimy v Číně, Vietnamu a dalších zemích, nevládne tak jednoznačně zásada dvojího i trojího metru, jako právě v naší vlasti. Nemůžeme si dělat žádné iluze o nezávislosti represivního aparátu v České republice. Policie je korupcí a spoluprací s podsvětím přímo zamořená. Soudci se starají jen o svoje platy a kariéru, přičemž doslova šlapou po právech svých spoluobčanů, kteří se jim pravidelně nejen na měsíční, ale i třinácté a čtrnácté platy skládají. Veřejné mínění však vytvářejí pouze sdělovací prostředky, Naprostá většina lidí je ve vleku zvláště televizní obrazovky. Přes neblahé zkušenosti z období totality se téměř nikdo nepoučil a dnes ještě více než tehdy platí zásada: Co se v televizi řekne, přeci musí být pravda.

Tohoto jevu také média systematicky a cílevědomě zneužívají. Tam, kde je zapotřebí určeného člověka zdiskreditovat, jsou nasazeny všechny známé prostředky. Východiskem takové štvavé kampaně potom jsou i naprosté lži. Na obrazovce se objeví obrovský nápis: SKANDÁL. Ihned následuje snůška lží a pomluv. A to se pravidelně opakuje po řadu týdnů až měsíců, tak dlouho, dokud není cíl pomluv dokonale očerněn v očích veřejnosti, zdeptán, popliván a učiněn naprosto nepřijatelným pro všechny nebo alespoň téměř všechny občany-voliče. A přitom vůbec nezáleží na původu použitých informací, jejich obsahu a pravdivosti. Všichni, kdo do scénáře zapadají, jsou líčeni jako světci, kteří by přeci lež nikdy z úst nevypustili. Ti, kdo se dovolí vzepřít diktátu, jsou buď vystřiženi, nebo vylíčeni jako blázni, lháři a kriminálníci. Samotné oběti kampaně není dána ani nejmenší možnost se hájit. A to nejen v médiích, ale ani u soudu. Informace, která pomlouvá, špiní a ničí, je předávána opakovaně, aby se mohla v mozcích a zvláště v podvědomí dokonale a navždy zahnízdit. Pokud náhodou dosáhne oběť pro sebe příznivého rozsudku soudu, není tento verdikt nikde prezentován a novináři dokonce nepřijdou ani k soudu, který by náhodou takovýto výrok vynesl. Mohou se proto kdykoliv hájit tím, že jim sice zákon ukládá povinnost informovat vyváženě a pravdivě, ale že o závěru celého případu prostě nevěděli.

Nejenže našeho předsedu špinili v roce 1998, protože jej a naši stranu potřebovali odstranit. I dnes pokračují ve své špinavé práci. Pokoušeli se zničit naši stranickou strukturu nasazení expozitury Ministerstva vnitra, vydávající se za novou vlasteneckou stranu. Znovu vláčejí našeho předsedu po soudech kvůli naprostému nesmyslu. Když soud prvního stupně vynese odsuzující rozsudek, vědí to ještě dříve než obžalovaný a jsou také v soudní budově přítomni již od časného jitra. Když je tento rozsudek v plném rozsahu zrušen, není ale v budově ani živáčka a na stránkách novin nebo v televizi se neobjeví ani nejmenší zmínka.

Když je však čirou náhodou obviněn místopředseda vlády za lidovce, celá kauza je podávána velmi jemně, ba přímo ohleduplně. Vždy se význam informace zlehčuje všelijakými kdyby, možná, asi nebo údajně. Svědek, který u páchání trestného činu přímo byl, je taktéž zlehčován a je zpochybňována jeho pravdomluvnost a mravní integrita.

Když měl majetkové problémy ministr vnitra, byl přístup novinářů ještě o poznání vlídnější. Celá aférka se zametla pod koberec ještě dříve, než si jí vůbec někdo mohl všimnout.

Aby si nikdo nemohl jakkoliv ověřit majetkové poměry politiků, nesmí se podle nového zákona o majetkových přiznáních nikde zveřejňovat. Tento paragraf je zaměřen ne proti novinářům, kteří informace o vládnoucí garnituře stejně zamlčí před veřejností a vyberou si jen ty politiky, které je třeba zničit, ale proti samotným občanům-daňovým poplatníkům. Odevzdávej svoje daně, aby si poslanci mohli pravidelně zvyšovat platy, ale již se neptej, zda z nich skutečně žijí, anebo mají ještě další, nelegální zdroje příjmů!

Anna Smutníková, Praha

REVOLUCE A JEJÍ PLODY

Revolucí je v dějinách mnoho, já osobně zažil dvě: jedna byla kontrarevoluce a druhá byla „sametová" revoluce. Je zajímavé, že obě byly ve své podstatě vyvolány ekonomickými problémy, ale v rámci kontrarevoluce začal slušný růst národního důchodu a v rámci „sametu" se o tom hovořit nedá, i když oddělení Slovenska, které spotřebovávalo polovinu národního důchodu a tvořilo jen třetinu, by samo o sobě mělo přinést prospěch českým zemím.

Pojem revoluce a jejího působení na lidi je komplikovaný. Za dřívějších dob, jak je třeba popsáno v knize Egypťan Sinuhet, byl vládce zodpovědný za své činy. Když byl slabý faraón, který ještě k tomu chtěl zavádět spravedlivější společnost, byl nahrazen válečníkem, který zase obnovil pořádek. Krásná je úvaha o tom, zda si všichni lidé mají být rovni. Moudrý otrok říká, že bůh stvořil lidi slabé a silné, chytré a hloupé. Silný vždy přepere slabšího a chytrý přechytračí hloupého. Kdo chce udělat lidi sobě rovnými, staví se proti bohu.

Změny vládců probíhaly v celých dějinách, neříkalo se jim ovšem revoluce. Některé změny byly opravdu radikální, i když se jednalo třeba jen o generační výměnu. Co dokázal panovník Josef II. za deset let svého panování, je obdivuhodné. Měl ovšem filozofii osobní zodpovědnosti. On určoval jednotlivé vykonavatele moci. Pokud dosadil někoho, kdo svoji úlohu nezvládl, bral to jako osobní chybu. Vyhlásil ale veřejně, že pokud někdo moci zneužije k svému obohacení, může si být jist, že bude pikat nejen on, ale i jeho potomci. Jak jednoduché a účinné, při revoluci ovšem tato jednoduchá myšlenka osobní zodpovědnosti nikdy nebyla a nemůže být přijata.

Neznám přesnou definici pojmu revoluce, ve starých dobrých časech se tento pojem neužíval, obávám se, že je to pojem marxistický. Revoluce v politickém smyslu je spojována s demokratickou vládou lidu, ale co je to demokratická vláda lidu, je velmi mlhavé a různorodé. Dá se tak soudit z toho, že byla například Kubánská revoluce, nyní se říká, že jde o nedemokratický, ve své podstatě diktátorský režim. Nástup Pinocheta po demokratickém režimu Allendeho nebyl, myslím, nikdy označován za revoluci, ani ukončení diktatury nebylo vyhlášeno revolucí. Stejně tak tomu bylo v Polsku, kde se vlády v reálném demokratickém socialismu ujal vojenským pučem generál Jaruzelski. Převzetí moci nebylo nazýváno oblíbeným slovem revoluce, skutečností je, že byly potlačeny stávky a nepokoje a byl nastolen pořádek, který vyhovoval velmoci vládnoucí v příslušném regionu.

Zásah Rusů v Maďarsku byl proti kontrarevoluci, bylo to asi proto, že do povstání proti moci, podporovaného USA, se zapojilo příliš mnoho občanů i složek státní moci. Dějiny holt tvoří lid, jak nás učili ve škole, ve Španělsku se lid jmenoval Franko, protože jeho smrtí skončila diktatura a žádné revoluce se nekona1a. Změna systému může být asi i bez revoluce. Revoluce nemusí vyvolat změnu systému, je spíše charakteristická tím, že se k moci dostanou noví lidé, kteří se živí na politických chybách svých předchůdců. Revolucí a změn systému bylo v dějinách mnoho. Vzpomenu jen některé. Pokusím se je popsat svým zjednodušeným pohledem, který zdaleka nemusí vystihovat jejich jádro a odpovídat současnému pojetí dějin. Když dva lidé zažijí stejnou událost, po určitém časovém odstupu každý z nich popisuje událost zcela jinak.

Francouzská revoluce

Asi první a mnohokrát citovanou a probíranou jako nastolení nové doby revolucí byla Velká francouzská revoluce. Moci se ujal lid, který ovšem neuměl vládnout, nebyl k tomu vychován. Nejlepší myšlenky se zvrhly v hromadné popravy, konečně to podpořilo i technický pokrok, byla vynalezena gilotina. Revoluce začala požírat své děti a skončila zase absolutistickou mocí. Dala ale lidem nová hesla: volnost, rovnost a bratrství. K jejím myšlenkám se začalo hlásit mnoho lidí v domnění, že lid si může vládnout sám, jen se musí k tomu vychovat.

Konečně každý systém, který jsem zažil, o sobě tvrdil, že je dokonalý, ale lidé do něj ještě nedorostli a je třeba počkat na novou generaci, která již bude dokonalá. K této revoluci se hlásí všichni další revolucionáři. V mnoha případech revoluce dopadly podobně.

Americké revoluce a její plody až do současné doby

Jako z dalších světově důležitých revolucí nelze opomenout americkou revoluci, která nastolila vzor pro demokracii, dosud ve světě předestíranou jako jedinou pravou, přinášející lidem materiální blahobyt. Jedná se zajisté jen o USA a Kanadu, ostatní země, zejména v Jižní Americe, zůstávaly koloniemi a postupně se změnily v chudé státy, kde je podle okolností demokratická vláda nebo diktatura. Přes blízkost strážce demokracie se žádná z těchto zemí nestala bohatou a trvale demokratickou.

Kdysi jsem se dočetl, že rozbuškou proti koloniální Anglii byl dovoz čaje, na který byly uvrženy vysoké daně. Američtí otcové vlasti, mimochodem téměř všichni svobodní zednáři, vyhlásili samostatnost a přijali demokratickou ústavu, která platí dodnes. Svoboda platila ovšem jen pro bílé přistěhovalce, černoši, otroci, a původní obyvatelé, indiáni, nebyli do demokracie zahrnuti. Konečně demokracie v tradičním pojetí byla jen pro vládnoucí skupinu.

Američané, bílí přistěhovalci, potřebovali pracovní síly a životní prostor. Životní prostor jim zabírali původní obyvatelé – indiáni. Nejjednodušší by bylo využít indiány jako pracovní síly. Ale ouha, oni se nenechali domestikovat, tak museli být vyvražděni a zatlačeni do rezervací a pracovní síly v podobě černochů se musely komplikovaně dovážet z Afriky. Nerad bych byl označen za rasistu, proto tvrdím, že žádné rasy neexistují a že všichni lidé jsou si rovni, ale někteří, kteří vládnou, jsou ovšem rovnějšÍ. Indiáni se nikdy občany nestali, byly jim vyhrazeny rezervace, kde se mohou ukazovat jako vzácné exempláře.

Zdeněk Krampera

(Pokračování příště)

Oslavili jste?

„Oslavili jste Rumsfeldův pád?" ptal se mne jeden kamarád. Po pravdě řečeno - neoslavili.

Totiž: ač Donald Rumsfeld byl na špici a byl vždycky vpředu jako kdysi slavný komandýr Čapajev, za nic (oproti Čapajevovi) de facto nemohl. Byl jen ambiciózním úředníkem Bushe staršího. Nevím, zda byla také členem CIA, když tam Bush prezidentoval, sloužil ale věrně v Bílém domě za dob, které prezidenta CIA povýšily na hlavu Spojených států. Pak se Donald s Bushem starším poškorpil. Donald totiž aspiroval na příďovou ozdobu v Bílém domě, kterou dostal ale nakonec pro změnu demokrat Bill Clinton.

Když za kormidlo USA byl soudci dostrkán „Dabyja", George W., totiž Bush mladší, Rumsfeld se prolichotil za ministra obrany (Defence secretary).

Ovšem jako v Pentagonu nemá rozhodující slovo generalita, ale poradce Perle (neocon), tak v ministerstvu války byl hlavou neocon ***Paul Wolfowitz*** *(neocon - rozuměj: neosionista).*

Wolfowitz byl také autorem Bushovy doktríny, determinující právo Spojených států zasáhnout proti komukoliv a kdekoliv na světě, kdyby se administrativa Bushlandu rozhodla, že by mohl ten který ohrozit zájmy USA. Byl to neosionista Wolfowitz, který, zřejmě ovlivněn mocným „izraelským lobby" (The Izrael Lobby), ve funkci zástupce Rumsfelda připravil scenário útoku na Irák, a ne Donald Rumsfeld!

Pro připamatování poznamenejme, že termín izraelské lobby je jméno, které dali „tajemným silám", silně ovlivňujícím politiku USA, američtí akademici, profesoři Wendell Harrison a Renee Belfer, když se chtěli dobrat toho, co to vlastně v podstatě Ameriku kormidluje (viz The Times ze 4. dubna 2006, str. 18).

Tedy v případě Iráku se ale geniální stratég Wolfowitz přepočítal. Jeho plány přestaly vycházet a on sám začal mít na ministerstvu války vratkou půdu pod nohama.

Židé mají zvláštní, historicky vyvinutý instinkt včas utéci, když hrozí nějaký pogrom či nepříjemnost. Tak se jich zachránily statisíce, možná více, před Hitlerem. Například moji dávní židovští přátelé, poněvadž chtěli být od malérů Evropy co nejdále, odletěli do exilu až do Kanady.

Poněvadž podobný nos měl (a má) i Wolfowitz, začichal, co přijde, a už v březnu 2006 se poroučel z ministerstva „obrany" a ujal se blahosklonně ředitelování Světové banky (The World Bank). Z válečného stratéga je najednou generální bankéř. Kvalifikace sem, kvalifikace tam. Nevadí - hlavně, když je neocon.

Tak tedy pouze zaznamenejme, že Donald Rumsfeld byl jen nutný obětní beránek, který měl zachránit Dabyjovu prestiž a prezidentování. Jak volby do obou komor [Kongresu] USA ale ukázaly, oběť přišla pozdě. Obětní beránek voličům libě nezavoněl na oltáři politiky, ač byl otáčen jako oběť zápalná, dobře ze všech stran viditelná. George W. Bush se bude zbytek svého prezidentského času potácet, i když za ministra války dosadil bývalého ředitele CIA Roberta Gatese, jinak přítele Bushovy rodiny.

Bez členství v tajných službách, zdá se, nikdo dnes žádnou pořádnou kariéru a nikde na světě neudělá. Může to mít ale i své stinné stránky, jak prokázal právě případ exšpiona Alexandra Litviněnka.

Můžeš spolknout i svůj vlastní jed (tak i tak).

Může to mít ale i jiné nepříjemné následky, třeba i pro G. W. Bushe samotného. Gates ví příliš mnoho! Jak jsme právě viděli na obrazovkách, nový ministr obrany při interview prohlásil, že válku v Iráku Amerika nevyhrála a nevyhrává! Bude Gates urychleně zase vyměněn? Vždyť se dostal hned při vstupu na prkna, jež znamenají svět, do rozporu s Dabyjou, který národu stále tvrdí opak.

Ještě k CIA a britskému MI5. Stejně jako Rumsfeld za nic nemohl, i tyto všemocné organizace s miliardami rozpočtů jsou v podstatě bez viny v případě útoku na Irák. Všechny informace potřebné k válce, totiž obvinění, že Irák má zbraně hromadného ničení, dostaly už hotové a nesměly o nich ani pochybovat. Jak by také mohly! Totiž dávno před válkou izraelský Mossad vysílal průzkumné speciální oddíly na území Iráku a všude, kde se dle fotografií US satelitů slídiči domnívali, že tam a tam jsou laboratoře pro atomový výzkum či dokonce sklady atomových pum. Na těch místech také pořídili „neklamné" důkazy, že Irák zbraně hromadného ničení má. Důkazy pak ve slavných ***„dossier"*** *posloužily Bushovi i Blairovi k válce. Inspektor OSN Hans Blix (the chief UN weapons inspektor!) byl umlčen.*

Nikoho samozřejmě nesmělo ani napadnout, že by se Mossad mohl mýlit. I CIA a MI5 jsou tedy nevinní.

Slovy Villonely z doby stalinismu:

Postříkán
po operaci
myje si Ďábel ruce.

Pacient už nekrvácí,
ďábel je bez viny.
Pacient už jenom zvrací.
A pak čte noviny.

30. 11. 2006 Euring. Dr. Bohumil Kobliha, Londýn

Naděje pro rok 2007

S pádem republikánské většiny jak v Domě reprezentantů, tak v Senátu USA jsme si začali dělat naděje. Všechno bude vyřešeno mávnutím demokratického routku.

Politika USA potřebuje „změnu", heraldovali mužové i žínky vítězné opozice. Češi, stranící Bushlandu, to opakovali po nich, jak už je v našem kraji zvykem. Věčný optimista „změnu" četl tak, že se skutečně chystá něco podstatného, jako stažení vojsk z Afghánistánu, Iráku a jiných míst, kde vládne americký námořník. Jistě odhodlaná píseň US marines *„My sloužíme svému národu, my sloužíme na moři, / a pro lidská práva, svobodu, naše srdce zahoří..."*, nás k ideálům vyučuje.

Naše nadšení jako vždy pro dobrou věc je nepřekonatelné, ať už se týká toho, že „nebudeme jako oni", nebo udělání čar za vším, a tak dokolečka věříme, že to bude dobré, poněvadž to doporučila pomazané hlava. Věříme a věříme, jak je vzorným katolickým nárokem.

Je vznešené věřit i v „novou" cestu Ameriky, jenomže jsme trochu přehlédli, že za vítězné demokraty se hned rozšafně zviditelnil dřívější prezidentský kandidát pan Lieberman, hollywoodský miliardář (jinak neocon), a ještě více se rozhorlila paní Hillary Clintonová, která jako kongresmanka k tomu všemu má stejně blízko.

Jistě se změní na špici jména, ale směr neoconu těžko, i když se jedna významná televizní osobnost zde v Anglii zasnila, že neocon je mrtev. Jak by mohl být!?! To je jen přání otcem myšlenky. Neocon se jen zřekl Bushe...

Neocon opustí možná některé své pozice, ale neopustí své ambice. Možná že si dá i jiné jméno, jak už se praktikuje dávno, a u nás se počítá od dob, kdy cikáni jsou Romové, ale komu to pomůže?

Do Iráku nastrkali 144 000 vojáků a mají zajištěn roční rozpočet na „obranu" USA ve výši 400 miliard dolarů. To se musí přece nějak spotřebovat. Že to nebude na chudé či nemocné AIDS v Africe, na to vemte jed!

Také v Departmentu domácí bezpečnosti, kde se usadil vševěd Negroponte, který možná nebude vadit demokratům, mají rozpočet na více než 60 miliard. Jistě - jsou v tom částky kolem čtyř miliard pro CIA a podobně pro FBI, ale co budou dělat se zbytkem? Asi budou všude po světě honit teroristy podle Bushovy doktríny (a tak, jak válku proti teroru mistrně konspiroval neocon Wolfowitz). Doktrína, jak víme, dovoluje zásah Ameriky všude po světě, kde se administrativě uzdá, že zájmy USA mohou být ohroženy. V předvoji musí jít samozřejmě tajné služby, rozšiřovat „logistické" sítě, vybírat a připravovat kádry pro obsazení hlavních postů po okupaci (jak vidíme v Afghánistánu a Iráku) a hrdlořezy pro etablování místní moci, jmenujeme-li to nejdůležitější.

Nemám vůbec obav, že by skvěle vymyšlenou Bushovu doktrínu autora Wolfowitze demokraté opustili se „změnou". To by na vládu USA muselo ztratit vliv „izraelské lobby", a o tom se přece ani největší naivka neodváží zauvažovat. Vazba USA-Izrael je nerozborná. Zatím.

Izraelské lobby, jak ho definovali profesoři Harrison a Belfer, je améba, která může měnit svůj tvar, ale ne směr svého pohybu.

Tak jako se sionisté nedali ničím odradit od utvoření státu Izraele - a přes mrtvoly, tak neosionisté necouvnou od svého snu velkého Izraele a jeho konečné fáze, kdy jejich vlajky na stožáry světa vyletí! Nátura je pěstována a dána vyvolením, Starým zákonem.

A proto pro příští rok mohou rodiny amerických servismanů počítat jen s jedinou jistotou, a sice že počet naplněných rakví (US standard issue), dopravených zpět do americké vlasti, překročí číslo 3000.

Že přibudou k těm snad sto padesáti tisícům Iráčanů, kteří zahynuli - jistě omylem - rozséváním svobody z US bombarďáků, další stovky do prostěradel zabalených, zkrvavených mrtvol, nikoho moc nezajímá a nejméně quislingovskou vládu. Ta je vzorně chráněná sbory „bezpečnostních kontraktorů", žoldnéřů, rekrutovaných „penzistů" především z armády Jejího Veličenstva. Žold až tisíc dolarů denně (!) není k zahození, a tedy snad slouží věrně. Platí z toho daně? Je jich celkem několik desítek tisíc. O rakve pro tyhle se nemusíme starat, ti se ochrání sami. Mají výhodu, že jejich činy se neřídí žádnou Ženevskou konvencí. Střílí po všem, co se hne. Ejhle, svoboda!

O bojištích v Afghánistánu můžeme jen odhadnout, že se spojencům americké koalice podaří vyvraždit další tisíce talibánců, aby ti nepřekáželi zemědělské výrobě makovic na opiáty, poněvadž to je výdělek přemnohých, včetně Bilderbergů. Kolik letadel, které tam dovezou výzbroj a munici, se vrací asi s kontrabandem pro výrobu kokainu a dalších tolik žádaných rekreačních drog? Musí to být cifra hodně vysoká, poněvadž by OSN jinak nevarovala starosty evropských měst před záplavou opiátů.

Zde si musíme pro jistotu připomenout: vyznavači islámu mají už od Mohameda zakázáno omamné látky požívat, stejně jako nesmí jíst vepřové. Do zákazů patří nejen drogy, ale i pivo, víno, lihoviny a tabák! (Vodní dýmky se plní vonným produktem, většinou z jablek.) Talibánci - jako stoprocentní muslimové - když vládli, likvidovali 2/3 makových plantáží!

Leč vraťme se k rozsévačům svobody, ke kterým patří v Evropě předně pan Tony Blair a profesionálové Jejího Veličenstva. Británie se chystá modernizovat svůj atomový potenciál, a to prý má být pakatel dvaceti miliard liber. Spíše po zkušenostech, jak stoupají náklady na stavby areálu Londýnské olympiády v roce 2012, bychom měli uvažovat cifru něco kolem miliard sedmdesáti. Také se prý dokončí dvě největší mateřské letadlové lodi, které kdy spatřily světlo světa. Ty budou stát patrně jen pět miliard. Takže: mírová fronta vítězí, a což teprve, až na stožáry vyletí ty pravé vlajky (viz nahoře). Vyletí?

Tedy: kdo počítá se změnami, jistě se napočítá. Ale všechno je možné.

Kdyby se zrušilo NATO a kdyby se rozpustily všechny politické strany světa a do správy zemí byli zvoleni skuteční zástupci svých obcí a měst, pak by tu byla určitá naděje.

Ale dovolila by to „nová třída" - totiž stávající profesionální politici!?!

Dovolila by světová i místní politická smetánka změnit a přetvořit například status území na západ od Jordánu a Mrtvého moře na společný neutrální stát židů a muslimů bez atomové výzbroje a tak, jak bývalo před 2. světovou válkou?

Cože se to odvažuji psát za nesmysly!?! ... Sorry!!!

Tak vidíte, jaký skvělý výhled do roku 2007 máme. Lehké spaní a pevnou naději...

6. 12. 2006 Euring. Dr. Bohumil Kobliha

Kolikrát by měl být oběšen?

Správněji v jeho případě bychom měli psát, kolikrát by měl být odsouzen a potrestán trestem smrti, poněvadž nevíme, v kterém státě či zda mezinárodně by se to mělo stát - i když rozhodně mělo.

Ano, soudíte správně. Mluvím o válečném zločinci G. W. Bushovi v porovnání popraveným prezidentem Saddámem Husajnem (30. 12. 2006).

Byl-li Husajn odsouzen za porušení humanity, kolikrát porušil už humanitu 43. prezident USA George W. Bush? Mnozí z nás se nemohli nepozastavit nad číslem 184 údajně popravených šíitů (shia), muslimů, kteří se pokusili o atentát na hlavu státu, prezidenta Saddáma Husajna v roce 1982, a byli za to odsouzeni dle místních zvyků a práva (a nediskutuji, zda ta práva byla pravá, či nepravá!).

Vezmeme-li jen lidské oběti ve válce Bushlandu proti Iráku při „rozsévání svobody a demokracie" z US bombarďáků a jinak a použijeme-li realistickou cifru, že zcela nevinných Iráčanů bylo tak zabito pro nic za nic 184 tisíc (pro snadné počítání, jinak se mrtvých uvádí až 200 000), bylo by to tisíckrát více - v poměru k obětem Husajnova režimu.

Tedy úměrně počítáno, kdyby Bush byl souzen za své do očí bijící a do nebe volající zločiny proti humanitě jen za Irák (a musel by být odsouzen), měl by dle místa vynesení rozsudku dostat 1000 oprátek, tisíc plynových komor nebo tisíc smrtících injekcí tak, jak kde Amerika dosud „humánně" trestá své zločince. Možná jen 1000 doživotí, kdyby byl souzen mezinárodně a v bratrské Anglii (zde totiž trest smrti je automaticky převáděn na doživotí).

Kolik rozsudků smrti navíc by měl Bush dostat za činy proti svobodě světa a za mrtvé jinde a zločiny jím dosazených „protektorátních", vazalských prezidentů a vlád, jako v Afghánistánu, a všude tam, kde dlí posádky vojů USA, nebo kam se tito derou. To bychom se asi nedopočítali. Prostě G. W. Bush by už měl pro blaho lidstva všeho světa dávno viset a festovně.

Zde ale jako námitku uslyším fanfáru Wolfowitz-Bushovy doktríny, že Amerika má právo zasáhnout všude, kde se jim zazdá, že jsou ohroženy jejich zájmy, a jak chce.

Proto US prezident nemůže být vinen ani souzen.

A tak také nemohu nevzpomenout oslavného článku Mieczyslawa Piotrowského *„George W. Bush - představitel dynamismu křesťanů v USA"*, uveřejněného ve *„Světle"*, katolickém týdeníku Matice cyrilometodějské, číslo 11 z roku 2005 (str. 8).

Citujme odsud alespoň z části Člověk modlitby: *„Jako prezident největší světové mocnosti hovoří George W. Bush při nejrůznějších příležitostech o víře s upřímností a přesvědčením způsobem, se kterým jsme se dosud málo setkávali…"* Článek pochval na Bushe je třístránkový, tak alespoň jednu z perliček, výrok prezidenta Bushe samotného: *„Nemohl bych řídit stát, kdybych nevěřil v Boží plány, které překračují všechny lidské záměry."* Jeho „Bůh" mu jistě všechno odpustí. Inu, není nad to být miláčkem božím nebo alespoň katolíků Světla a jiných - a Vatikánu samotného.

Vraťme se od 43. prezidenta USA raději k nesouzeným a skutečným vinám prezidenta Husajna.

Husajn byl popraven proto, že tak, jak byl nejprve přítelem Západu a byl Amerikou a Spojeným královstvím podporován v bratrovražedných zápoleních muslimů Perského zálivu, tak později přehodil veksle ve prospěch Sovětského svazu. Ve válce Írán versus Irák o naftová pole a největší tehdejší rafinerie nafty v Abadanu a okolí, byl Irák v roce 1980 už plně vyzbrojen nejnovější ruskou bojovou technikou.

Zaznamenejme, že Husajn nebyl souzen za válku proti Íránu. Důvod byl prostý: Írán napadl Irák v plném rozsahu 7. února 1983 a válečný konflikt trval prakticky až do roku 1988. Při souzení by se muselo dojít k tomu, kdo tuto válku podporoval! A to by nebylo příjemné žádnému: ani Americe, ani Izraeli. Přes izraelské dodavatele šly totiž americké zbraně a mnohé další pro obě válčící strany. Odhadovalo se, že to bylo až „pouhých" tisíc miliard dolarů ročně. Konflikt byl dlouhý a složitý - a samozřejmě platilo se za něj naftou z Perského zálivu.

Husajn (mírný sunnit) byl tehdy Západu méně nepříjemný než radikální imám šíitů a zároveň vůdce Íránu ajatolláh Chomejní.

Saddám Husajn zůstal přes všechno přítelem Sovětského svazu až do americké invaze. To se také musí počítat v jeho neprospěch.

Všechny tyto „zločiny" Husajna byly ale překonány až po invazi.

Dopustil se největší proradnosti a podvedl moudrost pana Bushe a vševědoucnost všemocné CIA. Totiž Saddám Husajn neměl žádné zbraně hromadného ničení, pro které tak obětavě a pro záchranu celého světa šel neohrožený čtyřicátý třetí prezident USA do boje. Takovou potupu na CIA a Bushovi musel prezident Saddám Husajn odpykat, to je nad slunce jasnější.

Husajnovou smrtí míru a smíru dosaženo být samozřejmě nemůže. Husajnova smrt zatím poslouží jen USA k přilití oleje do občanské války mezi sunnity a šíity a zdůvodní/podpoří přísun dalších 20-30 tisíc US vojáků, aby tuto válku „utišovali" a upevňovali panství USA v oblasti.

Dle přání miláčka božího G. W. Bushe, ne-li samého Boha.

Jak daleko jsme od „Prozřetelnosti", která řídila Adolfa Hitlera?

30. 12. 2006 Euring. Dr. Bohumil Kobliha

Pozdě bycha...

O Vánocích má choť projevila touhu jít na první svátek vánoční do Westminsterské katedrály, kde mají jedinečný pěvecký sbor i varhaníky; jejich přednesy, zejména oratorní klasiky, bývají výjimečné. A tak jsem nastartoval našeho Kocourka a jelo se, abychom 25. prosince 2006 náležitě zažili.

Katedrála, slavnostně rozsvícená vším možným, nám nabídla vedle hudebních exkluzivit dokonce kázání samotného pana arcibiskupa a kardinála Cormac Murphyho O'Connora. A to by mělo být něco slavnostního a povzbuzujícího, jak se o Vánocích očekává.

Ale nebylo - byl to nářek.

Někdy se vám nechce věřit, co slyšíte a vidíte, ale já říkám: spolehněte na své uši a oči.

Pan kardinál se právě vrátil z Betléma, a tak se s námi podělil o smutné zážitky ze současnosti Svaté země.

Ulice prý byly prázdné a městečko jako vylidněné. Žádný předvánoční shon, natož vánoční nálada. Skoro žádní poutníci ani turisté tu nebyli. Prý se z města vystěhovali i palestinští katolíci. A zahořekoval, že aby se z památných míst nestalo muzeum, máme prý se tam rozjet. Neřekl ale, abychom se tam vystěhovali, což by možná mohlo pomoci, ale…

Pan kardinál má jistě na starosti hlavně věci svaté, a tak mu asi nezbývá čas na to přelétnout noviny ani zabývat se tím, co skutečně je, totiž že tu není Palestina L. P. 1926, ale stát Izrael roku 2006.

Kdyby četl noviny, nenaříkal by možná tolik.

V londýnském prestižním deníku The Times už 14. října 2003 pan Gerald Kaufman napsal článek s titulem „Izraelský betonový plán udusit Betlém" (Israel's concrete plan to choke Bethlehem). Pan Kaufman není nějaký antisemita, abych předem varoval. Nebudou se tedy hodit věty, které budu citovat, pro útok na mne (že jsem proti Židům). Kaufman je totiž sám Žid a navíc poslancem za Labouristickou stranu pro Manchester Gorton.

Ve svém článku píše, že *„Izraelci se rozhodli postavit betonovou zeď, která rozdělí svaté město na dvě části, zatarasující (obstructing!) přístup ke kostelu Narození Páně (Church of the Nativity)…"* A dále si stěžuje: *„Jediný vstup do Betléma z Jeruzaléma bude přes zúžené místo (bottleneck!), které zadusí město."*

Poslanec Kaufman s politickým přehledem upozorňuje: *„Zeď a ostnatý drát uvězní 4000 obyvatel Betléma do ghetta."*

Neslyšel jsem nikdy, že by Svatá stolice, natož papež sám či pan kardinál, zvedli své varovné protesty proti izraelským „berlínským" zdem.

Neslyšel jsem, že by kdo z katolických prelátů zvedl účinný hlas proti ustavení rasistického státu sionistů. Naopak papež Jan Pavel II. se usnesl v roce 1994 stát Izrael uznat a navázat s ním diplomatické styky.

Že katolická církev vedla křižácké války proti muslimům, to ví každý, ale dohodnout se se „staršími bratry", jak Židy Jan Pavel II. láskyplně nazýval, je jaksi obtížné. Že miliarda katolíků nedokáže uplatnit své demokratické mezinárodní právo proti apartheidním chtíčům necelých šesti milionů izraelských Židů, je dost podivné.

Jaképak pozdní nářky!

Není-li u Církve, a zejména u Svaté stolice, prozřetelnost, tak kde má být?

Abych ale nebyl, jako sám katolík (byť i „jen" konvertita) jednostranný, musím z vánočního týdne 2006 uvést protestantskou, anglikánskou perličku.

V televizi a v novinách (např. The Daily Telegraph z 30. 12. 2006) si canterburský arcibiskup Dr. Rowan Williams, hlava všech anglikánů, zahořekoval, že nevyužil své autority a neoponoval více proti rozhodnutí vlády Velké Británie jít do války proti Iráku. Připustil, že i později mohl užít svojí pozice a vlivu podpořit kampaň pro zastavení války.

My, Češi, máme výstižné přísloví a zde platí: *„Pozdě bycha honiti."*

Ze zkušenosti starých latiníků se učili všichni: ***„Odporuj v počátcích."***

I britští katoličtí i anglikánští předáci by to tedy měli vědět.

Navíc by dávno měli následovat své vzory, předvádí-li je nám, prostým ovečkám. Vzorné příklady, jak se chovat a že i vladaři je nutno někdy oponovat, už ve středověku prokázali Thomas Becket a Thomas More. Někdy za své přesvědčení neváhali dát v šanci i svoji hlavu.

Kde bychom byli dnes my, kdyby Kristus odvolal své, aby si zachránil život?

Křesťanství bez skutků je prázdné…

3. 1. 2007 Euring. Dr. Bohumil Kobliha, Londýn